

SULTANI

Şair mi?
Kaçınız!

PELİN ÖZER

Tiyatro
Arası

İZZEDDİN
ÇALIŞLAR

Çakır,
Cihangir
ve Diğer

SHAHZADEH
N. İGUAL

Mektepten
Şiire Kış
Yolculuğu

TUNA
KİREMİTÇİ

Bu Yaz
Mutlaka
Görülmesi
Gereken
10 Sergi

ŞEBNEM
ALP ALKIN

Galatasaray'a
olan borç
ödemekle
bitmez!

ARIN ALAGÜN

Güngör
Tekçe

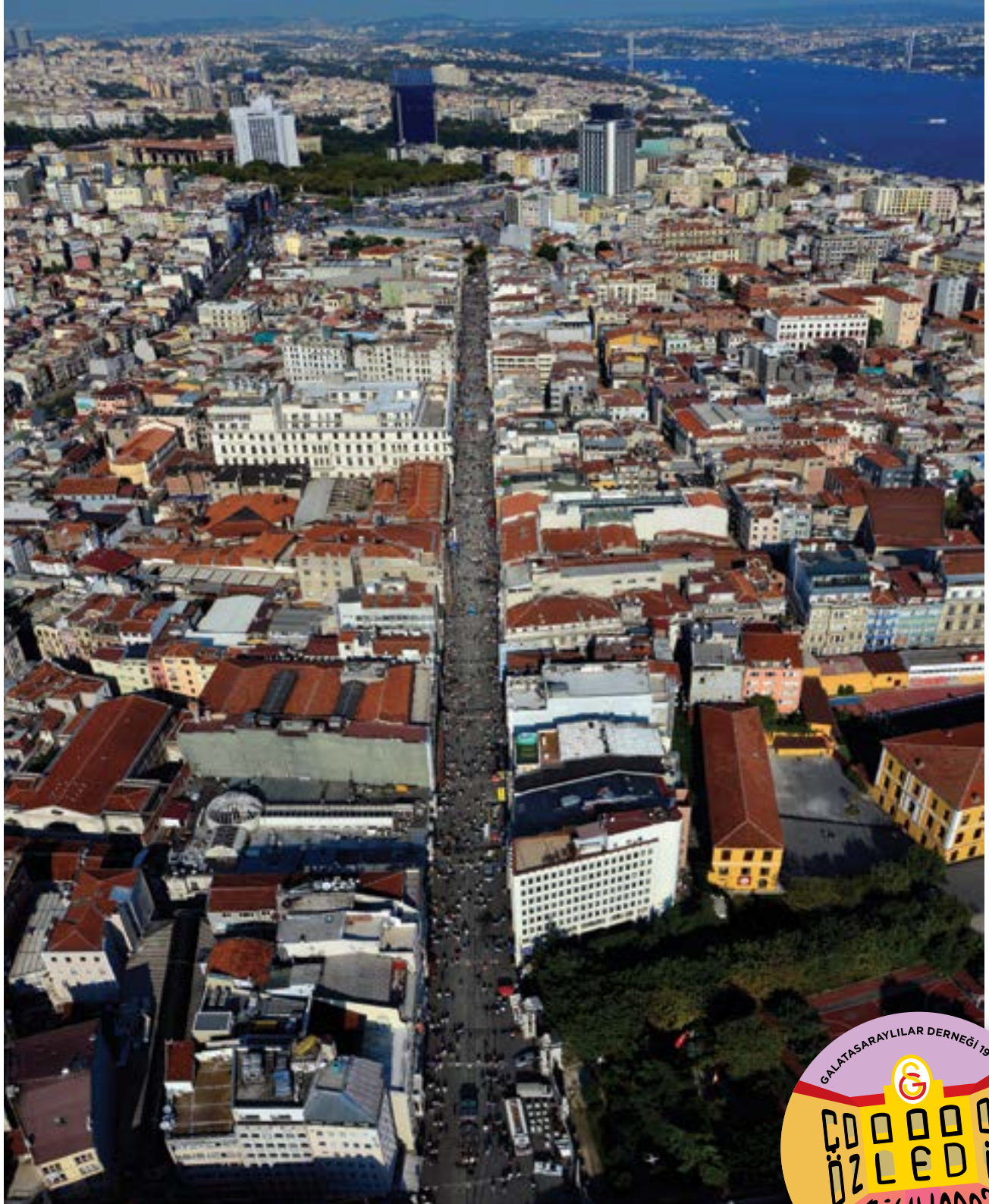
KÖKSAL
BAYRAKTAR

Atölyedeki
Mektepliler

ÖZGE KANAT
BERNA KARA
ODABAŞ
BANU KOVULMAZ

Ruşen Eşref:
Tarihe Not
Düşen Bir
Galatasaraylı

REHA BİLGE

İnsanın doğası..

SULTANİ DERGİ • HAZİRAN 2022

- 2 Başkan'ın Mesajı — FİDEL BERBER
- 4 Cemiyetten Haberler — İŞİL DALGIÇ
- 10 İnci Pastanesi'nin Öyküsü... — ARED PONTİOĞLU
- 14 İmkansız Değil, Acil! — NEYRAN SAVAŞMAN AKYILDIZ
- 18 Atölyedeki Mektepliler — ÖZGE KANAT, BERNA KARA ODABAŞ, BANU KOVULMAZ
- 29 Çakır, Cihangir ve Diğeri — SHAHZADEH N. İGUAL
- 34 Bu Yaz Mutlaka Görülmesi Gereken 10 Sergi — ŞEBNEM ALP ALKIN
- 40 Galatasaray'a olan borç ödemekle bitmez! — ARIN ALAGÜN
- 46 Mektepten Şiire Kış Yolculuğu — TUNA KİREMİTÇİ
- 50 Şair mi? Kaçınız! — PELİN ÖZER
- 56 Yolunu Değiştiren Şairler — İZZEDDİN ÇALIŞLAR
- 60 Galatasaray'daki Şiir İzi: Güngör Tekçe — KÖKSAL BAYRAKTAR
- 64 Hayallerden Gerçeğe Yelken Açmak — OLGUN YENERSOY
- 69 Seyfettin Asal Hoca, Kuyruklu Siyah Piyano... — BENER AKBAŞ
- 72 Tiyatro Arası — İZZEDDİN ÇALIŞLAR
- 78 Cem Kaya ve Onur Meynioğlu ile Röportaj
- 82 Galatasaray Pilavı Bükreş'te de Yenebilir — ÜMİT BATMAZ
- 84 Ruşen Eşref: Tarihe Not Düşen Bir Galatasaraylı — REHA BİLGE
- 88 Galatasaray Kitaplığı
- 94 Bir Kız Kardeşin Ardından — DURSUN BUĞRA
- 95 Kaybettiklerimiz
- 96 Bulmaca — ALİ NEJAT ALPAT

KAPAK FOTOĞRAFI: İstiklal Caddesi - Oğuz Meriç - Istock 518409308

SULTANİ Galatasaraylılar Derneği ücretsiz yayını. YAYIN TÜRÜ: Yaygın Süreli. İMTİYAZ SAHİBİ: Galatasaraylılar Derneği adına Fidel Berber (123), Başkan. YÖNETİM YERİ: Galatasaraylılar Derneği, Çalılık Sokak N°7 1. Levent Beşiktaş 34330 İstanbul - www.galatasaraylilarderneği.org.tr

YAYIN YÖNETMENİ: Nurten Yalçın Erüs (125) - YAYIN KURULU BAŞKANI: Berk Kutengin (123) - EDITÖR: Zeynep Özalın - GÖRSEL YÖNETMEN: Ahmet Başar (122) GRAFİK TASARIM: Mehmet Akif Atasoy - YAPIM: Üretimevi Ltd., Gökdeniz Toprak - FOTOĞRAFLAR: İlgili yazarlar ve GS Müze arşivi.

REKLAM KOORDİNATÖRÜ: Seda Koçali Büyüklü. Telefon: 0212 270 19 08 / Faks: 0212 281 99 02 / E-posta: dernek@galatasaraylilarderneği.org.tr BASKI: Özgün Basım Ltd., Seyrantepe İstanbul, Sertifika N° 48150 - HER HAKKI MAHFUZDUR. Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer görsellerin izin alınmadan veya kaynak gösterilmeden her türlü ortamda çoğaltılması yasaktır. NOT: Bu sayıda kullanılan kesme işaretleri, TDK'nın sonradan aldığı kararlar "Kurum, kuruluş, kurul, birleşim, oturma ve iş yeri adlarına gelen ekler kesmeyle ayrılmaz." kuralına göre düzenlenmiştir.

BAŞKAN'IN MESAJI

Sevgili Galatasaraylılar,

Sultani dergimizin Pilav sayısı ile sizlere ulaşmaktan son derece mutluyum.

Her sayıda üstüne koyarak, daha zengin içerik sunmayı hedeflediğimiz, kolektif bir çalışma ürünü olan dergimiz ile ilgili sizlerden aldığımız olumlu yorumlar ne kadar doğru bir iş yaptığımızı bizlere hatırlatıyor ve güç veriyor. Dergimize katkıda bulunan tüm büyüklerime, kardeşlerime ve arkadaşlarıma buradan teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu sayımızda mektep koridorlarında başlayan şiir serüvenlerini, kültür sanat alanlarında öncü olan Galatasaraylıların okul yıllarına uzanan yolculuklarını, ilk etkileşimlerini ve farklılıklarına hizmet eden çeşitlilik olgusunu ve her birimiz için unutulmaz anılar barındıran Beyoğlu'nu okurken, bizi "Galatasaraylı" yapan değerlerin izlerini tekrar tekrar anımsayacağımıza inanıyorum. Elleriyle yeniden şekillendirdikleri yeni hayatlarıyla atölye hayatını tadan Galatasaraylılar, suyun üstünde ve altında tutkularını yansıtanlar, ilgi alanlarında derinleşmeyi önceliklendiren Galatasaraylıların hikâyeleri sizleri de etkileyecek, hatta harekete geçirecek.

Birçoğunuzun yakından takip ettiği Cemiyet faaliyetlerimizle ilgili bilgileri, Camiamızın güncel konularını da dergimizde bulacaksınız.

Pandemi etkilerini geride bırakmaya hazırlandığımız bugünlerde, bir yanda yakınımda devam eden savaş, diğer tarafta dünyada ve özellikle ülkemizde yoğun olarak hissettiğimiz ekonomik zorluklar her birimizin kaygı eşliğini maalesef artırıyor. Bu dönemlerde birlik ve bütünlük içinde olmak, dayanışma ruhunu canlı tutmak her zamankinden daha gerekli hâle geliyor. 1934 yılından beri her sene haziran ayının ilk pazarı yapılan geleneksel Pilav'ımızı bu sene 12 Haziran 2022 günü gerçekleştiriyoruz. Pilav demek mektep demek, sarılmak, hasret gidermek, anılara boğulmak demek. İki senedir Mektep'ten uzakta kutlamak zorunda kaldığımız "Galatasaray Aile Yemeği" mizi, bu sene, Mektep'te büyük bir coşku ve katılımı kutlayacağız.

O yüzden bu sene sloganımız kısa fakat bizler için çok anlam ifade ediyor:

Çooooook Özledik!..

Gerçekten de çok özledik, birlikte olmayı, kucaklaşmayı, dertleşmeyi, paylaşmayı, gülüşmeyi, dayanışmayı, mektebimizde olmayı ve çok daha fazlasını...

Bu sene Pilav Günü'müzü daha özel kılmak, geçen yılların acısını bir nebze de olsa çıkartmak adına dolu dolu bir program hazırlamaya gayret gösterdik. Eski yıllarda olduğu üzere Taksim'de Atatürk Anıtı'na çelenk koyarak bu özel güne başlayacağız. Tevfik Fikret Salonu'nda gerçekleşecek tören programında bu sene ilkini vereceğimiz ve Dernek Divan Kurulumuz tarafından ihdas edilen "Galatasaray'a Üstün Hizmet Ödülü" nün takdimi yapılacaktır.

Bu sene 104 devresinin 50. ve 129 devresinin de 25. yılıdır. 104 dönemi ağabeylerimizin 50. Yıl plaket törenleri her zaman olduğu gibi öğleden önce Tevfik Fikret Salonu'nda yapılacak ve bitmeyen mektep anılarına bu özel gün de eklenecek.

İçeride bunlar olurken, bu sene Şato'nun ön tarafını etkinlik alanı olarak planladık. Burada okul kulüplerinin ve Pilav Günü'müze destek olan sponsorlarımızın stantları yer alacak. Bu alanın sonuna kurulacak Şato Sahne'de ise lisemizde hâlen okuyan kardeşlerimizin ve mezun olmuş Mekteplilerin grupları ile sergileyecekleri birbirinden eşsiz performansları izleyeceğiz.

Bu sene Sultani Turnuva'ya basketbol ve voleybolu da ekleyerek katılımı artırmayı hedefledik. Mart ayında başlayan ve her hafta keyifle ve heyecanla devam eden maçları takip ediyoruz, sosyal medya kanallarımızdan sizlere ulaştırmaya çalışıyoruz. Pilav Günü yapılacak final maçlarını takiben dereceye giren tüm takımların ödül töreni öğleden sonra 15.30'da Şato Sahne'de yapılacak ve alışıldığı üzere Pilav etkinliği Mektep'in bahçesinden Beyoğlu'na akarak devam edecek.

Bugüne kadar sürdürdüğümüz Dernek yayınlarımıza bu sene 3 kitap ilave ederek devam ediyoruz. Reha Bilge ağabeyin yazdığı "İz Bırakan Galatasaraylılar" kitabı, İzzeddin Çalışlar ağabeyin çevirisini yaptığı Ernest de Salve'nin 1892'de kaleme aldığı makale "Kurduğum Mektep" kitap-

çığı ve Emel Engin'in derlediği "Yazıyor! Pilav'ı Yazıyor..." kitabını sizlere ulaştırmaktan büyük onur duyuyor, bunları bize kazandıran değerli yazarlarımıza da şükranlarımızı sunuyoruz.

Derneğimizde gerçekleştirmeye devam ettiğimiz, Meslek Grupları, Kültür Sanat ve Okur Yazar Buluşmaları'na, Sınırsız Galatasaray ve Sarı Kırmızı Sağlık Sohbetleri'ne göstermiş olduğunuz ilgiye ve katılıma teşekkür ediyoruz. Bunları zenginleştirerek gelecek günler için hazırlıklara şimdiden başladığımızı da ifade etmek istiyorum.

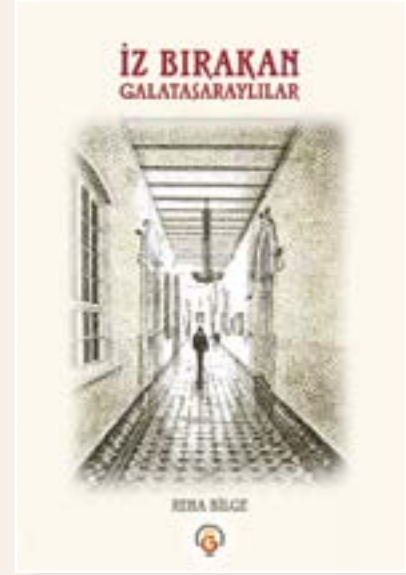
Geçtiğimiz aylarda olağan ve olağanüstü genel kurullarımızı gerçekleştirdik. Genel Kurulumuzda mali ve idari yönden olumlu oyları ile bizleri geleceğe dair yüreklendiren tüm üyelerimize teşekkür etmek istiyorum. Olağanüstü Genel Kurulumuzda ise Derneğimizin Bodrum ve ileride belirlenecek olan bir merkezde Kuzey Ege şubelerinin açılması ve bu konuda gerekli işlemlerin yapılabilmesi için talep ettiğimiz yetki, oy birliği ile kabul gördü. İlgili yerlerde bulunan üyelerimizle sağlıklı iletişim kurmak, dayanışma ruhunu, birlik ve beraberliği daha kurumsal yürütmek, Derneğimize tahsis yolu ile yer kazandırmak, temsil ve etkinin verimli ve karşılıklı olarak sağlanması, tek çatı altında kapsayıcı ve çözüm odaklı çalışmak, Derneğimizin amaçlarının coğrafi sınır gözetmeksizin gerçekleştirilmesi, üyelerimizin kıdeminin devam etmesi ve ilerleyen zaman diliminde bütüne hizmet edebilme hakkının korunmasını hedeflediğimiz bu girişimin Camiamıza hayırlı olmasını diliyorum.

Sizlerle daha iyi iletişim kurmak, haberlerimizi hızlı bir şekilde sizlere iletebilmek adına, dernek bilgilerinizi güncellenenizi ve sosyal medya hesaplarımızdan bizleri takip etmenizi rica ediyorum. İletişim hâlinde olmamız, dayanışmamızı ve birliğimizi her koşulda güçlü ve etkili kılıyor.

Bir sonraki sayımızda buluşana kadar, Derneği takip edin, Cemiyet'e gelin, iletişimde kalın, sağlıklı ve hoşça kalın...

Sevgi ve saygılarımla,

FİDEL BERBER (123)

Prof. Dr. Erbuğ Keskin - Sınırsız Galatasaray Sohbetleri

Betül Güntürkün Pasinler (108)-Sınırsız Galatasaray Sohbetleri

154 Devresi Mezuniyet Töreni 7 Mayıs 2022

23 Nisan Çocuk Şenliği

CEMİYETTEN HABERLER

Havaların ısınmasıyla umutla dolduğumuz; güneşe, özgürlüğe, tatile ve sosyalleşmeye kavuşacağımız o günler sonunda geldi.

Yeni bir mevsimle gelen yeni sayımızı her zamankinden bambaşka bir heyecanla hazırladık. Çünkü özlediğimiz “Geleneksel Galatasaray Pilavı”ımızda, uzun zaman sonra siz değerli üyelerimizle yüz yüze buluşabilmenin mutluluğu içindeyiz. Aynı zamanda Pilav sayımız olan bu yeni sayımızda da gerçekleştirdiğimiz etkinliklere yer verdik.

2022 yılında da devam edecek olan online etkinlik ve duyurularımızdan haberdar olmak için:

Instagram: @gsceciyet

Facebook: @GSDernek

Twitter: @GSCemiyet

LinkedIn: Galatasaraylılar Derneği

Sınırsız Galatasaray Sohbetleri

2022 yılının ilk “Sınırsız Galatasaray Sohbetleri” etkinliği; 24 Şubat’ta online olarak gerçekleştirdiğimiz, Haluk Levent (113) moderatörlüğünde Levent Erden (108) ile “Metaverse Nedir, Ne Değildir?” başlıklı söyleşi oldu.

1 Mart’ta gerçekleşen etkinliğimizde de Arın Alagün’ün (124) moderatörlüğünde, onkoloji uzmanı Dr. Tayfun Hancılar (113), Dernek Lokali’imizde konuşumuz oldu. Kendisi ile sağlıklı yaşamın şifrelerini ve kanserden korunmayı konuşmanın yanı sıra, yazar ve müzisyen kimliği çerçevesinde de keyifli ve çok yönlü bir sohbet gerçekleştirdik.

10 Mart’ta YouTube kanalımız üzerinden gerçekleştirdiğimiz sohbetimizde ise Haluk Levent (113) moderatörlüğünde, Emekli Büyükelçi Hasan Servet Öktem (104) ile “Ukrayna Krizinin Etkileri” başlığını konuştuk.

14 Mart’ta Yönetim Kurulu üyemiz Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu (109) ve Prof. Dr. Murat Karaman’ın (127) moderatörlüğünde gerçekleştirdiğimiz Tıp Bayramı özel etkinliğimizde; konuşumuz Türk Tabipler Birliği Merkez Delegasyon Üyesi Prof. Dr. Tülay Erkan (111) ile “Hekimlerin Yaşadıkları Sorunlar” başlığıyla YouTube kanalımız üzerinden sizlerle buluştuk.

29 Mart’ta Dernek Lokali’imizde gerçekleştirdiğimiz Sınırsız Galatasaray Sohbetleri’nde ise Arın Alagün’ün (124) moderatörlüğünde konuşumuz; İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi Çocuk Cerrahisi Anabilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Erbuğ Keskin, 30 yıldır Cinsiyet Gelişim Farklılıkları (İnterseks) ile doğan bebeklerle uğraşan bir hekim olarak, cinsiyet hakkındaki izlenimlerini üyelerimize aktardı.

5 Nisan Avukatlar Günü’nde, Arın

Alagün’ün (124) moderatörlüğünde gerçekleşen Sınırsız Galatasaray Sohbetleri’nde, konuşumuz Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi -AİHM- eski başkan yardımcısı ve yargıcı, hukukçu Prof. Dr. Işıl Ergüvenç Karakaş (110) ile “AİHM, Türkiye için en çok hangi alanlarda ihlal kararı veriyor?”, “Çözümlemeyen ifade özgürlüğü sorunları...”, “Türkiye’nin AİHM kararlarını uygulamada sorunları...”, “Türk yargısı ve AİHM: Nasıl uyguluyor ya da uygulamıyor?” ana başlıkları çerçevesinde Türkiye’nin AİHM sicilini tartıştığımız keyifli ve doyurucu bir sohbet gerçekleştirdik.

12 Nisan’da Arın Alagün’ün (124) moderatörlüğünde gerçekleşen buluşmamızda; konuşumuz Betül Güntürkün Pasinler (108) ile başkanlığı olduğu ve bugünlere gelmesinde paha biçilmez emekleri olan Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı ve Galatasaraylılar Yurdu’nu, felsefesini, başarısını ve gelecek hedeflerini konuştuk.

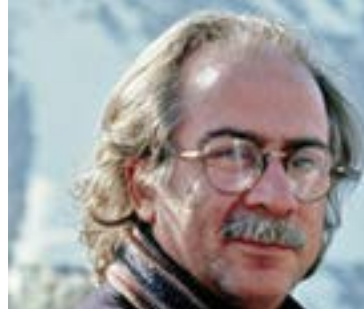
19 Nisan’da Arın Alagün’ün (124) moderatörlüğünde gerçekleşen, 18. yüzyıldan başlayarak bugüne uzanan süreçte küreselleşme ve mimarlığın ilişkisini ve etkileşimlerini konuştuğumuz buluşmamızda; konuşumuz ülkemizin önde gelen mimarlık tarihçilerinden Prof. Dr. Uğur Tanyeli oldu.

26 Nisan’da Arın Alagün’ün (124) moderatörlüğünde gerçekleşen buluşmamızda, Kalp ve Damar Cerrahisi Uzmanı Prof. Dr. Gökçen Orhan (118) ile Kırık Kalpler Atölyesi adlı özel ve keyifli sunumu eşliğinde kalp sağlığından yola çıkarak yazarlık yolculuğuna kadar uzanan geniş perspektifli bir söyleşi gerçekleştirdik.

24 Mayıs’ta Arın Alagün’ün (124) moderatörlüğünde gerçekleşen buluşmamızda, konuklarımız Özlem Şekercioğlu (120) ve Özlem Gürtunca ile Permakültür ve sürdürülebilirlik üzerine sohbet ettik.

N. İpek Gökdel (116)

Enis Rıza Sakızlı (99)

Doç. Dr. Leman Yılmaz (116)

Dr. Tayfun Hancılar (113)

Okur-Yazar Buluşmaları

2022 yılının ilk "Okur- Yazar Buluşması"nı 4 Ocak Salı günü Arın Alagün (124) moderatörlüğünde, yönetim kurulu üyemiz Nurten Yalçın Erüs (125) ile "Leon Bahar'ı Takdimimdir" adlı kitabı üzerine gerçekleştirdik.

1 Şubat Salı günü Arın Alagün'ün (124) moderatörlüğünde Galatasaray Üniversitesi Sosyoloji Bölümü öğretim üyesi Prof. Dr. İpek Merçil (118) ve Arş. Gör. Seçil Doğuç Ergin ile 13.12.2021 tarihinde gerçekleşen Türkiye Gazeteciler Cemiyeti 45. Sedat Simavi Ödülleri'nde "Övgüye Değer" bulunan kitapları; "Dört Duvar Kadına Ne Yapar?",

15 Şubat Salı günü, Arın Alagün'ün (124) moderatörlüğünde yazar N. İpek Gökdel (116) ile Netflix yapımı "Hakan: Muhafız" dizisine ilham olan "Karakalem" adlı roman üçlemesi, "Kefaret" ve "Tövbe" adlı romanları,

15 Mart'ta da yine Arın Alagün'ün (124) moderatörlüğünde konuştuğumuz Tuna Kiremitçi (124) ile son romanı "Mezun Cinayetleri",

22 Mart'ta ise Arın Alagün'ün (124) moderatörlüğünde konuştuğumuz şair, yazar ve editör Pelin Özer (123) ile "Liya Lu" adlı şiir kitabı hakkında konuştuk.

Cemiyet Sohbetleri

Her yıl Ocak ayında olduğu gibi 31 Ocak Pazartesi günü de Prof. Dr. Asaf Savaş Akat (1962 mezunu) ve Murat Sağman (124) ile "2022'de Ekonomi ve Piyasalarda Beklentiler" başlıklı sohbetimizi gerçekleştirdik. Toplantı öncesi, Murat Sağman ile yeni kitabı "Borsada Oynanmaz" hakkında konuştuk.

Sarı Kırmızı Sağlık Sohbetleri

25 Şubat'ta online olarak gerçekleşen, 2022'nin ilk sağlık sohbetinde; Yönetim Kurulu üyemiz Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu (109) ve İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi 2.sınıf öğrencisi Derya Kahıgan'ın (152) moderatörlüğünde, Prof. Dr. Rezzan Gülhan (117) ile "İlaçlarla İlgili Bilinmesi Gerekenler",

31 Mart'ta gerçekleştirdiğimiz, Sarı Kırmızı Sağlık Sohbetleri serisinin dokuzuncu etkinliğinde ise Prof. Dr. Murat Karaman (127) ve Koç Üniversitesi Tıp Fakültesi 5.sınıf öğrencisi Onur Mehmetoğlu'nun (149) moderatörlüğünde, Genel Cerrah Prof. Dr. Dursun Buğra (105) ile "Kolon (Kalın Bağırsak) ve Rektum Kanseri Teşhis ve Tedavisi" konularını konuştuk.

KOMİTE ÇALIŞMALARIMIZ

Mentorluk Komitesi

Mentorluk Komitesi tarafından gerçekleştirilen ilk söyleşimiz; 23 Mart'ta online olarak, Business Networking Akademi kurucusu Ertuğrul Belen (129) ile "Etkili LinkedIn Kullanımı ve Yeni Normalde Networking" başlığı altında yapıldı.

Kültür, Sanat ve Organizasyon Komitesi

Kültür, Sanat ve Organizasyon Komitesi tarafından düzenlenen 2022'nin ilk "Kültür – Sanat Buluşmaları" etkinliği Arın Alagün (124) moderatörlüğünde; Tv-Sinema dünyasını ve Popüler Kültür'e etkisini, Galatasaraylı senaristler Uygur Şirin (122), Meriç Acemi (131) ve Adem Bıyık (130) ile konuştuğumuz, hem mesleki hem sosyolojik açıdan yazarlığı ve ülkemizdeki şartlarını tartıştığımız, 11 Ocak'ta gerçekleştirdiğimiz söyleşimiz oldu.

19 Ocak'ta da Arın Alagün (124) ve Yako İğual'in (120) moderatörlüğünde; konuştuğumuz Shahzadeh N.İğual ile 1001 Gece Masalları'ndan Şahname'ye, Kuşların Mantığı'ndan Mesnevi'ye klasik dönemin dev eserleri ekseninde

Pelin Özer (123)

Cemiyet Sohbetleri 31 Ocak 2022

İran edebiyatının dünya edebiyatına etkilerini,

10 Şubat'ta Arın Alagün (124) ve Derya Fırat'ın (123) moderatörlüğünde konuştumuz; bireysel ve kolektif çalışmalarında birçok formda ürünler veren disiplinler arası çağdaş sanatçı Burak Delier (128) ile son sergisi "Tarihin Küçük Odası" ekseninde çağdaş sanatı ve hayatı daraltan baskın yaşama kültürünün karşısına konabilecek nefes alma alanlarını,

22 Şubat'ta Arın Alagün (124) ve Derya Fırat'ın (123) moderatörlüğünde konuştumuz; akademisyen, sahne sanatları yöneticisi ve festival direktörü Doç. Dr. Leman Yılmaz (116) ile Türkiye'de ve dünyada sahne sanatlarının dünü ve bugününü, kadının sahne önü ve arkasındaki yerini ve bu alandaki son gelişmeleri,

8 Mart'ta gerçekleşen, Kadınlar Günü Özel Etkinliği'nde ise Arın Alagün'ün (124) moderatörlüğünde konuştumuz; Sevilay Saral (116) ile Türkiye'de ve dünyada tiyatro, kadın ve tüm bileşenleriyle kadının tiyatrodaki yerini,

10 Mayıs'ta Arın Alagün'ün (124) moderatörlüğünde, ülkemizde belgesel sinemanın en önde gelen isimlerinden, ocağımızın 150. yıl etkinliklerini taçlandırmak amacıyla hazırlanan Galatasaray Belgeseli'nin duayen yönetmeni Enis Rıza Sakızlı

(99) ile sinemanın siyaset ile ilişkisi ve etkileşimini konuştuğumuz keyifli bir sohbet gerçekleştirdik.

17 Mayıs'ta Arın Alagün'ün (124) moderatörlüğünde gerçekleşen buluşmamızda; konuştumuz yazar, akademisyen Meriç Renkver (112) ile sinema tarihinde önemli bir yer tutan Fransız yeni dalga akımından dünyada büyük yankı uyandıran İran sinemasındaki yeni dalgaya uzanan keyifli bir sinema sohbeti yaptık.

Kariyer ve Sürekli Eğitim Komitesi

Kariyer ve Sürekli Eğitim Komitesi tarafından ilk kez 2019 yılında düzenlenen "Meslek Buluşmaları"nın bu yıl gerçekleştirilen ilk etkinliği; Hukuk Dünyasından mezunlarımızın bir araya geldiği, 3 Nisan Pazar günü Dernek Lokali'mizde gerçekleşen kahvaltılı buluşmamız oldu.

Mezun hukukçularımızın yoğun ilgi gösterdiği buluşmamıza; Lise Müdürümüz Prof. Dr. Murat Develioğlu, Yönetim Kurulu Üyemiz Mehmet Vecihi Tokuç ve değerli hocamız Prof. Dr. Hamdi Yasaman da konuk olarak katıldı.

29 Mayıs'ta ise Dernek Lokali'mizde mimarlık ve mühendislik öğrencilerimiz ile bu alanlarda çalışan mezunlarımızı bir araya getirdiğimiz kahvaltılı buluşmamızı gerçekleştirdik.

Mekteb-i Sultani Denizcileri

Mektebi Sultani Denizcileri destekleriyle Galatasaray Lisemizde kurulan, Galatasaray Lisesi Denizcilik ve Yelken Kulübü üyesi öğrenci kardeşlerimize, geçtiğimiz eğitim döneminde; Eylül 2021'den beri 10 hafta boyunca, hem pratik hem de teorik eğitimler verildi. Kardeşlerimizle beraber Heybeliada seyri ve eğitimi yapıldı.

28 Şubat'ta ikinci dönemin ilk eğitim pratiğine 27 öğrenci kardeşimiz, 1 öğretmen, 4 kaptan, 4 eğitimci, 4 yardımcı olarak 4 tekne ile katılım sağlandı.

Eğitimler, ayda 3 hafta teori ve 1 hafta denizde pratik olmak üzere yıl sonuna kadar devam edecek.

Mekteb-i Sultani Denizcileri'nin 2022 yılındaki ilk söyleşisini "Okyanusta İlk Türk Takımı" konusu üzerine Sinan Sümer (126) ile 6 Ocak Perşembe günü, Mektebi Sultanili Dalgıçlar'ın 2022 yılındaki ilk söyleşisini ise, Osman Erşen (111) ve Özgür Kul'un (119) katılımıyla, "Derin Mavinin Sırları" başlığıyla 11 Mayıs'ta Dernek Lokali'mizde gerçekleştirdik.

Sultani Turnuva

Pandemi nedeniyle geçtiğimiz iki yıl yapılamayan Geleneksel Sultani Turnuva'ya bu yıl bir ilk olarak futbolun yanı sıra basketbol ve

Betül Güntürkün Pasinler (108)

Divan Berat Töreni 2 Nisan 2022

voleybol dalları da eklendi! İlk maçımızı 27 Mart tarihinde gerçekleştirdiğimiz turnuvalarımızın, final maçları Geleneksel Pilav Günü'müzde oynanacak.

ÖZEL GÜNLER VE BAYRAMLAR

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı

Galatasaraylılar Derneği olarak şenliklerle kutladığımız bir 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nı daha geride bıraktık.

23 Nisan'ı Dernek lokalimizde; Mehmet Evirgen (130) ve Engin M. Yavuz'un (130) sunduğu Adam Olacak Galatasaraylı Sahnemiz, Funda Turhan - elışı ve seramik atölyelerimiz,

Banu Çiçek - FaRe'li Köyün Trompetçisi Tiyatro oyunu ile büyük bir neşe, enerji ve sevinçle kutladık.

Minik Galatasaraylıların akıl ve neşe dolu halleri bizi yine umut ve mutlulukla doldurdu.

Olağan Mali ve İdari Genel Kurul

Derneğimizin Olağan Mali ve İdari Genel Kurul'u 5 Mart tarihinde gerçekleştirildi. Genel kurulda 2021

yılı raporları okunup, 2021 yılı gerçekleşen hesapları ile 2022 yılı bütçesi oylanıp, oy birliği ile kabul edildi.

Olağanüstü Genel Kurul

14 Mayıs Cumartesi günü Dernek Lokalimizde, "Derneğimizin Bodrum ve ilerde belirlenecek olan bir merkezde Kuzey Ege şubelerinin açılması ve bu konuda gerekli işlemlerin yapılabilmesi için Yönetim Kuruluna yetki verilmesi" konulu Olağanüstü Genel Kurulumuzu gerçekleştirdik. Katılım gösteren, müzakereleri ile katkı sağlayan ve yönetim kurulumuzu oy birliği ile yetkilendiren haziruna tekrar teşekkür ederiz.

Galatasaraylılar Derneği Divan Toplantısı

Derneğimizin Divan Kurulu tarafından özel gündemle düzenlenen, "İş Dünyası ve Galatasaraylı Kadınlar" konulu Divan Toplantısı, 2 Nisan Cumartesi günü yapıldı.

Divan Kurulu Başkanımız Reha Bilge'nin açılış konuşmasıyla başlayan toplantıda; Dernek Başkanımız Fidel Berber Dernek faaliyetlerimizden bahsederken, Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı Başkanı Betül Pasinler de Vakfımız hakkında bilgilendirme konuşması yaptı.

Handan Boyce (116), Başak Karaca (122), Mine Afacan Fındıklı (122) ve Ülkü Özcan'ın (126) da konuşmacı olduğu Divan Toplantımızda, yeni Divan üyelerimize beratları törenle teslim edildi.

154. Dönem Mezuniyet Töreni

Mektebimizden bu yıl mezun olan 154 Devresi kardeşlerimizin mezuniyet töreni, 7 Mayıs'ta Mektebimizin bahçesinde yapıldı.

Üyelik İşlemleri Buluşmaları

13. Sınıf'a geçmiş olan kardeşlerimizin Dernek ve Kulüp üyeliklerinde ihtiyaç duydukları referanslara ulaşabilmeleri için, 8 Mayıs Pazar günü Derneğimiz'de kendileri ile buluştuk.

Galatasaray Spor Kulübü Başkan Adaylarını Ağırlama

29 Nisan'da, Camiamızı yakından ilgilendiren Galatasaray Spor Kulübü seçimleri öncesinde, her iki başkan adayımız Sayın Metin Öztürk ve Sayın Eşref Hamamcıoğlu ve kurullarını, Derneğimizin Levent'teki lokalinde ağırladık.

Yeni ŠKODA FABIA Olduđu gibi. Farklı.

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

Elektrikli katlanır yan aynalar,
çift bölge klima, sürüş asistanları
ve Simply Clever özellikleri ile
Yeni ŠKODA FABIA, fark yaratmaya hazır.

Daha iyi bir fikri olan?

ŠKODA FABIA için ortalama
yakıt tüketimi 4,6 l/100 km olup
CO₂ salımı 98-112 g/km arasındadır.

GÜMÜŞ

İssime Mah. Sokullu Mehmet Paşa Cad. No: 19/A 31200 Belen/Hatay
TEL: (0326) 618 95 56

www.skoda.com.tr

   /SkodaTurkiye

İnci Pastanesi'nin Öyküsü

Profiterol ve Tarifi

İlkokul çağını Taksim, Tarlabası civarında ya da İstiklâl Caddesi'nde yaşayanların dışında, Galatasaray Lisesi öğrencilerinin Beyoğlu binasına geçtiklerinde profiterol ile tanıştıkları mekândı İnci Pastanesi. Hafta sonu geldiğinde, sayet harçlıklardan para artmışsa, okul çıkışında İnci'ye gidilir, profiterolün muhteşem tadıyla Nirvana'ya ulaşıldı.

O zamanlar İstiklâl Caddesi üzerindediydi. Daha içeriye girmeden kaldırımın üzerine pirinç harflerle yazılmış İNCİ yazısı karşıladı müşterileri. Kapıdan içeri adımınızı attığınızda sol taraftaki tezgâhın üzerinde bulunan tabaklardaki dizi dizi profiteroller iştah açıcıydı. Onların arka raflarında kekler, portakallı bisküviler, vişne likörlü çikolatalar, kuru pastalar, meyveli Uludağ pastası, Krem Karamel (Crème Caramel), Bavaruaz (Crème Bavaoise), Marondegize (Maron Deguisé), Supangle (Soupe Anglaise) ve Ayva Ezmesi (Membrillo)... Sadece bunlar mı, devasa büyüklükte paskalya için hazırlanmış yumurta çikolataları, tavşanlar, sakız-mahlep kokulu çörekler... Su ise ücretsiz...

Limonatası da muhteşem olmasına rağmen nedense hep profiterol hatırlanır da, ne limonatası anılır ne de onların buluşu olan "Uludağ".

Toplam dört masalı ufacık, daracık bir pastaneydi İnci. Gelen müşteri önce kasadan fişini alır ve sonra da tezgâhtaki görevliye fişi verip profiterolünü alarak duvar dibine dizilmiş masalara yanaşır ya da boş masa yoksa taburelere ilişirdi. Genellikle de yer bulunmadığından profiterol ayakta yenirdi. Oturulan, uzun uzadıya keyif yapılan, hele hele arkadaşlarla oturup sohbet edilecek bir yer hiç değildi.

1910 Arnavutluk doğumlu Lukas Zigoridis (Zigori, Zigoris da denir) 15 yaşında İstanbul'a gelir ve babasının ölümünden sonra pastacı çırağı olur. Mesleğin inceliklerini Tokatlıyan ve Park Otel'de öğrenir. 1940'ların başında, Arnavut asıllı Lukas Zigoridis, Rum asıllı Lefter İliadis ve bir diğer arkadaşları, üç ortak, Tepebaşı'nda bir bodrum kat kirayıp imalathane olarak kullanarak çeşitli tatlılar yapıp semtteki pastanelere satmaya başlarlar. Pastanelerin kendilerinden aldıklarını müşterilerine kat kat pahalıya sattıklarını görünce kendileri de bir pastane açmaya karar verirler.

Ortaklardan ikisi, Lukas Zigoridis ve Lefter İliadis'in pastaneyi açmak için buldukları dükkân, Eğin'den İstanbul'a göç eden bir Ermeni ailesinin mensubu, Abraham Eramyan Paşa tarafın-

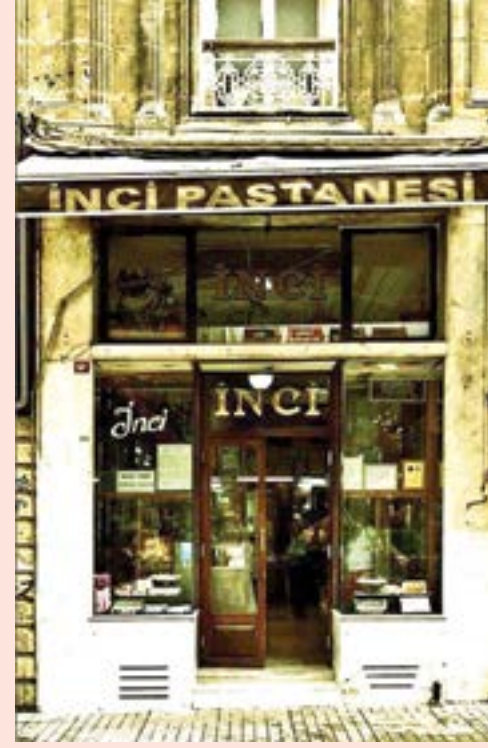
dan konut olarak ısmarlanan ve 1883'te mimar Alexandre Vallauray tarafından inşa edilen, sonradan Cercle d'Orient (Büyük Kulüp) tarafından kullanılan ve o isimle anılan binadaki Atatürk'ün gömlekçisi Tataryan'ın 124 numaralı dükkânıdır. 1942'deki Varlık Vergisi'nin de etkisi ile Marsilya'ya göç etme kararı veren Tataryan'ın terzihanesi ikiye bölünerek yerine Foto İskender ile Aleko Pilarinos'un sahibi olduğu "Balkan Terayağları" adlı şarküteri açılmıştır. O zamanın parasıyla 45.000 TL hava parası vererek 12 Şubat 1944'te İnci Pastanesi'ni açarlar. Dolar, o sırada 38 kuruştur.

Eski İnci Pastanesi

Dükkânın arka tarafındaki imalathanede yapılan tatlıları ve pastaları dükkânın cadde tarafında satışı çıkarırlar.

Lukas daha çok mutfak tarafıyla, Lefter de dükkân ile ilgileniyordu. İlk senelere ancak ayakta kalsalar da sonra her şey yoluna girer. Varlık Vergisi'nden sonra işe başlayan ortaklar, 6-7 Eylül 1955'ten sonra da bir şekilde ayakta kalmayı başarırlar.

1996'da bir gazeteciye Lukas Zigoridis, "İlk günler çok zorluk çektik. Ancak ucu ucuna kurtarıyorduk. Doğru dürüst kâr ettiğimiz yoktu yani. Kendim bir şey icat edip, bir de isim uydurunca çok iyi tuttu. Anlayacağınız profiterolün kendisi de, adı da uydurmaca." demiştir.

Lukas Bey bunları söylese de, birçok yerli kaynaktan profiterolün İnci Pastanesi'nde Lukas Zigoridis tarafından icat edildiğinden bahsedilse de profiterolün 18. yüzyılda Fransız'da ünlendiği biliniyor. Ne var ki bu bilgi, adı profiterolle özdeşleşen İnci Pastanesi'nin, Pera'ya, İstanbul'a ve onun sosyal yaşamına vurduğu damgayı ve 68 yıllık serüvenini değiştirmez. Anlaşılan büyük olasılıkla Zigoridis "profiterol"ü icat etmemiş, ancak çok güzel bir pasta tarifi yaratarak İstanbul halkını "profiterol müptelası" yapmıştır.

2005'te Lukas Zigoridis hayata veda edince, çocuklar Elisa ve Gilbert pastaneyle çok ilgilenemediklerinden işlerin başına 1960'ta 12 yaşındayken İnci Pastanesi'nde çirak olarak işe başlayan emektar Musa Ateş geçer.

Açıldığı 1944 yılından, 2012 yılı Aralık ayına kadar aynı yerde 68 yıl hizmet veren İnci Pastanesi, bu tarihte Emek Sineması'nın yıkılması ve bulunduğu binanın yenileme çalışmaları nedeni ile mahkeme kararıyla boşaltılır.

Pastanenin yöneticisi Musa Ateş önceleri, tekrar açılmayacağını söylese de 14 Şubat 2013 Sevgililer Günü'nde, İnci Pastanesi bu defa Mis Sokak 18 numaradaki daha geniş bir dükkânda yeniden faaliyete geçer. Pastanenin günümüzdeki sahipleri, Lukas Zigoridis'in kızı Elisa ve torunu Paola Loo İspanya'da yaşasalar da

İnci Pastanesi'nin ayakta kalmasını istiyor ve destek oluyorlar. Ama "Ne eski müşterilerimiz var ne de şehrin eski havası. Güçlkle ayakta duruyoruz." diyorlar. İşletmeciliğini de yine 61 yıllık emektar Musa Ateş yapmaktadır.

Yeni İnci Pastanesi

İnci Pastanesi İstiklal Caddesi'ndeki asıl yerindeyken, önünden her geçişimde bir mıknaş gibi bizi kendisine çeken şey acaba neydi? İnci'nin profiterolünün kendine has lezzeti mi yoksa yıllar öncesine yolculuk edecek olmanın hissi mi, bilemiyorum. Yıllar önce İnci Pastanesi'ne son gittiğimde, profiterolün üzerindeki çikolata sosunun nişasta katılmış neredeyse sulandırılmış supanglez olduğunu görünce, Vedat Milor'un bir TV programında isim vermeden yaptığı, "Bu tatlıyı ilk biz yaptık diye böbürlenilen yerler var. Ne münasebet... Üstelik hiç de güzel yapmıyorlar." şeklindeki eleştiriyi hatırlamıştım. Mekân ve iç dekorasyon da aynı olmadığından yıllar öncesine yolculuk da pek mümkün değil.

Çaresiz, Charles Aznavour'un "La Bohème"ini kendimce değiştirerek mırıldanıyorum:

Quand au hasard des jours / je m'en vais faire un tour / à mon ancienne adresse / je ne reconnais plus / ni les murs, ni les rues / qui ont vu ma jeunesse. / Dans son nouveau décor / Rue de Péra

semble triste / et se promener à İstiklal / ça ne veut plus rien dire du tout.

Profiterolün öyküsü

Profiterolün gerçek kökeni, birçok yiyecekte olduğu gibi kesin olarak bilinmiyor. Fransız yazar François Rabelais (1494-1553) Gargantua adlı kitabında profiterollerden bahsederken, başlangıçta İtalya'da yapıldıklarının altını çiziyor.

Hikâye 16. yüzyılda İtalyan Catherine de Medici'nin, Fransız Kralı II. Henri ile evlendiğinde, İtalyan şefi Panterelli'yi kendisiyle birlikte Fransa'ya getirmesi ile başlıyor. Saray böylece İtalyan şefin, daha çok ekmek benzeri bir dokuya sahip, profiterolü ile tanışıyor.

18. yüzyılın ortalarında, "Madeleine" kekinin mucidi şef Jean Avice hamuru mükemmelleştiriyor, fakat profiterol asıl şöhretini şef Antonin Carême'e (1784-1833) borçlu. "Choux" toplarını krema ile dolduran, ılık karamel içine daldıran şef, herkesi büyüleyen, profiterollerden oluşan bir kuleyi karamel ile sabitleyerek ve süsleyerek "Croquembouche"ü icat ediyor. Bugüne kadar ününü koruyan kule-pastalar hâlâ İtalya ve Fransız'da düğün pastası olarak tercih ediliyor.

Profiterol ismi de, tahmin edileceği gibi, 17. yüzyıl İngilizcesinde bile rast

lanan “istifade, ödül, hediye” anlamındaki Fransızca “profit” kelimesinden geliyor. Genelde şatolarda ya da büyük evlerde çalışan hizmetlilere verilen ödül niteliğinde bir yemek olarak biliniyor.

Fransız pastanelerinde 19. yüzyıl ortalarından itibaren yapılan, pişirildikten sonra içi doldurulan “pataşu” (Pâte à choux) tatlı ve tuzlu küçük toplarına genel olarak profiterol deniyordu. Tuzlular içlerine peynirli krema, av eti ezmesi konularak çorba garnitürü olarak sunulabiliyordu. Tatlı olan profiteroller ise başta çikolata olmak üzere, değişik meyve ezmeleri dolduruluyordu.

Profiterolün tarifine gelince...

Profiterol, top şeklindeki hamurun içine doldurulmuş özel krema ve üstü eritilmiş çikolata kaplı bir tatlıdır.

Yapımında hafif pişirilen bir hamur kullanılır. Yapılışı itibarıyla lokma tatlısına benzese de profiterolde kullanılan un miktarı iki kat azdır. Profiterol hamurları yani “pataşu”lar (Pâte à choux) fırında pişirilirken, lokma tatlısı sıvı yağda kızartılır.

Pasta olarak yapılan profiterollerde hamurun içine genellikle krema, soğuk süt, şeker ve vanilya ile yapılan kremşanti doldurulurken burada İnci Pastanesi'nin tarifine uygun olarak hazırlanan pastacı kremasının tarifi verilmiştir.

Gerekli malzemeler:

Hamuru için (8 topluk):

- 250 g (1 ¼ su bardağı) su
- 90 g (6 çorba kaşığı, ufak ufak kesilmiş) tereyağı
- 1 tatlı kaşığı tuz
- ½ kahve kaşığı hindistan cevizi rendesi
- 300 g (2 ½ su bardağı) un
- 5 yumurta

Kreması için:

- ½ litre süt
- 1 ½ çay bardağı toz şeker

- 3 yemek kaşığı un
- 1 adet yumurta
- 1 paket vanilya

Çikolata sosu için:

- 220 g bitter çikolata
- 200 g krema

Öncelikle pastacı kreması için şekeri tencereye alıp üzerine sütü ekleyerek karıştırın.

Unu ve yumurtayı da ekleyip muhallebi kıvamına gelene kadar karıştırarak pişirin.

Vanilyayı da ilave edip kremayı ocaktan indirin.

Arada karıştırarak oda sıcaklığına gelmesini beklediğiniz kremayı sıkma torbasına doldurup sertleşmesi için buzdolabına kaldırın.

Büyük ve kalın bir tencerede suyu kaynatıp, yağ, tuz ve hindistan cevizi rendesini katınız.

Yağ eriyince tencereyi indirip unu yedirek, hamur tencerenin kenarlarından çekilene kadar dövünüz.

Yumurtaları, teker teker, her birini iyice yedire yedire katınız.

(Bütün yumurtalar katıldıktan sonra hamur sıkı ve parlak olacaktır.)

Hamurunuz kullanılmaya hazırdır.

Önce fırınınızı orta sıcaklığa (220 °C) getirip ısıtınız.

Yağ ile 2-fırın tepsisini yağlayıp bir kenara bırakınız.

Bir sıkma torbasının ucuna 0,75-0,9 cm çapında uç takınız.

Ilık pasta hamurunun torbaya doldurup, pişirme kâğıdı serdiğiniz tepsiye 2-2,5 cm çapında yuvarlaklar halinde sıkınız. (Yuvarlakların yüksekliği de yaklaşık 1 cm olmalıdır. Pişerken hamurlar şişeceğinden tepside aralarında mesafe bırakınız.)

Hamurların üstüne bir fırçayla (ya da tercihen bir tüyle) yumurtadan çok hafif biçimde sürünüz. Hamurları fırının orta katında 10 dakika pişirdikten sonra, fırının sıcaklığını azaltıp (190 °C), 20-25 dakika daha, yuvarlaklar iki kat kabarıp, renkleri açık kahverengi olana kadar pişiriniz.

Tepsiyi fırından çıkarıp keskin bir bıçakla pastaları yararak buharın çıkmasını bekleyiniz. Pastaları söndürülmüş fırına sürerek 10 dakika daha bekle-

tiniz. Pastaları fırından çıkarıp tel ızgarada tamamen soğutunuz. Pastalar soğuyunca, keskin bir bıçakla yavaşça ortalarından yarıya kadar kesiniz.

Pastacı kremasını bir tatlı kaşığı ile küçük pastalara doldurup, üstlerine hafifçe bastırarak ağızlarını kapattıktan sonra bu doldurulmuş küçük pastaları bir servis tabağına diziniz.

Çikolata sosu için bitter çikolatayı doğrayıp kremayla birlikte sos tenceresinde eritin.

Ocaktan alıp ılınmasını bekleyin ve servis tabağındaki profiterollerin üzerine gezdirin.

Üzerini dilediğiniz gibi süsleyip servis edin. Afiyet olsun.

Profiterolün püf noktaları

Profiterolün lezzetli olması, hamurunun kendine özel kıvamının tutturulması ve bunun için de malzemelerin oda sıcaklığında kullanılmasına bağlıdır. Yağ su, un karışımı kısık ateşte tahta kaşıkla karıştırılır. Pişerek hazırlanan profiterol hamuru, dinlendirilerek ılındıktan sonra yumurtaların eklenmesi gerekir. Aksi halde hamur sıcakken eklenen yumurtalar hamurun içinde pişer ve profiterol hamuru istenen kıvama gelmez. Yumurtalar teker teker kırılarak hamura yedirilir. Yumurtalar aynı anda kırılırsa muhtemelen profiterol olmayacaktır. Bu şekilde tepsiye verilen hamurlar pişene kadar fırının kapağının açılmaması gerekir. Fırında ısı dengesi oluşturmak enfes profiterol yapmak isteyenlerin dikkat etmesi gereken bir püf noktasıdır.

Profiterol kreması hazırlarken de oda sıcaklığında ve taze malzemeler kullanılması gerekir. Burada özellikle yumurtanın taze olması kremanın tadını doğrudan etkiler. Vanilya tadının daha yoğun olması için vanilya çubukları da eklenebilir. Hazırlanan kremanın bir gece buzdolabında bekletilmesi kıvamını ve tadını daha iyi almanızı sağlar. Profiterolün üzerine eklenen çikolata sosu bitter çikolatadan yapılırsa çok daha enfes bir tatlı ortaya çıkar.

sen gençsin
güç sensin

Hayallerine ulaşmak için azmi ve cesaretiyle çalışan gençleri sonuna kadar destekliyoruz.

▼
▼
▼
Detaylı bilgi için
tog.org.tr'yi
ziyaret edin.
▲
▲
▲

İmkansız değil, acil!

Neyran Savaşman Akyıldız (PhD) (126), WWF-Türkiye'de (Doğal Hayatı Koruma Vakfı) iletişim grup müdürü olarak doğa dostu projelerin kamuoyu ile paylaşılmasında liderlik üstleniyor. Sürdürülebilirlik, doğa, pozitif düşünce şekli gibi önemli meseleleri topluma anlatmak için iş dünyası ve akademik dünya ile yakın temas içinde olan Akyıldız, Mektep yıllarından itibaren duyarlı olduğu, zamanla profesyonel çalışma alanı olarak seçtiği sürdürülebilirlik ve doğa koruma konusunda bizi bekleyenleri Sultani için kaleme aldı.

Her hâli hayranlıkla izlenesi kusursuz işleyişe bakıyorum. Binlerce yıldır aynı rotayı izleyen ve zamanını hiç sektirmeyen göçmen kuşlar... Yumurtasından çıktığı sahilden bilinmeze yolculuk eden, yetişkinliğe ulaştığında tam da aynı sahile geri dönerek yeni yumurtalar bırakan deniz kaplumbağaları...

Bafa Gölü'nden Meksika Körfezi'ne, tatlısularından tuzlu sulara, bütün zorluklara direnerek uzanan, jenerasyonlar boyu aynı döngüyü tekrarlayan Avrupa Yılan Balığı... 200 yıldan fazla yaşayan, buzulları kırmak için devasa kafatasını kullanan kutup balinaları...

Yarım kilo bal yapabilmek için yaklaşık 2 milyon çiçeği ziyaret eden ve 88 bin kilometre yol kat eden arılar... Sayelerinde gerçekleşen tozlaşma, bitkilerin üremesini ve çeşitliliğini, buna bağlı olarak da gıdamızın 3'te 2'sini sağlıyor.

Deniz çayırları, mercan resifleri, mangrovlar, sulak alanlar, ormanlar, meralar... Her biri gıda güvencesinde önem taşıyan sayısız tür için doğal yaşam ortamı ve ekosistem hizmeti sunuyor.

Muazzam renkleri, içinde barındırdığı yaşam çeşitliliği, kusursuz döngüleri ile doğa bütünüyle büyüleyici, mucizevi. İnsanlık yeryüzünde varoluşundan bu yana -300 bin yıl önce Homo Sapiens'in ortaya çıkması, 13 bin yıl kadar önce yerleşik hayata geçiş ve tarım toplumlarının oluşmasıyla- doğa sayesinde var olabildiği yolculuğuna devam ediyor ve bugün artık, 8 milyarlık devasa bir dünya toplumu. Bu upuzun tarihin sadece kabaca 150 yılındaki etkimiz ise yeni bir jeolojik çağa adını veriyor: Antroposen. İnsanın iklim ve gezegenin ekosistemleri üzerinde etkisi ile karakterize olan çağ.

Bu çağ; adıyla, sanıyla, aşırı hava olaylarıyla, krizleriyle, kayıplarıyla; kaynakları mevcut şekilde kullanmaya devam edersek, yaşam biçimlerimizin sürdürülebilir olmayacağını bize söylüyor. Hâlihazırda iklim ve biyoçeşitlilik krizinin içinden geçiyor ancak bu krizlerin gerektirdiği topyekûn adımları atacak liderliği hiçbir düzeyde göstermiyoruz. Daha çok ekonomik ve politik krizleri konuşmak eğilimindeyiz, doğanın önemini farkında olsak bile çevresel sorumluluk boyutunu yerine getirdiğimizde yine hızlı akan hayatlarımıza geri dönüyoruz. Doğanın kendini yenileme kapasitesi olağanüstü, ancak ona bu fırsatı vermeyecek şekilde yok etmeye devam ediyoruz.

Bir büyük beyaz köpek balığı ile karşılaşmak mı yoksa gelecekte hiç büyük beyaz köpek balığı göremeyecek olmak mı daha korkutucu? Zira büyük resimde, son 50 yılda yeryüzündeki omurgalı tür popülasyonları %68 azaldı. 2020 Küresel Yaşayan Gezegen Endeksi, izlenen memeli, kuş, çift yaşamlı, sürüngen ve balık popülasyonlarında 1970'ten 2016'ya ortalama %68'lik bir azalma görüldüğünü ortaya koydu. Popülasyon eğilimlerinde en sert düşüşler tropikal bölgelerde yaşanıyor. Amerika Kıtası'nın tropikal alt bölgelerine karşılık gelen endeksteki %94'lük düşüş, tüm bölgelerde gözlenen en çarpıcı sonuç. Bu düşüşün arkasında, çayırların, savanların, ormanların ve sulak alanla-

rın dönüşümü, türler üzerindeki aşırı insan baskısı, iklim değişikliği ve istilacı türler gibi etkenler yatıyor. Ülkemiz de bu eğilimlerden nasibini almış durumda, neredeyse bir kıta kadar zengin tür çeşitliliğine sahip bu özel coğrafyamızda toplam 400 tür tehdit altında. İklim değişikliğinin şiddetini ve sıklığını artırdığı yangınlarla selleri aynı anda yaşıyoruz. Tatlısu biyoçeşitliliği, denizlerimiz veya ormanlarımızdakinden çok daha hızlı azalıyor. Mevcut verilere göre, 1700 yılından bu yana küresel sulak alanların yaklaşık %90'ını kaybettik. Ülkemizde ise sulak alanlarımızın yarısından fazlası son 50 yılda ekolojik işlevini yitirdi. Her yıl 20 milyon ton plastik atık denizlere karışıyor. Her 60 saniyede 33.880 adet plastik şişe Akdeniz'e gidiyor. Şimdiye kadar küresel ölçekte 344 farklı tür, plastik atıklara sıkışmış hâlde bulundu. Dünya Doğayı Koruma Birliği'nin (IUCN) tehdit altındaki türlere yönelik hazırladığı Kırmızı Liste'de yer alan deniz memelilerinin %45'i hayalet ağlar olarak adlandırılan kayıp veya terk edilmiş balıkçılık takımlarından etkileniyor. Küresel balık stoklarının %35'i, aşırı avlanma dolayısıyla sürdürülemez seviyeye ulaştı.

Gıda endüstrisi, iklim değişikliğine yol açan sera gazı emisyonlarının yaklaşık dörtte birinden sorumlu. Ormansızlaşmanın %73'ü tarım alanları açılması sebebiyle gerçekleşiyor. Gıda üretimi üst toprak erozyonunun %30'una, sera gazı emisyonlarının ise en az %24'üne neden oluyor. Buna karşın her yıl 1.2 milyar ton gıda israf ediliyor. Bu gıdanın üretilebilmesi için 760 km³ su gerekiyor. Bu miktar Amazon Nehri'nde 5 haftada akan suyun miktarına ve 340.000.000 olimpiik yüzme havuzundaki suya eşit.

Geçen yaz, Antalya ve Muğla'da, toplam 20 yılda kaybedilen orman alanını 15 günde yitirdik. İklim krizine, biyoçeşitlilik kayıplarına karşı önlem almadan, eskisi gibi iş yapmaya devam ederek hazırlıksız geçirdiğimiz her gün, aslında hâlen yaklaşmakta olan bir başka büyük yangını seyrediyoruz. Küresel ısınmaya neden olan sera gazlarının dünyadaki temel kaynağı elektrik üretim sektörü (fosil yakıtlar), ulaşım sektörü, endüstri, tarım/yetiştiricilik ve ormansızlaşma. IPCC gibi bilim temelli raporlara göre, küresel ısınmayı 1,5°C ile sınırlamak ve yüzyıl ortasında net-sıfır emisyona ulaşabilmek için önümüzdeki 1-2 yıl içinde emisyonların mutlak azalışa geçmesini sağlamamız

gerekiyor. Fakat rüzgâr ve güneşten enerji üretimi yüksek büyüme trendi izlese de pandemi sonrası kömürden enerji üretimi de 1985'ten bu yana rekor artış gösterdi. Ukrayna-Rusya çatışmasının jeopolitiği de enerji güvenliği riskini açığa çıkardı. Enerjide bağımsızlık için, fosil yakıt bağımlılığını ortadan kaldırmanın, yenilenebilir enerjilere geçişin hayati önemini bir kere daha ortaya koydu. Bu rağmen tekrar kömür tuzağına düşen ülkeleri bu yoldan döndürmek için temiz elektriğin istisnai bir çıkış yapmasına ihtiyaç var. Dünyada da karbondioksit salınımının 1,5 derece hedefiyle uyumlu hâle gelebilmesi için yenilenebilir enerji payının 2030'a kadar en az %40'a, 2050'ye kadar %70'e çıkarılması gerekiyor.

Bu patikada ilerleyebilmek ve yıkıcı iklim değişikliği etkilerini en aza indirgeyebilmek için ekonominin her alanında ve tüm sektörlerde acil ve derin emisyon azaltımları şart. 2030 yılına kadar kömürden elektrik üretiminin kademeli olarak sona erdirilmesi, elektrik üretiminde yenilenebilir enerji kaynaklarının payının en az %75'e çıkarılması bizi Türkiye olarak bu yolda tutabilecek.

Kafalarda alışlagelmiş bir soru biçimi de büyümeyi sürdürebilmek. Doğa ikinci planda kalıyor, önce ekonomik büyüme deniyor. Biliyoruz ki köklerimiz olmadan yeşeremeyiz. Bugün artık hem eğitimimde hem de iş hayatımın ilk yıllarında çok sorguladığım sürekli büyümenin bir bedeli olduğunun dünya biraz daha farkında ama atılan adımlar yeterli değil.

Mektebin ardından Boğaziçi Ekonomi'ye büyük bir merak ve istekle, Türkiye derecesi ile girdiğim, bölümümü başarıyla fakat teorik yaklaşımlara ikna olmamış şekilde bitirmiştik. Bir yandan da aklım, diğer bir seçeneğim olan,

çok değerli Müdürümüz rahmetli Erdoğan Teziç'in lisans eğitimimde GSÜ'yü tercih etmem için aklımı çelmeye çalıştığı, uluslararası ilişkilerdeydi. Ekonomiden mezun olurken hayallerim çoktu, ama aralarından biri netti: Uluslararası bir kuruluşta, topluma fayda sağlayarak çalışma isteğimi hatırlıyorum. Uzun dönem uluslararası kuruluşlarda görev yaptım ama özel sektörde ve ticaret ekseninde. Her ne pahasına olursa olsun büyüme altın anahtar olarak görülürdü, hâlâ da bu anlayış devam etmekte. Bir yanım hep bu bakış açısına mesafeli durdu, makro düzeyde farklı bir dünya hayalimin ürünü olan uluslararası ilişkilere olan akademik merakımı ise -Teziç Hocamın arzusunu sonradan yerine getirerek- GSÜ'de

İkizköy

Akyatan 2020 © Efe Sevim-WWF-Türkiye

yüksek lisans ve doktora yaparak özel sektör kariyerimle beraber yürüttüm. Zaman, yolumu bir uluslararası kuruluşa, WWF'ye, ülkemizde köklü bir geçmişe sahip WWF'nin Türkiye ofisi olan Doğal Hayatı Koruma Vakfı'na çıkardı.

Bugün hangi sahada varlık gösterirsek gösterelim sadece şu 5 alana acilen eğilmek, her yeni iş fikrine bu 5 temel alanda ne yapabiliriz diyerek bakmak, doğayla uyumlu bir kalkınma yoluna hizmet edebilecek ;

- Yenilenebilir enerjilerin ülkemizde payının en az %75'e ulaşması: Güneş sahalarının, rüzgâr sahalarının artması, kömürden kademeli olarak çıkış,
- İklim değişikliğine ve biyolojik çeşitlilik kayıplarına karşı doğal kalelerimiz olan korunan alanlarımızın %30'a çıkarılması, orman sahalarımızın, doğal alanlarımızın kendi döngüleriyle korunması -buna yangınlara karşı önlemlerimizi erken almak da, imara, kullanıma açılmaya karşı mücadele etmek de dâhil-,
- Onarıcı tarım ile iklimle uyumlu tarımsal döngülerin kurulması,
- Tarımsal sulamada kaybettiğimiz suyun modern sulama ile minimize edilmesi,
- Her ürünün sanki doğal tarım ürünüymüşçesine özenle, dögüsel olarak tasarlanması, bir başka ifadeyle, yaşayacak ürünler tasarlanması. Üretimde atık ve kayıpların minimize edilmesi.

Toprağın, suyun, havanın ekonomik değerine paha biçilemez. Hesaplanmayan bu değerleri bir yana bırakıp bir an için yine eski, klasik büyüme anlayışı ile bakalım. Üretimimizin doğaya etkisini azaltmayı bilinçli bir şekilde gözettiğimiz senaryoda büyümeden feragat etmek gerekir mi? Yapılan ekonomik modellemeler bunun tersini gösteriyor. Yeşil enerji dönüşümünün yaratacağı yeşil iş potansiyelini, yapılan çalışmalar ortaya koyuyor. Türkiye'de kömür sahaları güneş enerji santralleri ile donatılırsa yıllık 7 milyon hanenin elektrik ihtiyacını karşılayacak elektrik üretilebilir!

Bir yandan metaverse'ü konuşuyoruz; yepyeni dünyalar önümüzde açılıyor. Unicorn'lar hayaller kurduruyor. Gerçek başarının ise bir yanımızı eksik bırakarak mümkün olamayacağını, ardımızda enkazla dünyaya fayda sağlayamayacağımızı içten içe biliyoruz. Tükettiğimiz enerjinin kaynağının dönüşmesi, temiz olması, kaybedilenin yerine konması ve artışı

geçilmesi, kısaca doğa pozitif dönmek için, yeni iş fikirlerini doğa pozitif olacak şekilde tasarlamak, tek çıkış yolu.

Yeni bir paradigmaya geçişin sancılarını yaşıyoruz. O sancıyı çekeceğiz, belli, ancak özel sektör, akademi ve sivil toplum tecrübeme dayanarak şunu söyleyebilirim; ne ekonomi ne de uluslararası ilişkiler, gezegenin geleceğine yatırım yapmadan düzelmeyecek. Okulumun sıralarında bizim yürüdüğümüz yollardan yürüyen genç kardeşlerimin, ülkemizin geleceğinde söz sahibi olmuş camiamızın, bunun farkında olması ve liderlik görevlerinde doğa pozitif dönmeyi, sürdürülebilirliği önceliklendirmesi, en büyük dileğim.

Neyran Savaşman Akyıldız kimdir?

Boğaziçi Üniversitesi'nde Ekonomi alanında lisans, Galatasaray Üniversitesi Uluslararası İlişkiler yüksek lisans ve krizlerin dış politika üzerindeki etkilerine odaklanan teziyle doktora derecesine sahiptir.

Özel sektörde ticari pazarlama, marka yönetimi ve iş geliştirme alanlarında kilit roller üstlendi. Kadınların iş hayatında daha etkin yer almalarını sağlama arzusunda hareketle YenidenBiz Derneği'nin kuruluşuna Genel Koordinatör olarak katkıda bulunmuştur.

Özel sektör, sivil toplum ve akademideki deneyimlerinin

ışığında, sağlıklı ekosistemlerin desteklenmesi sağlanmadıkça, ticari, siyasi ve ekonomik arenada alınacak herhangi bir kararın adalet ve refah getirmeyeceğine kuvvetle inanmaktadır. Bu düşünceyle, 2017 yılında, 100'den fazla ülkede çalışmalar yapan, dünyanın en eski ve köklü doğa koruma kuruluşu WWF'nin Türkiye ofisi WWF-Türkiye'ye (Doğal Hayatı Koruma Vakfı) katıldı. Üç çocuk annesi Neyran Savaşman Akyıldız, gezegenimizin içinde bulunduğu iklim krizi ve biyolojik çeşitlilik kaybının aşılması, insanlığın doğayla uyum içinde yaşayacağı bir geleceğin kurulması için dönüşüm yaratmak adına çalışmaya devam ediyor.

© Çağla Köseoğlu

GELECEĞE YÖN VEREN **AKADEMİK ATÖLYE**

YKS HAZIRLIK KURSLARI

LGS HAZIRLIK KURSLARI

**TÜRKİYE'NİN
EN BAŞARILI
ÖZEL ÖĞRETİM KURSU**

atolyeeğitim

Akademik Başarı Atölyesi

atolyegenç
AKADEMİ

ATÖLYEDEKİ MEKTEPLİLER

Çoğumuz yaptığımız işten zaman zaman sıkılıyor ve başka ne yapsam da hayatı anlamlandırsam diyoruz. Belki deniyoruz da... Hobiler imdadımıza yetişiyor, bir gün, iki gün derken istikrar denen o mertebeye ulaşmak herkese nasip olmuyor. İşinin yanına hobisini koyup, atölyeye giren, istikrarla çalışıp atölyeden eser çıkaran, adının yanına sanatçı unvanını koymak için heyecanla emek veren Mektepli üç kadının kapısını çaldık... Banu Kovulmaz (127), Berna Kara Odabaş (125) ve Özge Kanat (120) elleriyle şekil verdikleri yeni dünyalarını Sultani için kaleme aldı...

Yamuk Değil Hendmeyd

Mektep'ten sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde İşletme okudum ve bir beyaz yakalı olarak plaza dünyasına adım attım. 20 yıla yakın bir süre marka ve pazarlama yönetiminde çalıştım. Yaptığım işi çok sevdim ama kurumsal hayatın psikolojik olarak yordüğünü söyleyebilirim. Kurumsal hayatın fiziksel zorluğu kişiye göre değişir, benim zaman zaman çok çalışmaktan yana bir sıkıntım olmadı ama ilkokuldan beri farklı hobileri olan ve bu hobileri çok ciddiye alan birisi olarak bunların hepsini uzun bir dönem askıya almak beni hep üzdü, yetersiz hissettirdi. Son 10 senedir yine marka ve pazarlama alanında danışmanlık yapıyorum. Bu da bana projeler arasındaki rahat zamanları değerlendirme ve yoğun zamanları da yönetme fırsatı veriyor.

Kız okulunda olsak da Galatasaray'da eril bir kültürde büyüdüğümüzü kabul etmek lazım. 40'lı yaşlarımda iş hayatında cinsiyet eşitliği konularında çalışan STK'larda aktif görev aldım. Bu çalışmalar bana sadece iş hayatı değil, hayatın her alanında yeni bir perspektif verdi. Ashland Institute tarafından geliştirilen Coming Into Your Own – Öze Dönüş programının Türkiye fakülte liderlerinden birisiyim. Kadınlar için yine kadınlar tarafından geliştirilmiş, 20 yılı aşkın süredir dünyada uygulanan bir program. 11 yıldır Türkiye'de yapılıyor. Kendi iç kaynaklarından beslenerek kendi istedikleri hayatı yaratabilmeleri için kadınlara farkındalık kazandıran ve güçlendiren bu programda kadınların eşlikçisi olmak anlattamayacağım kadar büyük bir mutluluk veriyor bana.

Öteden beri müzik hep hayatımda oldu, lisedeyken klasik gitar çalardım. Uzun süre bırakınca tekrar çalmak beni duygusal olarak zorladı, ben de 40 yaşında piyanoya başladım. Ders alıyorum, haftada en az 4-5 gün 1 saate yakın çalışma fırsatı yaratıyorum. Öğrenci konserlerinde çalışıyorum. Buna çocuklardan çok anneleri şaşıyor. Hobinin bir boş zaman aktivitesi değil, tam tersine öncelikle planlanması gereken bir uğraş olması gerektiğini düşünüyorum. Kişinin zamanını almalı, yormalı, hatta zorlamalıdır ki bir gelişim ortaya çıksın.

Dönem dönem yazmak, fotoğraf çekmek, resim yapmak gibi farklı hobilerle de ilgilendim. Bir ara 3 boyutlu bir şeyler yapma ihtiyacı hissettim ama ne olduğunu bilmiyordum. Çok da kafa yormuyordum. Tesadüfen sınıf arkadaşım Sebla,

"Seramik fırının melekleri var. Üzerine sürdürdüğümüz sırda gerçekten bir sır var. Fırını açtığında sürprizle karşılaşabiliyorsun. Benim yavaş yavaş kendi ürünlerim ortaya çıkmaya başladı. Bunların üzerine gidiyorum. Deneyerek geliştiriyorum."

Instagram'da seramik kursuna başladığını yazınca altına laf olsun diye "Ben de istiyorum." diye yazdım. İki gün sonra Sebla kursu bırakmaya karar verince yerini bana teklif etti. Atölyeden iki saatin sonunda çıkarken seramik yapmaya âşık olmuşum bile... Daha ortada ürün bile yok! Sadece çamurla yamuk yumuk bir şeyler yapmışım. O atölyede başka boş zaman olmadığı için bir hafta daha bekleyemedim ve ertesi sabah başka bir seramik atölyesine daha yazıldım. Bir yıl boyunca iki atölyede birden çalıştım. Bu arada en büyük destekçim Mektepli Kızlar oldu desem yeridir. "Bakın, ne yamuk şeyler yaptım ben" dedim, "Hand made kızım o" dediler. Yaptıklarımı para verip satın bile aldılar! Baktım ürünler elden çıkıyor, en azından fotoğrafları kalsın bende diye eğlencesine "yamukdegilhendmeyd" diye bir Instagram sayfası açtım. Takipçi geldikçe şaşırıyorum, beğeni gelince ne yapacağımı bilemiyorum, hele sipariş gelince "Yok artık!" diyorum...

Pandemi başladığında evdeki odalardan birisini atölye yaptım. Bir de bana çok yakın bir atölye buldum, yaptıkça fırını kiralyordum. Bir sürü yamuk yumuk şeyler yaptım. Instagram'dan da satıldı. Tabii ki alanların çoğu eşim dostum ve tabii ki kermeste Mektepli Kızlar.

Bir sonraki aşamaya geçtim ve tornaya başladım. Artık yaptıklarım o kadar da yamuk değil. Atölyemi bu yaz Gökova'da

kuracağım. "Yamukdegilhendmeyd" yerine daha ciddi bir marka ile gelecek yazdan itibaren satışa başlarım. Şu anda markamı da çalışıyorum.

Atölyem evde olduğu için evde olduğum tüm zamanlarda seramik çalışabiliyorum. Televizyon seyreden birisi değilim, bu nedenle akşamları temel aktivitem seramik yapmak. Sabah uyanınca da ilk işim akşam yaptıklarımı kontrol etmek. Kermeste ya da Instagram üzerinden satış yapsam da hobim işe henüz dönüşmedi ama atölyeyi kuruyorum, markamı hazırlıyorum. Dönüştürmeyi hedefliyorum. Pinterest, Instagram birbirinin benzeri birçok ürünle dolu. Hepimiz bunlardan bakıp yapıyoruz. Ben de başta böyle başladım. Ama herkesin eli farklı. Herkesin sevdiği ya da daha iyi yaptığı bir form var ki benimki kâse. Farklı büyüklük ve formlarda kâseler yapmayı çok seviyorum. Çok da kullanışlı bir şey kâse... Seramik fırının "melekleri" var. Üzerine sürdürdüğümüz sırda gerçekten bir sır var. Fırını açtığında sürprizle karşılaşabiliyorsun. Benim yavaş yavaş kendi ürünlerim ortaya çıkmaya başladı. Bunların üzerine gidiyorum. Deneyerek geliştiriyorum. Ve elbette bir hayalim var; Gökova'da atölyemde keyifle üretim yapmak ve markamı, ürünlerimi satışa sunmak istiyorum.

VitrA

Liquid

Banyoda form ve işlevin uyumu

vitra.com.tr   /VitrATurkiye

 Eczacıbaşı

VitrA x TOM DIXON

Camın Büyülü Dünyası

“**A**levin başında bazen saatlerce kalıyorum, zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamıyorum. Rengârenk Murano camlarıyla dolu atölyemde, tamamen kişiye özel tasarım ve proje bazlı çalışmalar gerçekleştiriyorum.”

Atletizm ve folklor ile dolu dolu geçen birbirinden değerli mektep yıllarımdan sonra İstanbul Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü kazandım, okurken rehberlik yaptım, sonrasında da turizm sektöründe çalışmaya devam ettim. Bir süre sonra girişimcilik ruhuyla kendi şirketimi kurarak kurumsal firmalara seyahat danışmanlığı hizmeti verdim. 2003 yılında evlendim, 2006 yılında kızım Derin Deniz dünyaya geldi. 2008 yılında ise bir arkadaşımınla 0-6 yaş çocuk gelişim merkezi açtım. Bu macera da iki yıl sürdü. 2010 yılında aktif iş hayatına ara verme kararı aldım ve bu kararın birlikte cam serüvenim de başlamış oldu. Şirketlerimi kapatma kararı aldıktan sonra kendimi meşgul edecek bir arayış içerisinde olduğum bir dönemde bir arkadaşım, tadımlık cam füzyon eğitimi için kursa davet etti. Bu başlangıcın hayatıma bunca güzelliği katacak bir ilk adım olduğunu kim bilebilirdi ki? Ben de bilmiyordum... Aslında cama ilgim çocukluğumdan beri hep vardı ama demek ki her şey biraz zamanını bekliyordu. Bir Dubai seyahatinde devasa bir cam üfleme eseri görüp büyülediğimi hatırlıyorum. 1200 derece açık alevle cam üfleme tekniğini kullanmama kadar gelen süreç kim bilir belki de o gün başlamıştı, benim haberim yoktu...

Tekrar 2010'a dönecek olursak, o ilk kursun ardından değerli cam sanatçısı Pelin İnal'ın düzenlediği atölye çalışmalarına katıldım. İki yıl boyunca füzyon, vitray, mozaik teknikleriyle ilgili dersler aldıktan sonra artık kendimi tamamıyla camın büyülü dünyasına kaptırmıştım. Açık alevde cam şekillendirme tekniğini öğrenmek üzere İSMEK Türk İslam Sanatları İhtisas Okulu'nda cam sanatçısı Ömer Meral'den 3 sene boyunca cam üfleme eğitimi aldım. Bir yandan da sanatsal cam mozaik eğitimlerine devam ettim. Cam sanatında uygulaması daha zor olan cam üfleme tekniği ile

başlayıp daha sonra Murano cam boncuk çalışmaları üzerinde yoğunlaşmaya karar verdim. İtalya'nın Murano Adası'ndan ithal edilen rengârenk cam çubukları ile eşsiz (unique) takılar tasarlamaya başladım. Cam üfleme eğitimlerine başlar başlamaz atölyemi kurdum ve L'artelier Glass Art Design by Berna Odabaş markasını ilerleyen süreçte hayata geçirdim. 2021 yılında ise cam tasarımlarımı farklı şekillerde sunabilmek için Sabancı Olgunlaşma Enstitüsü'nün Beylerbeyi'ndeki atölyelerinde Edip Mansur Sakal'dan kuyumculuk eğitimleri de almaya başladım. Amacım cam ile gümüşü, alevle şekil alan bu iki ayrı malzemeyi uyumlu bir şekilde çok özel tasarımlara dönüştürmek.

Cam, günlük hayatımın büyük bir bölümünü meşgul ediyor. Pandemi nedeniyle atölyeyi evime taşıdım. Böylece aslında çok daha fazla çalışmaya başladım. Saat kısıtlaması olmadan aklıma gelen herhangi bir tasarımı yapabilmek, zamana bağlı kalmadan yaratım yapabilmek bana çok iyi geldi. Alevin başında bazen saatlerce kalıyorum, zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamıyorum. Rengârenk Murano camlarıyla dolu atölyemde, tamamen kişiye özel tasarım ve proje bazlı çalışmalar gerçekleştiriyorum. Bir grup ya da şirket için de özel tasarımlar yapabiliyorum. Karşı tarafı analiz edip beklentisini, yaşam

tarzını anlayıp ona göre eserlerimi dizayn ediyorum. Çalışmalarım, Türkiye'de çağdaş cam sanatının tanıtılması ve icra edilmesini sağlayacak organizasyonlarda yer almayı ve bu bağlamda kendi eserlerimi de dünya çapında tanıtmayı hedefliyorum. Bunca hedefi koyabilme cesaretimde elbette Mektep'te geçirdiğim yılların, öğrenciyken tecrübe ettiğimiz ders dışı meşguliyetlerin çok payı olduğunu düşünüyorum. Öz güveni tam, farkındalığı yüksek, çok yönlü olmamızı kesinlikle Mektep'e borçluyuz. Yeni yolculuğumda da bu kazanımların bana eşlik ettiğini söylemem gerek.

Hobi olarak başlayan cam maceramda, L'artelier Glass Art Design By Berna Odabaş markası ile ilk koleksiyonumu tamamladım. Yeni koleksiyonumun çalışmaları da hızla devam ediyor. Seri üretim söz konusu olmadığı için online kanalda nasıl sergileyeceğim ile ilgili çalışmalarım devam ediyor. İlk koleksiyonum Aurora serisini Çeşme Dalyan'da Sa'rezya Luxury Boutique Hotel'de sergilemek üzere ilk adımı attım. Mekteplilere özel %20 indirim uyguluyoruz, yolunuz düşerse mutlaka ziyaret etmenizi isterim. Instagram'dan da lartelier_ olarak takip edebilirsiniz.

Bir Tür Zaman Bükücülük

“O yuncak seçimleri önemli denir, bir yılbaşı ne hediye istediğimi sorduklarında tamir setini seçmiş, çok heyecanlanmıştım. Takıya, dokunulabilir bir iş yapmanın üzerimdeki sağaltıcı etkisini kavrar kavramaz sarıldım...”

Ben Banu Kovulmaz, nam-ı diğer 127'nin kedigöz kalcisi. Mektepte top peşinde koşan, çoğunlukla âşık (âşık dediysem herkese, her şeye), çatılarda şiir okuyan, yine de fenci bir ergendim. Bugün de ara sıra şiirimsi konuşuyor, bisiklete biniyor, meditasyon yapıyor, hâlâ en çok bilime inanıyorum.

Sonradan kültür ataşesi olan sevgili Monsieur Jacky Dallay'nin bir valizin içine, yanına, üstüne çizdirdiği kedi resimlerime verdiği olumlu tepki, Nevin Göker Ulutaş'ın bir resmimi yemekhane duvarına astırması, horoz dövüşü konusunda 6A'daki arkadaşlara bilmem kaç tane horoz çizmem gibi gelişmeler, görsel sanatlara olan ilgimi artırıyordu. Eski dostlar demişken, ilk aşklar, ilk heyecanlar gibi ergenliğin dönüm noktalarını yaşarken birlikte olduğu canlarını yaşamın en büyük trajedilerinde ve kutlamalarında yine yanında istiyor ve buluyor insan.

Sultani'den mezun olduktan sonra başka bir mektepte, Sanayi-i Nefise'de aldım soluğu. Mimar Sinan'da Grafik Tasarım okurken disiplinin sorunlarına tasarım diliyle mantıklı ve işlevsel yanıtlar vermek, kaynakları verimli kullanmak, tipografi, reklam gibi konularda donanım kazandım. Bülent Erkmen kâğıdın beyazını kullanmamızı öğütlerdi, bugün ramata gidecek parçalardan amorf küpeler kesmeyi seviyorum.

Çocukluğumda hazır giyim öncesi dönemin kadim bilgileriyle donanmış Çerkez anneannemi izleyerek örgüye başladım. Oyuncak seçimleri önemli denir, bir yılbaşı ne hediye istediğimi sorduklarında tamir setini seçmiş, çok heyecanlanmıştım. Takıya, dokunulabilir bir iş yapmanın üzerimdeki sağaltıcı etkisini kavrar kavramaz sarıldım. Kızım bebeklikten çıktıktan sonra el işleriyle bağlantım,

mahallemizde kurulan kadın emeği ürünlerin sergilendiği stantları gezerken tazelandı. Moda'dayım, semtimiz merkezi ve çok kültürlü; eski yerlisi haricinde yabancı kökenliler, oyuncu, müzisyen ve çeşitli meslek gruplarından özel insanlarla tanışma imkânı sunuyor. GSL'deki gibi farklılıklara rağmen bir arada olabilmeyen zenginleştirici etkisini yaşıyor.

Her gün birkaç saat ellerimi kullanarak çalışıyorum. Atölye ortamım on sekiz yaşındaki kedimiz Bufon'la paylaştığım salonumuz. Aileme, yaşam alanımıza çok fazla yayılabilen malzemelerle alakalı gösterdikleri sabırdan ötürü teşekkürler. İlgimi işe dönüştürmek isterim; bu gitgide cümleye dönüşen, alıcının da tetiklediği bir iletişim yolculuğunun başı. Çalışmaları sergilerken pek çok merakıyla yüz yüze geliyorum. Bazen yerinde bir soru geliyor, yanıtı zihnimde olgunlaşarak işe dönüşüyor. Bazen biri çekime kapılıp beğenisini sunuyor, takibe geçebiliyor ve kullanıcı olarak destek verebiliyor. İçimden dökülenlerin evrende karşılık bulması büyük bir mutluluk.

Bir yandan teknik ve pazarlama becerilerimi geliştiriyor, diğer yandan destekçilerle bağımlı güçlendirmeye çalışıyo-

rum. Ürünlerim ve etkinlik duyurularım için Instagram'da N.B. banukovulmaz_atelier; ayrıca bkz. 111 Gürsel Akay Abi'nin caddedeki bisiklet dükkânı, Feneryolu'ndaki Potlaç Kadın Kooperatifi.

Hollandalı Felieke van der Leest'in işlerindeki espri anlayışını çok beğeniyorum, internet sitesi görülmeye değer.

Baskı altında çalışabilmek, çeşitli koşullar nedeniyle yaratıma direnç gösterilmediğinde faydalı. Olumsuzu tümüyle dışlamak gerekmiyor; tökezlemek, sorgulamak ve ihtiyaçları belirlemek için gerekli. Sevdiğin ve güvendiğin eski, yeni dostlarla ve destekçilerle paslaşarak sürdürmek diyalogu, olumluyla dengelemek de değerli. Çevre ve kaynakları akıllıca kullanarak eskiden koparıp, şimdide yoğurup, geleceğe bırakmak maddeyi; bir tür zaman bükücülük. En kıymetlinizi, vaktinizi ayırdığınız için teşekkürler.

PILAV YEDIĞİN AN
GELSİN
SÜTAŞ AYRAN

GS TROFE

Mekteb-i Sultani Denizcileri Trofesi'ne davetlisiniz 16-18 Eylül 2022 Bodrum

Mekteb-i Sultani Denizcileri Grubu tarafından organize edilen "GS Trofe 2022" tekneli, teknesiz tüm Galatasaraylılara açık. Katılmak isteyenler, berk.kutengin@bnktextile.com adresine ad, soyad, telefon ve devre bilgisini ileterek Berk Kutengin (123) ile temasa geçebilirler.

Denizcilikle ilgilenen tüm Galatasaray Liselileri grubumuza davet ediyoruz.

Galatasaray Liseli deniz ve yelken tutkunlarının, birbirleriyle her zaman iletişimde olması amacıyla kurduğumuz "Mekteb-i Sultani Denizcileri" Whatsapp iletişim grubuna, denizcilikle ilgilenen tüm Galatasaray Liselileri davet ediyoruz. Gruba katılmak isteyenlerin, berk.kutengin@bnktextile.com adresine ad, soyad ve devresini belirten bir e-posta göndermeleri yeterli olacaktır. Sevgi ve saygılarımızla...

Çakır, Cihangir ve Diğeri

O gün ilk kez oraya gidecektim. İlk kez Pera'yı, kalbinden geçen tramvayı, ilginç isimli sokaklarını görecektim. Manda Batmaz'a, Atlas'a, Galatasaray'a, St. Antuan Kilisesi'ne uğrayacaktım. Ben o gün ilk defa Beyoğlu'yla tanışacaktım.

İran Devrimi'nden az bir süre önce, henüz üniversite son sınıf talebesiyken babam, kendisi gibi meraklı sınıf arkadaşı Cihangir Amca'yla bu uçsuz bucaksız kente gelmiş, yaklaşık bir buçuk asır evvel Anadolu'ya, daha sahihi İstanbul'a göç eden İranlıların izini sürdüğünü söylemişti. E o zamanlar acemi tahkikatıyla Acem izlerine rastlayamamış, geri dönmüş Tahran'a. Araştırmaları bir sonuç vermemiş tabii ve böylelikle profiterölü, kanlıca yoğurdunu, sokak simidini, rakıyı tadıp dönüvermişler memlekete. "Bak, senin adına semt varmış burada Cihangir." diyerek senelerce "Bu nadide zatın hürmetine İstanbul'da semt bile var!" diye latifeler yapmış babam, ortak dost çevrelerinde.

Babamın albümünde görmüştüm, Pera Palas'ın lobisinde, Tünel'in girişinde, Galata'nın dibinde, Olivia Geçidi'nde, Galatasaray'ın önünde, dar gömlekleri, uzun favorileri ve bol paça pantolonlarıyla çekilmiş birkaç polaroid fotoğrafı. Bir gün gelip yaşayacağımı, sokaklarını avcumun içi gibi ezberleyeceğimi, bu şehrin vapurlarına, martı seslerine tutulacağımı aklımın ucundan geçirmeden, parmak kadar bir çocuğun edasıyla bakardım o fotoğraflara...

"Biliyoruz, en çok Yeldeğirmeni denen semtte bir de burada yaşamışlar. Kaynaklar öyle gösteriyor Cihangir. Ama nasıl, nereden ulaşacağız yahu? Bizim orada, Lalezar'daki şu Şehzadeler kafesi var ya, işte oranın kurucusu Beyoğlu'nda bir lokanta işletmemiş miydi yüzyılın başında? Paris'ten doğruca buraya gelmiş ilk. Nasıl emare bulamıyoruz, hayret ediyorum. Yanlış yerden mi başladık dersin?" demiş bizim peder. Cihangir Amca da "Boş ver be Çakır, bulamadık işte! Gidince etrafıca bir daha araştırır seneye geliriz." diye avutmuş birkaç lakırdıyla takıntılı dostunu. Ama gel gör ki bir daha gelememişler. Öteki yıl derken, Devrim gelip çatmış, memleket derdine düşmüşler. Velakin pederin aklı kalmış her daim o Acem esnafta. Seneler sonra, o da sadece bir kez gelebildi Bizans'a.

E o vakitte de yüreğinin, zihnin hengâmesinde esirdi zahir. Kadim Acemlerin izini süremedi. Zaten gençlik hevesi de kalmamıştı artık...

Babamın bitiremediği işi vazife edinmemiştim fakat aklımın bir köşesinde "Bulabilir miyim acep?" suali de fir dönüyordu aslında. Acem emarelerinden çok, ben doğmadan bu kentin kalbinde çektikleri fotoğraflar alakadar etmişti beni. Elimde peder beylerin polaroidleri, hangisi nerede çekilmiş diye diye ilerliyordum Beyoğlu'nda. Hummalı bir gayretten sonra, ikisi hariç hemen tümünün tam olarak nerelerde çekildiğini bulmayı başarmıştım. O ikisinden birinin de yeri aşikârdı: Galata Kulesi'nin dibi. Günün sonunda oraya gidecektim. Öyle planlamıştım kendimce.

Kimi mağazalar değişmiş, kimi binalar elimdekilere benzemiyordu. Ancak güç bela nerenin neresi olduğunu keşfediyordum muazzam bir hazla. Tek bir fotoğraf kalmıştı, yerini bulamayan, arkasında "Gül kokan baharlara" yazan. Babamın her iki eli ile zafer işareti yaparak durduğu yer neresiydi, henüz bilmiyordum...

O gün başka bir heyecanım vardı. Sadece kelamını, kalemini bildiğim, üslubuna vurulduğum biri ile karşılaşacaktım. Seneler evvel yazılmış, benim de sahafta bulup iki kuruşa aldığım, son sayfasında soğuk terler döktüğüm incecik bir kitabın müellifi ile tanışacaktım. O günü asla unutmuyacaktım...

Randevumuzdan epey erken gelmiştim Pera'ya. Nasıl geçtiğini anlamadığım birkaç saatin ardından az önce uğradığım Olivia Geçidi'ne döndüm yeniden. O güne kadar gördüğüm en kısa sokaklardan biriydi. Sokak değil elbet, o nedenle adı geçitti zahir. Cihangir Amca'yla babamın aynı karede yer aldığı tek fotoğraftı, Rejans'ın kapısında çekilen. O fotoğrafta babamın omuzlarına kadar uzanan kumral, Cihangir Amca'nın da daha üniversiteye başladığı yıl neredeyse külliye beyazlayan saçları bir yerlerden vuran akşam ışığıyla sapsarı çıkmıştı. Fotoğrafı kimin çektiğini bilmiyordum fakat iki dostun attığı kahkahanın sesi duyuluyordu adeta. İçten ve belki de kaygısızca...

Uzunca baktım ikisine. Gözlerim dolmuştu fakat damlalar düşmesin diye gayret gösteriyordum. Kendimi bırakırsam, toparlayamayacağımdan ürküyordum. Cihangir Amca dâr-ı fâniden gideli çok olmuştu. Dava, yol ve sınıf arkadaşı Çakır da dört duvar arasındaydı yıllardır...

Elimle burnumu, gözümü hızlıca silip fotoğrafın arkasına “bu da tamam” anlamına gelen yeşil tikini atarak Manda Batmaz’da kahve içmeye oturdum. Ya fazla yürüdüğüm için yorgunluktan yahut şöhretine şayan olmasından mı bilmiyorum, içtiğim orta kahve ilaç gibi gelmişti.

Oturduğum yerden İstiklal Caddesi’ni görüyordum. İnce uzun bir tabloya sıkıştırılmış koca hayat, dar bir görüş alanından hikâyeleriyle akıp giden insanlar görüyordum. Çan korna sesinde hep hüznün olduğuna inandığım tramvay geçti sonra, aheste aheste. Kulağa çalınan uğultular, kolları poşetlerle dolu ecnebi gezginler, elindekileri satmak ümidi ile çığırın seyyar satıcılar ve İran’da yemeye alışmadığım kestanenin mest eden kokusu... Sanki eskilerde kalmalıymış bu cadde, Pera. Uzun kabarık etekli, geniş, abartılı şapkalı, eldivenli kadınlara, üzerinde frakları, bastonlarıyla yürüyen adamlara aitmiş gibi. Kulağa Macar Dansları çalınmalıymış akşamüstlerinde. Sanki modern zamana adapte olurken acı çekmişti Beyoğlu...

Bir kahve daha sipariş edip fotoğraflara bakmaya koyuldum yine. Galatasaray Lisesi’nin kapısında çekilmiş karenin arkasına yazmış babam. Zor seçebildiğim notta, “Tahran’daki muadili Jeanne d’Arc değil Elburz Lisesi’dir.” diyordu. Ortaokulu Sadık Hidayet’in de okuduğu, devrimden dört yıl önce adı Râzi olarak değiştirilen Tahran St. Louis Fransız okulunda, liseyi de Elburz Erkek Lisesi’nde okuyan peder, neden St. Louis’ten değil de Fransız kız okulu Jeanne d’Arc’tan söz etmişti! Aklımda evirip çevirdim az biraz sözleri ve bıraktım elimdeki ben doğmadan önce birikmiş anıları, yine Beyoğlu’nun hengâmesini seyretmeye koyuldum. İstanbul’un tam yüreğindeydim ve kısa bir vakit sonra yüreğimde apayrı yere sahip biri ile tanışacak olmanın heyecanı azalmak bir yana, büyüyordu.

Bu kente ilk geldiğim günü hatırladım. Havaalanından çıkmadan bağlantılı uçuşla doğruca İzmir’e gittiğimiz gün. Küçüktüm, doksanların başıydı ve zorunlu göçümün ilk durağıydı bu şehir.

“Marmara Denizi’nin üstünden martı gibi süzülüp gur-betin ortasına düştüğümüz gün, gri ve yağmurlu bir kasım ortasıydı. Uçağın penceresinden bir şehre bakıyordum. Yabancı, güzel ve uzak...

Eskiden gittiğimiz, ailece gezip bir alay hatırayla evimize döndüğümüz seyahatlerin hiçbirine ben-zemeyecekti bu defaki! Bu hakikatin sillesiyle boğazımdaki düğüm çözüldü... Başımı cama iyice dayayıp ağlamaya başladım; inleyerek ve neredeyse sessiz...”

Bin yıl geçmiş gibiydi o günün üzerinden. Benim ona, onun bana yabancı olduğu zamanlar bin yıl önceydi. Bu

memleket artık nefes aldığım, lisanını anadilim gibi konuştuğum, sevinciyle sevindiğim, kederleriyle kahrolduğum toprak olalı çok olmuştu. İzmir’den sonra yaşamaya karar verdiğim İstanbul’un kalbini keşfediyordum şimdi, elimdeki silik hatıralarla...

Kahvemi bitirip kalktım. Buluşma saatine değin bir aşağı bir yukarı adımlamak istiyordum. Çantamı sırtıma, peder beyi elime alıp yürümeye başladım İstiklal’de. Geldiği yıl kim bilir nasıldı buralar. Neler modaydı, hangi renkler, hangi şarkılar!? Binalar daha genç, daha alımlıydı zahir, kim bilir! Simidi beğenmiş miydi? Kızılkayalar var mıydı o zaman da? Çiçek Pasajı yoktu mesela. Bir yerlerde okumuştum, babam ve Cihangir Amca’nın geldikleri yıl çökmüş bina. Fakat İnci Pastanesi varmış. Zamanını hatırlamıyorum ama sohbetlerimizden birinde, “Bizim kaymaklı ekmeğe benzeyen fakat çikolata sosu ile yenen bir tatlı. Pâte à choux. Fena değil.” demişti. Her adımda “Benim de baktığım nerele-re bakmıştı çakır peder acaba? Nerede durmuş, nelerden etkilenmişti?” diye akıveriyordu garip ama sıcak sualler beynimden gönlüme. Paylaşamadıklarımızı pay etmeye gelmiş gibiydim bu semte. Birlikte yürüyemediğimiz yolları, yiyemediğimiz dondurmaları, giremediğimiz pasajları, içemediğimiz kahveleri bölüşmeye gelmişim, onun “Geleyim, beraber gideriz İstanbul’a, Beyoğlu’na. Sabret babacığım.” dediği günden ve bahse konu sabırdan seneler geçtikten sonra.

Yağmur serpiştirmeye başladı. Sağıma soluma bakıp, solumdaki pasaja girdim. Film afişleri dikkatimi çekti ilk. Hem eski hem yeni filmler vardı yan yana, altı üstü asılmış afişlerde. Başımı kaldırıp, girerken dikkat etmediğim pasajın tavanına baktım bir süre. Yağmurdan sığındığım yerin Atlas Pasajı olduğunu neden sonra fark edip ivedi pasajın dışına çıktım. Yağmura rağmen çekebildiğim kadar fotoğraf çektim kapısında. İslanmadan durabileceğim bir kıyı seçip önümden akıp giden Pera’ca koşuşturmaları izlemeye başladım, yaktığım sigaranın ıslak dumanında. Geçen tramvayın arkasından tutarak eğlenen çocuklara baktım, tramvay gözden kaybolana dek.

“...paldır küldür dürüldü
romantizmin defteri
dinamiti icat etti
alfred nobel
ona nobel verilmedi...”
Sahnede izleme şansım olmamıştı...

Orada ne kadar durduğumu anımsamıyorum. Saate baktığımda artık zamanın geldiğini anlamıştım. Sağanağa dönmeye karar veren yağmurun altından ışık hızıyla karşıya geçtim.

“bisiklet icat oldu
mertlik bozuldu
komandolar türedi
wagner'in lirizmi
nihilizm'den beklenmedik netice
tufa'ya geldi nitçe...”

Derin bir nefes alıp, saçıma, üstüme başıma bir çekidüzen verdikten sonra randevu mahalline doğru adım adım ilerledim, tavsif edilemez bir ahvalle. Pasaja girdim. Az biraz yürüdüm, buluşmanın gerçekleşeceği mekânın kapısına geldim. Kareli camlı bir kapı, açtım.

“fiziği altüst etti
radyoaktivite
radyolardan duyduk biz
potemkin gümbürtüsünü
biz eskiden bugünü
gayet pembe ummuştuk
aldatıldık mı yoksa
yoksa
yoksa
beraber mi aldandık, soru işareti...”

Videokasetlerini bulup seyretmiştim, Türkçeye hâkim olduğuma kanaat getirdiğimde.

Gayet zarif bir hanımefendi karşıladı beni. Adımı sordu, söyledim. Beni nefis bir fuayeye oradan da şahane bir salona götürdü. “Siz şöyle bekleyin, ben de haber verip geleceğim hemen.” dedi. Şöyle buyur edildiğim yere varana değin etrafi seyrederek yürüdüm. Muazzam... Bordo ve kadim zamanların rengi, kokusu beni büyülemişti bile... Hanımefendinin işaret ettiği yere geçip oturdum. Avuçlarımın içi terlemiş, nefesim hızlanmıştı. Bana çok uzun gelen kısa bir süre sonra, “Hoş geldiniz. Tahran'dan Beyoğlu'na direkt uçuş var mı yav?” sesi ile derhal ayağa kalktım. Az evvel salona girdiğimde birkaç ışık açan hanımefendi “Açın yahu. Şuradaki ışıkları da açın!” direktifiyle nefis salonu Çırağan'a çevirdi. Kendi etrafımda iki tur döndüm, salonu süzerek. Yavaş yavaş yaklaştı, elini uzattı ve inanılmaz bir zarafetle önce adını sonra soyadını söyleyerek takdim etti kendi. Gayri ihtiyari “Biliyorum.” dedim. Yine büyük bir letafetle “Olsun.” dedi. Tanıyordum elbette, uzaktan ama çok iyi tanıyordum. Ben de İran'da adet olunan sırasıyla, önce soy ismimi, kısa bir esten sonra da ismimi söyledim.

“E şimdi hangisi ad, hangisi soyadı bunların?”

Heyecanıma mukayyet olup bu kez Türk adetlerine göre tekrarladım.

“Ha! Sizde ters. Yani sizin oradan bakınca gayet düz tabii. Biz, bize uymayan her şeye ters deriz bu memlekette.

Nerenin düzüyse enterese etmez bizi, terstir o. Mesela siz kitabı da tersten okuyorsunuz. Değil mi? Bugüne kadar kaç kişi sordu size bu soruyu?” diyerek, beni kakhahaya boğdu. Ve fakat derhal “Oysa herkesin tersliği düzlüğü doğduğu coğrafyayla ölçülür. Nefis bir lisanınız var bir kere. Şahane şairleriniz, eşsiz bir edebiyatınız var, hayranım.” diye devam etti. Elindeki Hafız-ı Şirazi kitabını uzattı. Ecnebiceye tercüme edilmiş eskice bir kitap. Sahaftan alınmış belli ki. Sormadım ama tuhaf bir gurur ve sevinç sardı içimi. “Ne zamandır açmamışım kapağını. Belki on yıl. Siz geliyorsunuz diye dün akşam yeniden bir göz atayım dedim. Nefis. Sadık'ın da Furuğ'un da Behrengi'nin de kalemine hürmetimiz var bu arada. Sizin toprak edip doğurganı. Bir dönem bitiyor hemen başka bir dönem ve başka adamlar çıkıyor. Hele Firdevsî, insan değil...” gayet pozitif “insan değil” tanımlaması. Ve bunu anlayabilecek kadar Türkçe öğrenmiştim ben.

“Biraz aksidir. Çok konuşmazsa üstüne alma. Normali öyle.” diye beni önceden uyaran dostumu yalancı çıkaracak kadar aralıksız ve samimiyetle konuşuyordu. “Bize köşedeki çaycıdan iki kahve söylesenize çocuklar!” diye bağırıverdi bir anda. Hanımefendi koşarak, “A, biz yapalım, var kahvemiz.” diye karşılık verince, “Yapma yav! Ne diyorsun? Niye getirmiyorsunuz o zaman?” dedi.

Sohbetimiz giderek koyulaştı. Kraliçe Fevziye'den İran halısına, Süreyya'nın güzelliğinden Bin Bir Gece Masaları'na, Reza Han Pehlevi'den Devrim arifesine ve İran Devrimi'nin destekçileri Simone de Beauvoir, Jean Paul Sartre ile Michel Foucault'ya pek çok mevzu döküp saçtık. Dozulmaz sohbetimizi eserlerine getirdim bir şekilde. Şaşırmıştı. O güne kadar yazdığı çizdiği hemen her şeyden haberdardım. Onuru okşanmıştı, belli. “Hangi ara bellediniz bu dili de bunca şeyi okudunuz siz?” diye kerhen sordu. “Sadece sizi anlayabilmek için bile öğrenilir bu lisan.” dedim bilmiş bilmiş...

Sabahtan beri elimde tuttuğum, babamın polaroid fotoğraflarını arasına koyduğum kitabı uzattım ona, fotoğrafları arasından çıkararak. Biraz uzun baktı kitaba. Gözünü ayırmadan, “Bazı filmler, kitaplar vardır ‘beğendin mi?’ diye sorulmaz izleyene, okuyana. Beğenilmez zira. Kahrolunur. Sormayayım ben de. Beğenilecek bir gün değildi o gün...” Aldı kitabı elimden. Açmadı. Sadece kapağına baktı:

“Nereden buldunuz?”
“Akmar'dan.”

Birkaç dakikalık sükûttan sonra gıcırdayan kapı açıldı, tek eliyle iki kahve taşıyan bir bey gülümseyerek bize yaklaştı. “Bizden mi, çaycıdan mı?” Güldü kahveleri bize veren adam, bir şey söylemeden çıktı.

Hâlâ elinde tuttuğu kitaba baktı bir daha, kitabın kapağını göstererek:

“Burası neresi biliyor musunuz?” diye sordu.
 “Öğrenmeye geldim.”
 “Öğrendiniz mi?”
 “Henüz değil.”
 Sabırla anlattı, pür dikkat dinledim...

Kahvelerimiz biteli, biz konuşurken gelen çayları da içeli epey olmuştu. Anlattıklarına bir mola vererek bana sorular sormaya başladı. Sordu, anlattım. Kâh şaşırdı kâh güldü ama merakla dinledi. Zamanını daha fazla almak istemiyordum lakin kalkıp gidesim de yoktu. El mecbur müsaade istedim, ayaklandım. Kapıya kadar bana eşlik etme nezaketinde bulunan zât-ı muhteremin dikkatini çekti elimde tuttuğum bir avuç fotoğraf.

“Nedir onlar?”
 “Fotoğraf. 1978’de çekilmiş hepsi.”
 “A, bakayım.”
 Verdim. O fotoğraflara uzun uzun bakarken, ben de onun mimiklerini inceliyordum.
 “Kim bu adamlar?”

İşaret parmağımla, “Şu babam. Bu da arkadaşı Cihangir Amca. Devrimden önce gelmişler buraya. Tahkikat amaçlı.” diye gösteriverdim.

“Nereyi, niye tahkik etmişler?”

“Acem izlerini. Eskiden bu şehre gelmiş, yaşayan İranlı esnafı.”

Her fotoğrafa, arkasındaki Farsça notlara birkaç defa baktı. İlgisini çekmişti giderayak.

“Şimdi bizimkilere göstersen bu yazıları ‘âmin’ der. Şu alfabeyle gördüğümüz her şey âminlik çünkü. Okuyamaz, dua zanneder cühela. Ben de okuyamam ama âminlik âdetim de yok çok şükür. Mükerrer defa baktı elindekiler. Arkası yeşille işaretlenmemiş tek fotoğrafı sağ elinde tutup diğerlerini bana verdi.

“Bunda işaret yok. Bulamadınız mı?”

“Evet, fotoğraf titremiş biraz. Neresi olduğu belli değil. Bulamadım.”

Az evvel kibar bir notla adıma imzaladığı kitabı geri istedi, verdim.

O tek fotoğrafı incecik kitabın son sayfasıyla kapağının arasına koydu.

“Artık neresi olduğu biliyorsunuz...”

Afallamıştım. Çıt çıkmadı benden, hoşçakallaştık ve kapıya çıktım. Bir sağa bir sola bakarak olduğum yerde durdum biraz. Az evvel kocaman bir pazılın son parçası

yerini bulmuştu zihnimde, elimde. İvedi oraya gidesim vardı ancak Galata’yı da görme arzusundaydım...

“kızımızın ayağı yerden kesilir
 kuş olur kanat açar başı göğe ulaşır
 uçtu uçtu mor manto uçtu
 galata kulesi içre koşuşmalar vardır
 mor mantolu bir kadın elinde bir resim
 kendini kuleden attı
 mor manto paraşüt
 tek kanat 35 çarpı 25
 inişe geçer afitap yaşam çizelgesinde
 ağır ağır düşüyordur
 biraz sonra ölecektir...”

Ani bir kararla sağa, Taksim Meydanı’na doğru döndüm. Galata dursundu, acelesi yoktu. Nasılsa gelecektim yine. Ve fakat ilkin şu fotoğrafın arkasına atmadığım yeşil işaretim atmam gerekiyordu. Normalce yürümeye başladığım İstiklal yolunu süratle bitirmeye çalışıyordum. Fransa Konsolosluğu’na vardığımda nefes nefese kalmıştım. Meydana yürüdüm. Karşıya bakarak durdum biraz. Elimdeki kitaba, arasındaki son fotoğrafa baktım. Evet! Orası, burasıydı. Nasıl da anlamamıştım.

Arkamdan yaklaşan tramvayın sesiyle irkildim. İçimden mırıldandığım şarkı sözlerinin ortasından geçti. “İçinden Tramvay Geçen Şarkı” oldu, “Erguvan, niçin kalbimizin matemi ile gelir bahar, her daim?”

Fotoğrafı sağ elimde tutarak tam karşısında durdum, arkasındaki manzaraya baktım. Evet, tam da burası. 78 baharında babamın her iki eliyle zafer işareti yaptığı o köşe, bu köşeydi. Dört katlı bina yaşlanmış ancak hâlâ ayaktaydı. Altındaki o meşhur eczanenin yerinde başka bir mağaza vardı artık. En hüzünlü fotoğrafın öyküsü en sona saklanmıştı...

“... - Kim bu arabanın sahibi? Sesleri arasında bombalar patlamaya başladı. Kurşunların ardı arkası gelmiyordu. Münir Ağbi kızını ceketinin altına almış yüzükoyun yatıyordu Atatürk anıtının dibinde. Kaçamamışlardı. Münir Ağbi’nin kızı koşamazdı. Ercüment eve tabancasını alma-ya seğirtiyordu ki Pamuk Eczanesi’nin önüne yığıldı...”

“... Kazancı Yokuşu’nun mayıs kiralarını ödeyemeden ölen insancıklarının cenaze masraflarını komisyoncu Nurettin karşıladı.”

Alıntılar:

Ferhan Şensoy, İçinden Tramvay Geçen Şarkı, Afitap’ın Kocası İstanbul, Kazancı Yokuşu
 Huşeng Ebtehaj, Erguvan (Şiir. Çeviren: Shahzadeh N. İğual)
 Shahzadeh N. İğual, Tahran’ın Kırmızı Sirenleri

— 1905 —

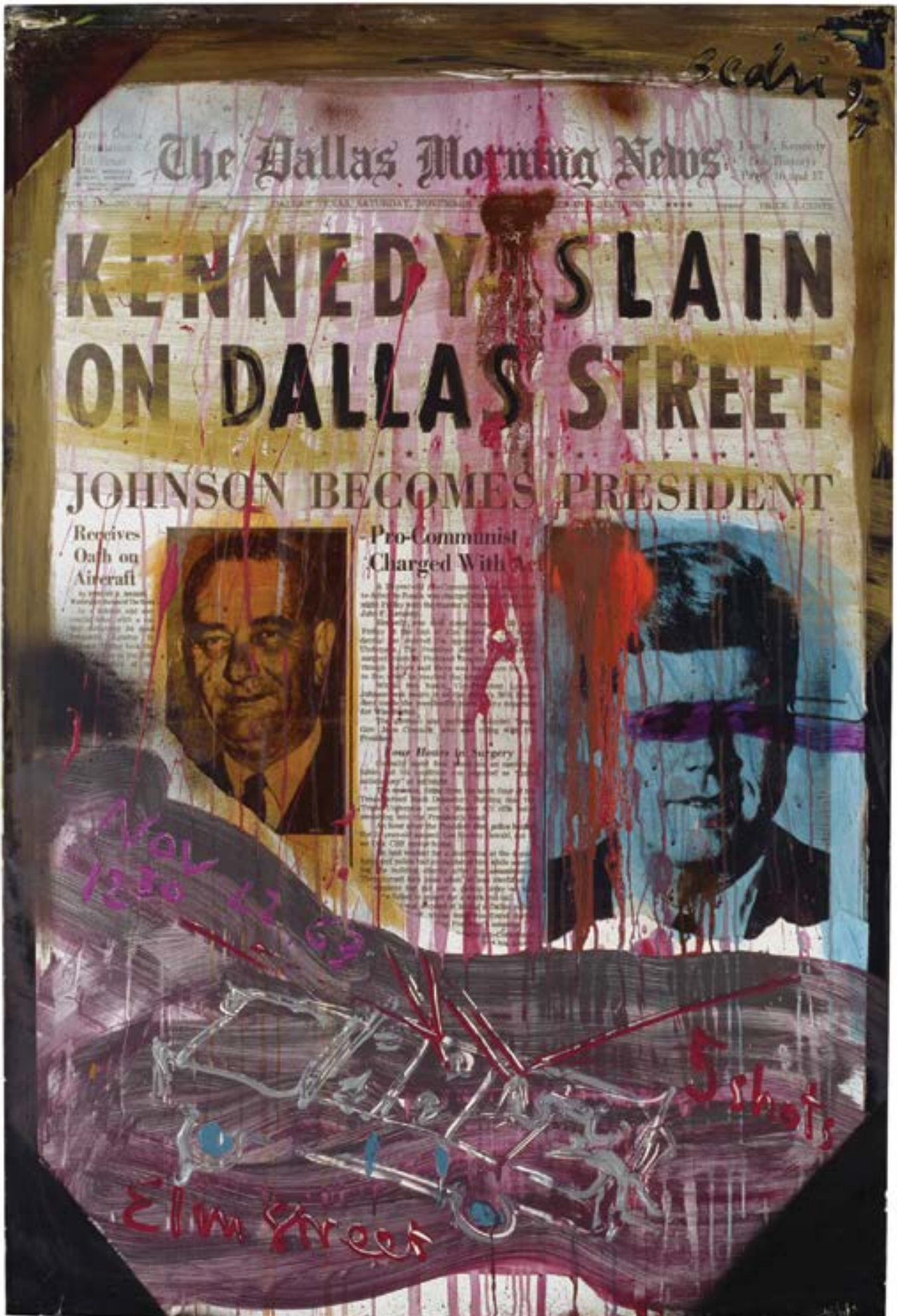
GSYİAD

GALATASARAYLI YÖNETİCİ VE İŞ İNSANLARI DERNEĞİ

Türkiye'nin en köklü eğitim kurumundan yetişen
Galatasaraylıların yanında, Pilav'dayız...

📅 12 Haziran 2022 📍 Galatasaray Lisesi

Bedri Baykam "Ve Şimdi İyi Haberler" Sergisi - Pera Müzesi)

Bu Yaz Mutlaka Görülmesi Gereken 10 Sergi

Sergi gezmek, benim “mutluluk veren şeyler” listemde deniz tatilinden sonra ikinci sırada gelir. Adeta kutsal bir ziyaret, bir keşiftir benim için. Sanatçının mahremine girmenin yarattığı hafif huzursuz his bir tarafta, yaralarını yabancılara açabilme cesaretine hayranlık diğer tarafta, bir mabedi adımlar gibi büyük bir zevkle geziyorum çoğu sergiyi. Liste yapma meraklısı biri olarak sizler için bu yaz İstanbul’da görmemiz gereken sergilerin listesini yaptım. Umarım siz de benim kadar seversiniz.

1
Sakıp Sabancı Müzesi
David Hockney,
“Baharın Gelişi, Normandiya, 2020”
11 Mayıs - 29 Temmuz 2022

Sakıp Sabancı Müzesi, bu yüzyılın en etkili sanatçılarından David Hockney’nin Baharın Gelişi, Normandiya, 2020 sergisine 11 Mayıs - 29 Temmuz 2022 tarihleri arasında ev sahipliği yapacak. Daha önce Londra’daki Royal Academy’de ve Brüksel’deki Bozar’da sanatseverlerle buluşan serginin özelliği sanatçının iPad üzerinde tasarladığı yakın dönem işlerinden oluşması. Kariyeri boyunca yeni teknolojileri ve sanat yapmanın farklı yöntemlerini araştıran Hockney, 2000’lerden itibaren iPhone ve iPad ile çizim yapıyor. Söz konusu teknolojik arayışının doruk noktası olan bu sergi, sanatçının baharın gelişini müjdeleyen iPad resimlerinin 116 tanesini içeriyor. Bunların tamamı

David Hockney “Baharın Gelişi, Normandiya, 2020” Sergisi - Sakıp Sabancı Müzesi

2020’de, Covid-19 salgınının ilk dönemi sırasında, Normandiya’daki evinde üretilmiş.

Sabancı Müzesi’nin serin salonlarında sanatçının Türkiye’deki ilk kişisel sergisini gezmek eminim hoşunuza gidecek.

2
Pera Müzesi
Karma Sergi, “Ve Şimdi İyi Haberler”
13 Nisan - 7 Ağustos 2022

Kitle iletişim araçları ve sanat arasındaki ilişkiyi odağına alan Ve Şimdi İyi Haberler sergisi, Annette ve Peter Nobel Koleksiyonu’ndan kapsamlı bir seçkiyi bir araya getiriyor.

Christoph Doswald’ın küratörlüğünde gerçekleşen sergi, yalnızca modern sanat tarihinin hatlarını izlemekle kalmıyor son 150 yılın, bilim, kültür ve siyasetteki en can alıcı meselelerini ele alan bir çalışma alanı niteliği de taşıyor. Resim, fotoğraf,

kolaj, desen, yerleştirme, video gibi farklı ifade araçlarıyla 164 sanatçının 300'e yakın eserinin yer aldığı sergi, modern ve güncel sanatın en önemli dönemlerini izlemeye olanak sağlıyor.

Düşünsel bir başlangıç noktası olarak gazeteden yola çıkan Ve Şimdi İyi Haberler, metin ve haber ilişkisine, fotoğrafın bulunmasının toplumu nasıl şekillendirdiğine ve totaliter sistemlerin kitle iletişim araçları üzerindeki güçlü etkisine odaklanıyor. Ayrıca ücretsiz çevrimiçi sergi turuna katılmanızı da tavsiye ederim.

3

Galeri Zilberman

Grup Sergisi, "Uçuruma Yerleşmek"

7 Mayıs - 1 Temmuz 2022

Küratörlüğünü Naz Kocadere'nin üstlendiği Uçuruma Yerleşmek başlıklı grup sergisi. Isaac Chong Wai, Sandra del Pilar, Memed Erdener, Erkan Özgen, Yaşam Şaşmaz, Neriman Polat, Cengiz Tekin ve İsmail Yılmaz'ın yapıtlarını bir araya getiriyor. 7 Mayıs'ta açılan sergi 1 Temmuz'a kadar Zilberman İstanbul'un Mısır Apartmanı'ndaki ana sergi mekânında izlenebilir.

Sergi temsil, kimlik, keder, adalet, dayanışma, isyan ve psi-

İlgin Seymen, "İşsiz Nesnelere • Canlılığın İzleri" Sergisi - Galeride Bosfor

kolojik ikilem kavramları etrafında derinleşir. Carl Gustav Jung (1875-1961), insan ruhu üzerine yapılan okumalarla serginin çerçevesini zenginleştiren düşünürlerdendir. Jung'un ortaya koyduğu bir kavram olan "gölge", kişinin reddetmeyi ve bastırmayı seçtiği kişiliğin bilinmeyen yönlerini tanımlar. Gölge arketipi, kişinin bilinçaltısındaki gölgeli kısımların gün yüzüne çıkarılmasına ve içsel bir huzur arayışında travmaları kabul etme sürecine tekabül eder. İçsel yolculuğu tetikleyen; dayanışma, isyan ve adalet kavramlarını sorgulatan güçlü yapıtların olduğu sergi, Mektep'e yakın olması nedeniyle biz Galatasaraylılarda derinlerdeki duyguları yüzeye çıkarmada fazla etkili olabilir uyarıyorum...

4

Arter

Bill Fontana, "İo'nun Yeni Sesi"

10 Mart - 4 Aralık 2022

2022 baharında Melih Fereli küratörlüğünde, kurumun Bill Fontana'ya özel sipariş ederek Arter Koleksiyonu'na kattığı İo'nun Yeni Sesi adlı bir ses/video yerleştirmesinin dünya prömiyeri gerçekleştirdi. İstanbul'a kulak veren değerli sanatçı Bill Fontana'nın ses ve videodan oluşan çalışması İo'nun Yeni Sesi Arter'de sergileniyor. İstanbul Boğazı, Şerefiye Sarnıcı ve Yerebatan Sarnıcı'ndan alınarak, ses ve video kayıtlarından oluşan eser, çevre bilincini merkeze alması açısından da oldukça dikkat çekici. İo'nun Yeni Sesi, İstanbul Boğazı'na da ismini veren İo'nun mitolojik hikâyesine atıfla adlandırılmış.

Arter'in alt kat Karbon salonunda, sanatçı sekiz adet duvar büyüklüğündeki ekrandan İstanbul Boğazı'nın derinliklerinden alınan sesi, Yerebatan (Bazilika) ve Şerefiye (Theodosius) sarnıçlarının sularının sesleriyle çok kanallı ve çok ekranlı buluşturuyor ve izleyiciyi zaman ve mekân içinde kaybediyor.

Sesi ve görüntüyü heykelsi bir mecra olarak kullanan Fontana, bu sergisiyle izleyiciye büyümlü bir atmosfer yaratmış.

5

Yapı Kredi Kültür Sanat

Karma Sergi, "Memento İstanbul: Hristoff Aile Arşivi"

31 Mart - 7 Ağustos 2022

Hristoff Ailesi'nin olduğu kadar, bir şehrin de tarihine mercek tutan Memento İstanbul: Hristoff Aile Arşivi, Yapı Kredi Kültür Sanat'ın Galatasaray'daki binasının 2. ve 3. katlarında sergileniyor.

Biriktirdiğimiz ve kıymet verdiğimiz objeler, zevk ve ilgi alanlarımızı, tarihimizi ve var oluşumuzu belirlerken; aile mirasımızın ve hikâyelerimizin anlatılmasına da aracılık ederler. Maddi ve manevi olarak bizler için değerli olan bu hatıralar, aynı zamanda "burada" olduğumuzun da kanıtlarıdır.

Serginin ilk katında arşiv malzemeleri eşliğinde Hristoff Ailesi'nin hikâyesi ve dostları olan sanatçıların eserleri yer alıyor.

İkinci katta ise Peter Hristoff'un İstanbul'dan ilham alarak ürettiği işler sanatseverlerle buluşuyor.

Sergi süresince Yapı Kredi Kültür Sanat'ın Galatasaray'daki merkezinde ve sosyal medya platformlarında konuşmalar, söyleşiler, atölyeler, dinletiler, performanslar ile şehir turlarını da kapsayan etkinlikler düzenleniyor.

6

Galeri Bosfor

İlgin Seymen, "İşsiz Nesnelere • Canlılığın İzleri"

13 Mayıs - 18 Haziran 2022

Galeri Bosfor, İstanbul'un en genç galerisi. Sergi programı ve vaatleri beni çok heyecanlandırıyor. Kurucusu sevgili Gökşen Buğra, ticari değil entelektüel bir zemin üzerinde işleyecek bir paylaşım alanı olacağını vaat etmişti ve ilk iki sergisiyle de heyecanımın boşuna olmadığını gördüm.

Bu ay görebileceğiniz güncel sergi ise hayranı olduğum sanatçı dostum sevgili İlgin Seymen'e ait. 13 Mayıs - 18 Haziran arasında izlenebilecek İşsiz Nesnelere • Canlılığın İzleri İlgin Seymen'in beşinci kişisel sergisi.

İlgin Seymen'in orman, toprak, deniz ve gökyüzünün birbirlerine dokunduğu ve iç içe geçtiği bir kurgu ile hazırladığı sergisinde, çevre ve özne arasındaki sınırların belirsizliği üzerine eğilerek izleyiciyi en yakından en uzağa değişen görüş mesafeleri arasında bir seyre çıkarıyor

Sanatçı, İşsiz Nesnelere • Canlılığın İzleri sergisinde, kültürel olarak yer etmiş özne-nesne, organik-sentetik ayrımlarını yeniden sorguluyor ve işlevsizleştirilen, değersizleştirilen nesnelere, cazip ve yeniden bakılabilir hâle dönüştürüyor. Örneğin, binayı oluşturan beton yapıdan kopup terk edilmiş ve işlevsizleştirilmiş moloz parçalarına bir "reanimation" hamlesi olarak renkli ve pırıltılı bir müdahale yapıyor.

Gitmişken serginin olduğu Juma Binası'nda bulunan diğer galerileri de gezmeyi unutmayın.

7

Müze Gazhane (İMOGA)

"Birlikte" Sergisi

3 Nisan – 3 Temmuz 2022

Müze Gazhane, 130 yıllık Hasanağa Gazhanesi'nin detaylı ve çok yönlü bir restorasyon projesiyle hayata geçirilmiş harika bir kültür-sanat-yaşam alanı. Bu alanda bulunan Galeride sizleri harika bir sergi bekliyor.

Gülsün Karamustafa "Birlikte" Sergisi - Müze Gazhane (İMOGA)

Türkiye'nin ilk baskı müzesi olan İstanbul Grafik Sanatlar Müzesi'nin (İMOGA), İstanbul Büyükşehir Belediyesine (İBB) bağışladığı baskı sanatı eserlerinden hazırlanan Birlikte sergisinin küratörlüğünü Marcus Graf üstlenmiş.

Farklı kuşak, stil ve tekniklerden 85 sanatçının 92 eserini bir araya getiren sergi, Türkiye'de hem grafik, sanat tarihi hem de genel sanat tarihiyle ilgili bir yansıtma sunuyor. Özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Türkiye'deki sanat tarihinin gelişimi bu sergide görülebilir. Bu bağlamda grafik çalışmaları, soyut çalışmaları, öykü üzerine kurulmuş olan kişisel öyküleri, toplumsal öyküleri bulabilirsiniz.

Türkiye'deki modern ve çağdaş baskı sanatına ışık tutan sergiyi, 3 Temmuz'a kadar ziyaret edebilirsiniz.

8 Martch Art Project Karma Sergi, "Dévoyé" 10 Mayıs – 14 Haziran 2022

Murat Önen, Sonja Yakovleva, Metehan Törer ve Serra Duran'ın katılımlarıyla gerçekleşecek "dévoyé" başlığını taşıyan grup sergiye ev sahipliğini Martch Art Project yapıyor.

Fransızcada "baştan çıkarma" anlamına gelen "dévoyé" günümüzde siyasallaşan insan bedeninin araçsallığı, haz ve hazzın temel ilkelerini sorgular.

Çok sevdiğim sanatçı arkadaşım Can Akgümüş'ün sergi için yazdığı yazısı da ayrıca çok etkileyici.

"Bedenimiz öyle bir sermayedir ki, tek bir hareketle iş gücüne enerji veren beden ile günümüzde arzunun ve bilinç dışının, ruhsal enerji ile itkinin tapınağı olarak hayal ettiğimiz bedeni yaratabilir. Pasolini'nin Sodom'un 120 Günü adlı eserinde her tür tersinirlik (3) acımasız bir mantık uyarınca ortadan kaldırılır. Orada her şey, geri dönüşü olmayan bir biçimde eril ve ölüdür. İşkencede bile cellatlarla kurbanların suç ortaklığı ve iç içeliği yok olmuştur. Her şey cansız bir işkenceden, duygusuzca işlenmiş bir suçtan, soğuk bir entrikadan ibarettir. Haz, yatağından çıkarılan bir maden, bedenlerdeki makine sisteminin teknolojik bir ürünü, zevklere dair bir lojistiktir. Pornografik imgeyle karşılaşılan ilk an şok edicidir, etkisi tıpkı bir déjà vu anının vuruculuğuna ve sersemleticiliğine benzer. Nadir bulunan bu (sözde) maden güçlü ışıklar altında çok yakından kaydedilmiştir. Öyle ki o artık bedenin kendisi değildir, aşırı detaylandırılmış ve net, nahoş bir peyzaja dönüşmüştür."

Sergi 14 Haziran'a kadar Asmalı Mescit'te bulunan Martch Art Project'te görülebilir.

9 Pi Artworks Yine Boya (Paint, Once More) 7 Mayıs – 30 Haziran 2022

Pi Artworks, Londra'da başlattığı galeri-üniversite iş birliğini İstanbul'a taşıdı. Projenin ilk konukları Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi 2020-2021 mezunu 10 genç sanatçı oldu. Galeri 7 Mayıs itibarıyla Can Aytekin ve Yasemin Nur tarafından düzenlenen Yine Boya (Paint, Once More) sergisine ev sahipliği yapıyor.

30 Haziran'a kadar devam edecek sergide Furkan Akhan, Elif Aktaş, Müge Bakır, Merve Gözde Bingül, Daniela Budişteanu, Damla Çil, Emel Ezal, Tansu Köse, Ayşe Şener ve Naz Tansel'in eserleri izleyici karşısına çıkıyor.

Henüz sanat piyasasına girmemiş ve çoğu zaman kafalarında gelecekle ilgili bilinmezliklerin olduğu genç arkadaşlarımla sergileri beni hep çok heyecanlandırıyor. Ayrıca işim gereği de genç sanatçıları takip etmem gerekiyor. O yüzden benim de bu hafta gezi rotamda Polat Piyalepaşada yer alan Yine Boya sergisi var. Beraber gezmek isterseniz mail atın... :-)

10 Borusan Contemporary (Perili Köşk) Axel Hütte, "Chronostasis" 30 Nisan – 28 Ağustos 2022

Alman sanatçı Axel Hütte'nin 2017 ve 2018 yıllarında gerçekleştirdiği Türkiye ziyaretinde antik kentlerde çektiği fotoğrafları bir araya getiren "Chronostasis" başlıklı sergi, Borusan Contemporary'de ziyaret edilebilir.

Sergideki eserler Axel Hütte'nin fotoğraf anlayışının çeşitli unsurlarını birbirine bağlayarak bir diyalog kurmayı amaçlıyor. Sanatçı, sergide yer alan fotoğraflarında eski Anadolu uygarlıklarındaki kültürel yaşama dair yeni ipuçları verirken; sergi izleyiciyi Efes, Milet, Perge, Sagalassos, Hierapolis ve Afrodiasias gibi antik yerleşimlerin çalkantılı ve maceralarla dolu tarihini yeni bir bakışla "keşfetmeye" davet ediyor.

Sanatçı, zamanı artistik bir öge olarak pratiğine dâhil ettiği işlerinde, peyzajı statik bir fon olarak görüp fotoğrafladığı antik yerleşimleri ölümsüzleştirerek zaman algısını dönüştürüyor. Sergiyi sadece hafta sonları 10.00-19.00 saatleri arasında Perili Köşk'te ziyaret etmek mümkün.

Şebnem Alp Alkın
artnivo.com kurucusu
sebnemalkin@artnivo.com

WWW.GENBOYA.COM

gen boya

1958'den bugüne

Zamana meydan okuyoruz

**İNŞAAT
BOYALARI**

**SANAYİ
BOYALARI**

**AHŞAP
BOYALARI**

**DENİZ
BOYALARI**

© Firuz Soyuer

“Galatasaray’a olan borç ödemekle bitmez!”

Aralık 2021’den bugüne hemen her salı akşamı, Cemiyet lokalimizde farklı bir hareketlilik yaşanıyor. Her hafta kültür, sanat, tıp ve hukuk alanında eser veren bir Galatasaraylıyı büyük bir özenle ağırlayan, eserlerini ve kendilerini daha yakından tanımamızı sağlayan isim ise piyanist, piyano pedagogu ve Galatasaraylılar Derneği Kültür Sanat Komitesi Başkanı Prof. Arın Alagünden (124) başkası değil... 26 haftadır büyük bir özveri ve disiplinle bizi Galatasaray’ın kültür elçileriyle buluşturan Arın Alagün ile “Kültürün Beşiği Galatasaray” sözünün hakkını veren konu ve konuklarıyla dolu dolu geçen bir sezonu konuştuk...

SULTANI DERGİ — Arın Alagün’ü tanıyabilir miyiz? Mektepteki Arın kimdir? Nasıl bir öğrenciydiniz?

ARIN ALAGÜN — Elbette, öncelikle Sultani dergi olarak gösterdiğiniz ilgi ve teveccühten dolayı içtenlikle teşekkür ederim. Son dönemde özellikle yeni bir anlayış ve tasarım ile Cemiyetimizin yayın organı olarak hayatımızda yer alan Sultani dergiyi büyük bir ilgi ve beğeni ile takip ediyoruz. Bu vesile ile tüm emeği geçenleri kutlamak ve teşekkür etmek isterim. Mektepteki Arın esas itibarıyla çok mutedil ve sıradan bir öğrenciydi. Zaman zaman geçmişi anarken ve hatta Cemiyet’te sohbet ederken hayırlılandığım da bir konudur bu aslında. Bazen keşke biraz haylazlık yapsaymışım; o yılların, o yaşların tadını keşke biraz daha fazla hatta haylazca çıkarsaymışım dediğim oluyor. Zira bulabildiğim tüm vakitlerde o zamanlar Şatoda yer alan müzik odasında piyano çalışıyordum. Tabii bir de şunu eklemem lazım, yedinci ve sekizinci sınıflarda rehberlik dersimize de müzik hocamız geldiği için onun derslerinde sınıf arkadaşlarım klasik müziğe son

derece ağır bir şekilde maruz kalıyorlardı, hocamız neredeyse her ders “Arın bize piyano çalsın!” dediği için... Bundan dolayı da bu soruyu dönem arkadaşlarıma da yöneltmek lazım dırım. Umarım onlar da benim kadar hayırla yâd ediyorlardır o günleri. Bunların dışında yeterli düzeyde çalışan, daha doğrusu çalışkanlıktan ziyade dersi derste öğrenip kalan zamanı müziğe ayırmaya çalışan bir öğrenciydim.

S.D. — Müziğe ilginiz nasıl gelişti? Piyanoyla ne zaman tanıştınız?

A.A. — Müziğe ilgim çok küçük yaşlarda ortaya çıkmış. Aileden gelen genetik bir miras sanırım. Sadece çekirdek aile değil, geniş ailede çok büyük bir kabulü vardı kaliteli müziğin. Kaliteli müzik diyorum, tür olarak sınırlandırmak istemedim, zira klasik batı müziğinden caza, klasik Türk müziğinden o yıllar hafif müzik olarak adlandırılan türün kaliteli örneklerine kadar müzik aile içinde hep hayatımızdaydı. Çekirdek aileye gelecek olursak babam çok iyi müzik kulağına sahip bir caz dinleyicisi ve koleksiyoncusu, annem ise konservatuarda keman bölümünü bitirmiş mamafih kariyer olarak hekimliği tercih etmiş bir müzisyendi. Dolayısıyla müzikle doğdum ve hatta müziğe doğdum dersek yanlış olmaz. Daha anne karnında dinleyici olarak başlayan bir aşk müzik benim için. Sonrasında annem piyano çalarken hep kucağında oturmuş bir bebek, bu da zannedirim piyano ile ilk tanışmama vesile. Üç buçuk yaşına kadar böyle devam eden flört, sonra annemle ilk piyano dersleri ve sonrasında ilk öğretmenim şeklinde evrilerek tutkulu ve büyük bir aşka dönüştü. İlkokul ve Galatasaray yıllarına paralel ilerleyen bir konservatuar süreci derken konser piyanisti olarak şekillenen bir kariyer oluştu. Süreç ne kadar meşakkatli olursa olsun o kadar doğal şekilde ilerledi ki samimi söyleyeyim ben bile fark etmedim geçen yılları. Burada çok özel bir noktayı da özellikle vurgulamak istiyorum. Bir klasik müzik icracısına ne etkisi olabilir diyenler olmuştur ama Galatasaray, kariyerimde çok önemli iki noktada hayatımın tam ortasında olmuştur. Birincisi birey kimliği ve etkin bir özgüven ile karakterimin oluşmasındaki rolü. Diğeri ise kütüphaneleriyle, takip edilen süreli ve sürekli yayınları ile kültürel olarak zengin ortamı, benim için adeta cenneti vaat eden iki ayrı kuyruklu piyanoya sahip salonları ve pek tabii bunları paylaştığım pek çok sevgili Galatasaraylı arkadaşım, büyüklerim ve küçüklerim... Gerçek anlamda Batı’ya açılan bir pencere, analitik, rasyonel ve entelektüel düşünceyi hücrelerime kadar işleyen bir eğitim ve kültür ocağı... Düşünün ki bir piyanist olarak prova yapmak için, teşbihte hata olmaz, adeta kendime ait özel bir konser sa-

lonum vardı. Ki hala ve hala Tefvik Fikret Salonu'nda sahnede olduğumda farklı bir heyecan ve sorumluluk hissedirim. Her zaman bana kattıklarını düşünerek ve daim bir minnetle.

S.D. — Akademik kariyeriniz ve piyano pedagoğu unvanı... Her şey nasıl gelişti? Piyano pedagoğunu siz mi seçtiniz, neden?

A.A. — Henüz lisede öğrenci iken bazı arkadaşlarım benden piyano öğrenmek isterlerdi. Önceleri nasıl olur derken sonra çok keyifli çalışmalara imza attık. Henüz ben öğrenciyken öğretmek, daha doğrusu bildiğini aktarma diyelim, baktım ki bana da büyük bir haz veriyor. Dahası gördüm ki çalıştıkça birlikte çoğalıyoruz. Bunun sonucunda konser piyanisti kariyerime eşlikçi olarak bir öğretici kariyeri de ilerledi. Tamamıyla bana verilene dair bir aktarıma vesile olabilmek için, zaman zaman az ya da çok oranda iki yolu kesiştirmeye gayret ettim. Bunu da erken yaşlarda öngörerek eğitimimi Piyano Pedagojisi Masteri ile taçlandırmak istedim. Yine Galatasaray'ın içime düşürdüğü bir ateş ve öğretme keyfi. Bu aktarım pratiğinde beni en çok heyecandıran öğretirken veya aktarıırken öğrenme hali ve süreci. Tamamıyla eşsiz bir deneyim.

S.D. — Mezun olduktan sonra da okulla ilişkiniz hep devam etti. Mesela Sultani Quartet Projesi var, ondan bahsedermisiniz?

A.A. — Evet bu çok doğru. Mezun olduktan sonra aramızda kıtalar ve okyanuslar olduğu zamanlarda bile okulla ilişkim hep devam etti. Değişik şekillerde, bazen manevi ama çoğunlukla fiziksel olarak bu ilişki hep devam etti. Sağlıklı olduğum ve ömrüm yettiği sürece de hep devam edecek. Yeri gelmişken hepimizin bildiği bir şiarı vurgulamak isterim: Galatasaray'a olan borç ödemekle bitmez! Yukarıda bahsettiğim vesileler ile hayatıma kattıklarını en azından ifade etmeye çalıştığım Galatasaray'a olan borcum ben yaşadıkça benimle devam edecek. Bu minvalde dilerim 14. sınıfa geçtiğimde temiz bir karne ile diplomayı hak ederim. Bu ruh halinde fırsat buldukça okulumuzu ziyaret etmeye gayret eder, katkı sunabileceğim alanlarda elimden geldiğince destek olmaya çalışırdım. 2013 yılında müdürümüzün isteği üzerinde müzik kolundaki kardeşlerimizle ne yapabiliriz derken gördüm ki klasik müzik icra eden ciddi bir nüfus oluşmuş. Son derece iyi seviyede piyano çalan kardeşlerimiz var. Ne yapabiliriz derken elbette tek yol Galatasaraylılık ruhuna uygun olarak birlikte üretmek dedik ve yola Oda Müziği yapmak üzere çıktık. Çoğunluk piyanist olduğu için lojistik olarak en kolay seçenikle başladık. Zahir, tek piyano ve iki kişi ile Piano Duet denen formatta birlikte müzik üretmek mümkün ve hatta çok zengin ve cazip de bir repertuarı var. Verimli geçen bir dört ay sonunda bir sonraki sene profesyonel sahnelere talip olacak bir grubu aramızdan çıkarmak üzere sözleşerek dönemi kapattık. Yaz sonu önceki deneyimlerin gücüyle yeniden bulduğumuzda artık çok ciddi bir yol planı hazır. Ve buna zamanlarını ve enerjilerini feda etmeye hazır pırl pırl kardeşlerimiz... Bu ruh hali içinde doğdu Sultani Piano Quartet. Aramızdaki devre farkı ne olursa olsun hepimizin müziğin ve sahnenin oluşturduğu kader birliğinde eşit hak ve şartlarda kardeşçe ilerlediği bir proje oldu. İddialı bir repertuar ile -ve hatta

bazı önemli eserlerin Türkiye'de ilk icraları da dâhil olmak üzere ses getiren konserlere imza attık ve ulusal basında da teveccüh ile karşılandık. Tüm yaşamım boyunca manevi ve duygusal olarak en çok tatmin olduğum projelerden biriydi. İçinde Galatasaray vardı, içinde müzik vardı, en önemlisi içinde ileride bu bayrağı devralarak daha genç kardeşlerimize örnek olacak, yol açacak pırl pırl kardeşlerimiz vardı...

S.D. — Gelelim Galatasaraylılar Derneği'nde epeyce bir süredir hareketlenen söyleşi trafiğine... Hemen hemen her Salı düzenlenen kültür sanat söyleşileri ve üstlendiğin moderatörlük görevi... Böylesine bir istikrar bekliyor muydunuz? Konuk bulur muyuz, izleyici gelir mi gibi bir kaygı var mıydı?

A.A. — Galatasaray'da görev tevdi edilir. Fidel Başkan ve yönetimi ile hayata geçirilen, bildiğim kadarıyla altyapısı ve mimarisi Ecem Tezel kardeşimiz tarafından tasarlanan Komiteler sistemini ilgi ve heyecanla izliyordum. Cemiyet yönetimine getirdiği dinamizmi büyük hayranlıkla görüyordum ki maalesef dünyanın başına menfur bir bela gibi çöken COVID-19 pandemisinde bağlarımızı nasıl kuvvetlendirdiğini düzenlenen onlarca değişik online etkinliğe katılımcı olarak bizzat deneyimleme şansını buldum. Zannedirim fazla memnuniyet belirtmiş olmalıyım ki bu yeni sistemdeki komitelerden birine, Kültür Sanat ve Organizasyon komitesine başkan olma görevini tevdi etti değerli yönetim kurulumuz ve başkanımız. Samimiyetle itiraf edeyim pandemi koşullarını düşündükçe son derece endişeli olarak hatta korkarak başladım. Öncelikle pandemi öncesi başlamış ve pandemi ile online olarak devam eden aylık Sınırsız Galatasaray Sohbetleri'ni canlandırıp, pandeminin hayatımıza getirdiği sosyal mesafe baskısını en azından Cemiyetimiz'de fiziki sosyal mesafe kurallarına uyarak bir araya gelerek aşacağımıza inanarak taze bir motivasyon oluşturmak gayretine girdim. Radikal ve cesur bir adım atarak her hafta yeni bir konu ve konuk etrafında Cemiyet'te buluşma teklifinde bulundum. Hem değerli yönetim hem de değerli Galatasaraylılar hemfikir olmuş olacağız ki bir sezon boyunca toplamda 26 hafta sanırım- her salı akşamı Cemiyet'te Sınırsız Galatasaraylılar Sohbetleri'nde bir araya geldik. Pandemi yüzünden başlangıçta daha çekingen sayıda olsak da hep tatminkâr sayıda bir topluluğa hitap etme şansımız oldu. Bir nedenle art niyet olmaksızın lokalimize uzak kalmış Galatasaraylıların da müdavim olarak Cemiyet'te aramızda olmaları bence bu dönemin en kıymetli kazanımı oldu. Söz konusu Galatasaray olunca "Konuk bulur muyuz?" kaygımızın olması mümkün olamaz. Gerek nitelik gerekse nicelik olarak çok zengin bir kaynaktır Galatasaray. Ve her biri davet etmek için aradığımızda son derece sağlam ve güçlü bir tonda "Présent/Présente" dediler. Her biri birbirinden değerinden kıymetli çok değerli konuşmacılarımız, Galatasaraylı büyüğümüz ve kardeşimiz, bizleri bir sezon boyunca hem kendi alanları bağlarında bilgilendirdiler hem de bir arada Cemiyetimiz lokalinde keyifle tartışıp ruhumuzu beslemeye vesile oldular. Her buluşma sırasında ve sonrasında gerek konuşmacılarımızın gerekse izleyicilerimizin gözlerindeki o heyecanlı pırlıltıyı, yeniden Cemiyet'te birlikte olmanın mutluluğunu görmek öncelikle benim için ve aynı şekilde sevgili başkanım ve yönetim kurulu için büyük bir motivasyon teşkil etti.

S.D. — Son birkaç yıllık gözlemlerinizi alabilir miyiz? Hem kültür sanat üreticisi hem de tüketicisi olarak Galatasaray Liseliler nasıl bir profil sergiliyor?

A.A. — Galatasaray'dan ve Galatasaraylı'dan beklenen profil her dönemde Batı'ya Açılan Pencere şiarının hakkını fazlasıyla vermiştir, vermektedir ve verecektir. Sadece şunu ekleyebilirim, Galatasaraylı kültür-sanat üreticisi ile tüketicisini her zaman aynı yoğunlukta bir araya getirememişiz. İtiraf etmeliyim ki kültür sanat camiasından tanıdığım bazı önemli değerlerimizin Galatasaraylı olduklarını ben dahi bilmediğimi gördüğüm ve yüzleştiğim durumlar yaşadım. Buradan yola çıkarak Sınırsız Galatasaray Sohbetlerinde ve Kültür Sanat Buluşmalarında taşıdığım temel kaygı olabildiğince geniş bir yelpazede ve mecrada belirli özgül ağırlıkları olan, üreten Galatasaraylıları olabildiğince şeffaf bir şekilde camianın sahnesine çıkarmak, ürettiklerini ve teliflerini sunmalarına, camia ile paylaşımlarına vesile olmaktır. Çok mutluyum ki yönetim ile tam bir fikir birliğinde ve büyük destekleri ile bu süreç gerçekleşti ve belirli bir eksene oturdu. Bir diğer mutluluk da kıymetli camiamızdan gördüğümüz tevaccüh ve istikrarlı katılım. Önümüzdeki sezon da çok değerli Galatasaraylı konuklarımızla ve hatta bazı sürprizler ile camiamızın huzurunda olmak arzusundayız. Eminim bu buluşmalar bizlerden sonra gelecekler tarafından da sahiplenilecek, işbirliğimiz ve güçbirliğimiz artarak gelecek kuşaklara aktarılacaktır.

S.D. — Söyleşilere nasıl hazırlıyorsunuz? Çok profesyonel ve derinliği olan bir sahne görüyoruz. Bu disiplini nasıl sağladınız?

A.A. — Öncelikle tevaccühünüz ve iltifatınız için teşekkür ederim. Evet konu ve konuklar birbirinden çok farklı disiplin ve mecralarda, peş peşe gelebiliyor. Bir piyanist nasıl olur da bu kadar değişik konuda hâkimiyet kurabiliyor sorusunu epey duydum bu süreçte. Bu konuda Galatasaray lehine tevazu gösteremeyeceğim. Mektep tedrisinde kazandığımız analitik ve sorgulayıcı düşünce yapısı ve merak ve bunun üzerine inşa edilmiş bir yaşam zaten çok yönlü bir birey olmaktan başka seçenek bırakmıyor. Farklı disiplinlerde akademisyen olan ve çok konuşan bir ailede yetişmiş olmak da elbette buna sağlam bir zemin oluşturuyor. Fikri hür, vicdanı hür ve irfanı hür birer Galatasaraylı olmak hepimizin nöronlarına işlenmiş adeta. Değerli konuşmacılar ve izleyiciler de aynı hamurdan olunca bir yandan sorumluluk artıyor ama bir o kadar da iş kolaylaşıyor. Şöyle arz edeyim, konuları ve konukları tesadüfi seçmemeye; tematik bir eksen oluşturmaya gayret ediyorum. Bugün konuştuğumuz bir konuya bağlı gelecek ay farklı görünen bir konuk aslında tamamlayıcı olabiliyor. Bu elbette bir ön hazırlık gerektiriyor. Konu ve konuğa dair bir ön çalışma, benim için çok zevkli bir okuma süreci ile başlıyor. Sürecin bu kısmı bana da yeni ufuklar açan hatta bazen bakış açımı değiştiren bir aşama oluyor. Buluşma yaklaştıkça öncesinde konuk ile akış üzerinde tartışıyoruz. İzleyicinin ne kadar sıkı olduğu bilincinde en tatmin edici akışı sunmaya gayret ediyoruz. Bunu da "üsttenci" bir dil ile didaktizm içinde değil, olabildiğince sıcak bir dil ile aile ortamı tonuyla sahnede paylaşıyoruz. Yalnız burada bir şeyi itiraf etmem lazım... Sürecin en zor kısmı Okur Yazar buluşmaları, zira toplantı gününe kadar kitabı okmuş ve özümsemiş olmak ge-

Sultani piyanistler

rekiyor. Zaman/performans rasyosunda zor olsa da çok keyifli ve kendi içimde meydan okuyucu oluyor. Bir örnek vermek gerekirse çok değerli devre arkadaşım ve kardeşim Tuna Kiremitçi'nin Mezun Cinayetleri kitabını konuşacağımız toplantının hazırlığına değineyim. Eser polisiye olduğu için detaylı bir karakter çözümlenmesi gerekiyordu sunabilmek ve soru sorabilmek için. Bunun için biri hızlı olmak üzere 3 okuma yapmam gerekti. Tabiri caiz ise detaylı bir tomografi çektim. Gel gelelim kitap polisiye olduğu ve haliyle sonunu kazayla olsa açık etmekten de kaçınmak gerektiği için soruları hazırlarken epey zorlandım. Pek tabii çok eğlenceli ve keyifli bir sunum oldu gece sonunda. Özetlemek gerekirse, sanat eğitimi almış, sanatla iştiğal biri olarak aslında zaten yaşamımda var olan disiplin bu alanda da sahneye yansıyor. Ne mutlu ki değerli konuklarım ve izleyicilerimiz de aynı disiplinin birer parçaları.

S.D. — Bu buluşmaların farklı çıktıları olacak mı? Önemli bir arşiv oluştu, oluşuyor. Bunları daha kalıcı kılacak herhangi bir yol var mı aklınızda?

A.A. — Kesinlikle size katılıyorum. Çok önemli bir arşiv oluşuyor. Her etkinlik için önceden hazırlanan ve Cemiyetimizin yayınladığı etkinlik duyuruları bile başlı başına bir arşiv olacak mertebeye ulaştı. Değerli başkanımızın da desteği ile bir sonraki adımda bu buluşmalardan yola çıkarak konuklarımızla yeniden bir araya gelip podcast kayıtları oluşturmak için düğmeye bastık. Mevcut Galatasaray arşivine kalıcı ve değerli bir katkı olarak tarihe geçeceğine inanıyorum. Son zamanlarda çok fazla aldığımız haklı bir talep, neden bu sohbetlerin YouTube ve benzeri mecralar üzerinden kayda alınıp yayımlanmadığı yönünde. Konuşmacılarımızın kendilerini konforlu, özgür ve güvenli hissettikleri, verimli ve şeffaf, konuların her yönüyle konuşulabildiği oturumlar olabilmemesi ve Cemiyetin alıştığımız konuşma özgürlüğü ortamından sonuna kadar faydalanabilmek için bu seçeneği şimdilik devreye almadık. Ancak planladığımız Podcast serisi ile tüm bu birikim ve etkinliklerin öncelikle İstanbul dışında yaşayan veya bir sebeple ilgili akşamda aramızda bulunamayan üyelerimize ulaşması mümkün olacak. Elbette kalıcı olması da başka bir avantaj. Yaz tatili süresince münhasıran kayıtlara başlayıp, önemli bir kısmını tamamlamak arzusundayız. Bunu da şimdi den değerli okurlarımızla paylaşmak keyfi benim olsun.

S.D. — Bugüne kadar pek çok konuk ağırladınız. Sezonu özetleyin desek neler anlatırsınız?

A.A. — Bir sezonu kısaca özetleyebilirim, ilk buluşmamız benim için en zoruydu zira ilkti. Fakat uğurlu geldiğine inanıyorum. 153. dönem mezunu (en genç mezun devremizdi tarih itibarıyla) Ali Yiğit Pekyener kardeşimiz tiyatro üzerine üniversite eğitimi almakta. Rol aldığı ve uluslararası ödülle ve seçkiye değer görülmüş kısa filmi ve ekipçe sohbetiyle bizimleydi. Henüz yolun başındayken kazandığı başarı hepimizi gururlandırdı. Takip eden hafta Prof. Dr. Çağlayan Kovanlıkaya (118) ve Doç. Dr. Derya Fırat (123) ile kitapları üzerine sohbet ettik. Türkiye’de alanındaki en önemli akademik çalışmalarından biri olan Bomonti adlı kitapları ile kentsel dönüşümün sosyolojisi üzerine adeta kapsamlı bir ders aldık. Sosyolojiden tarih ve tıbbi harmanlayan bir geceye atladık, uluslararası alanda pandemi tarihi üzerine çalışan birileri varsa elbette biri de Galatasaraylıdır dedik ve Rutgers University de Pandemi Tarihi alanında öğretim üyesi olan Doç. Dr. Nükhet Varlık (123) ile Enfeksiyon Hastalıkları uzmanı Doç. Dr. Elif Hakko (124) ile sıradışı bir COVID analizi yaptık. Çok sıradışı ve vurucuydu. Sonraki hafta kişisel olarak benim için de çok dokunaklı bir konu olan Varlık Vergisi’ni değerli yönetim kurulu üyemiz Nurten Yalçın Erüs (125) ile müellifi oluğu harika kitabı “Leon Bahar’ı Takdimimdir” çerçevesinde konuştuk. Nurten’in müstesna kalemi bir yana araştırmacılığının mutfağına konuk olmak hepimizi derinden etkiledi. Bir sonraki çalışmasını sabırsızlıkla bekliyoruz. Sonraki hafta aslında hepimizin bildiği televizyon ve sinema yapımlarının arkasında olduklarını bilmediğimiz Galatasaraylı kardeşlerimiz Uygur Şirin (122), Meriç Acemi (131) ve Adem Bıyık (130) ile televizyon ve sinema dünyasının popüler kültüre olan etkilerini konuştuk. Kurtlar Vadisi gibi kendi kültürünü yaratmış bir yapımın yaratıcısının Galatasaraylı olduğunu öğrenmek şaşırtmadı ama bilmemek hepimizi şaşırttı. Televizyon dünyasından Pers mitolojisine 120 devresinden Yako İğual abimizin sunumunda kıymetli eşi yazar Shahzadeh N. İğual ile ışıldadık. Pers şiiri ve Shakespeare’ye uzanan etkilerini dinledik. Büyüleyiciydi. Başka bir insani konuyla ilerledik sonraki hafta. Prof. Dr. İpek Merçil’in (118) sunumuyla Kadın Cezaevlerini konuşurken toplum içerisinde kadının suça nasıl itildiğini ve vurucu mağduriyetleri gördük. Aynı zamanda bu etkinlik kadına dair hazırladığımız bir dizi etkinliğin başlangıcı oldu. İpek Gökdal (116) ile Türkiye’de bir kadın yazar olmak,

Leman Yılmaz (116) ile Kültür ve Sanat Yönetiminde Kadın olmak ve Sevilay Saral (116) ile Dünya Kadınlar Günü kutlamasına da tekabül ettirdiğimiz, odağına Kadın ve Feminist Tiyatroyu alan söyleşilerimiz bu diziyi oluşturan müstesna sohbetlerdi. Elbette Galatasaraylı kadınlarımızın başarılarına ve duruşlarına tanıklık etmek hepimiz için apayrı bir gurur ve hayranlık vesilesi oldu. Çağdaş sanatın buğulu havasında Burak Delier (128) ile büyük ses getiren siyasi içerikli sergisi üzerinden tartıştık. Sevgili devre arkadaşım Tuna Kiremitçi (124) ile ilgili deneyimi yukarıda belirtmiştim, yeni bir eşik oldu benim için. Hayatı adeta bir şiir gibi yaşayan kıymetli şairimiz Pelin Özer (123) ise bizi hülyalı maceralara taşıdı. Bu süreçte sağlığını da ihmal etmedik. Dr. Tayfun Hancılar (113), Prof. Dr. Erbuğ Keskin (106/7) ve Prof. Dr. Gökçen Orhan (118) ile sağlığınıza dair tokat gibi vuran söyleşiler yaptık. Bilgilendik, eğlendik. Hukuk dedik, insan hakları dedik, elbette Avrupa yargısının en üst mertebesine çıkmış

AIHM başkan yardımcısı bir Galatasaraylıydı, Prof. Dr. Işıl Ergüvenç Karakaş ile ülkemizin insan hakları sicilini masaya yatırdık. Çok mutlu olmadık tabloyu görünce. Ama ne beis, bizim Betül Pasinler (108) ablamız vardı GS Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı Başkanımız. Vakfımıza dair çok doyurucu bir sunum yaptı ve geleceğe dair güven duyguları serpti içimize. Ellerine sağlık tüm çalışma arkadaşlarıyla birlikte. Mektepli olmayan ancak ülkemizin en önde gelen mimarlık tarihçilerinden olan Prof. Dr. Uğur Tanyeli ile küreselleş-

me ve karşısında mimarlığın etkileşimini konuşurken yer yer gastronomi dersi de aldık. 150. yıl Galatasaray Belgeseli’nin de yaratıcısı, Türkiye’nin belgesel sinema duayeni Enis Rıza Sakızlı (99) ile Sinema ve Siyaset ilişkisini konuşurken izleyen hafta Meriç Renkver (112) ile Fransız sinemasından İran sinemasına uzanan yeni dalganın büyüğü bağlantısına bıraktık kendimizi. Geçmişin büyüğünden geleceğin gerçeklerine ışıldadık, sürdürülebilir bir dünya için Permakültür üzerine Özlem Şekercioğlu (120) sayesinde bilgiler aldık. İstanbul içi gezilerin vazgeçilmez ustası ve bu konuda pek çok kitabın müellifi Ahmet Faik Özbilge (116) her zaman olduğu gibi neşeli ve renkli üslubuyla hepimizi Suriçi İstanbulu’nda keyifli bir yolculuğa çıkardı. Bu sezonu ise Pıllav haftamıza yaraşır bir konu ve konukları ile Prof. Dr. Seza Sinanlar Uslu (124) ve İzzeddin Çalışlar (115) ile Galatasarayımızı ve Cemiyetimizi konuşarak kapattık.

BÜYÜYÜNCE — NE — OLACAKSIN?

İyi ki emeklilikte de öğrenilecek yeni şeyler var.
AgeSA Hayat ve Emeklilik keşkeler yerine iyi ki'ler çoğalsın diye var.

MEKTEPLİ ŞAİRLER

Şiir gibi yaşamayan var mı
Mektebi? Çocukluktan
gençliğe ne çok mısra yağdı
üzerimize ve ne çok şairin
izi var yuvamızda...

İzzeddin Çalışlar'ın ilerleyen
sayfalarda okuyacağınız o
güzel yazısında ifade ettiği
gibi belki de bu binadır insana
şiir yazdıran...Tevfik Fi-
kret'ten, Cahit Sıtkı Taran-
cı'dan, Orhan Veli'den gelen
mirasa sahip çıkan Galatasa-
raylılara Sultani sayfalarından
selam vermek istedik...

Tuna Kiremitçi (124) ve
Pelin Özer (123) Mektep'te
başlayan şiir yolculuklarını
Sultani için yazdı; İzzeddin
Çalışlar (115-116) yolunu
değiştiren şairlerimizi anlatan
makalesi, 1961 mezunu
Köksal Bayraktar ise Mektepli
başka bir şaire, Göngör
Tekçe'ye hakkını teslim eden
yazısıyla Mektepli Şairler
dosyamıza katkı sundu.

İşte Mektep, işte şairlerimiz,
işte şiir!

Mektepten Şiire Kış Yolculuğu

Yaz tatili bitmiş, onuncu sınıfa başlamak üzere elimde bavulla mektebe dönmüşüm. Rahmetli Ayı Ramo beni girişte kısıtıp bavulsuz elime bir zarf tutuşturuyor. Hem de ne tutuşturmak! Sanki zarf değil pimi çekilmiş bomba! Üzerinde resmen Varlık dergisinin amblemi var. Kırmızı mürekkeple adım yazılmış. Titreyen ellerimle açıyorum zarfı, bakıyorum anıtlı kâğıda aynı kan kırmızı harflerle yazılmış ita-lik satırlara.

Mektup şair Enver Ercan'dan geliyor. El yazısı ona ait. "Şiirleriniz belli bir düzeyin üzerinde" diyor Varlık'ın efsane yayın yönetmeni. "Başka çalışmalarınız da varsa gelin tanışalım."

İşin aslı, baharda okul kapanmadan önce birkaç şiirimi Varlık'a yollamışım. Altına da mektebin adresini yazmışım, nasıl olsa cevap vermezler diye. Ne var ki o işler öyle değilmiş. Enver Ercan şair aday gençlerin dergiye her ay yağdırdığı şiirleri tek tek okuyup değerlendiriyormuş. Er geç bir cevap veriyormuş mutlaka. Çünkü edebiyatımızın en köklü dergisi Varlık'ın bir misyonu da Türk şiirine yeni isimler kazandırmakmış.

Bir elimde bavul, diğerinde zarfla yatakhaneye vardığımda artık eski Tuna değilim. Mektubu okuduktan sonraki on dakika içinde mutasyona uğramışım. İşin kötüsü, yeni Tuna kim onu da henüz bilmiyorum. Gözüme Olimpos gibi görünen edebiyat dünyasına ilk ürkek adım-

larını atmak üzere olan bir şair miyim? Yoksa bir insan adayı mıyım, nefes almaya henüz başlayan? Bir isim, bir şehir ya da bitki miyim? Serseri bir gaz ve toz bulutu muym yoksa?

Lise yatakhaneşine çıkan merdiven bile farklı görünüyor gözüme. Onca yıl boyunca inip çıkanlardan dolayı eriyerek öne meyletmiş basamaklardan hangi şairlerin geçtiğini düşünüyorum. Tefik Fikret'ten Ahmet Haşim'e, Nâzım Hikmet'ten Cahit Sıtkı Tarancı'ya, Salih Ecer'den Ferhan Şensoy'a... Her isim içimdeki kamaşmayı biraz daha körüklüyor. Birilerine haber vermek istiyorum ama kime? Kimle paylaşmalıyım içimi kavuran bu hummayı?

Piyango sınıf arkadaşım Tuğrul Acar'a çıkıyor. Namıdiğer Deve Tuğrul hiç Varlık okumamış olsa da anlıyor ne halde olduğumu. Beni o akşam pasajda ayaküstü bira içmeye götürüyor. İkinci biralar yuvarlanırken "Lan oğlum durduğun kabahat..." diyor. "Madem adam istemiş, koy öbür şiirlerini de cebine, dayan derginin kapısına."

Sorun şu ki, öbür şiirlerim diye bir şey yok henüz. Yazabildiğim üç-beş şeyi zaten yollamış, cephaneyi ilk taarruzda tüketmişim. Bunu Tuğrul'a söyleyemiyorum ama rahatlayamıyorum da. O zaman görev belli: Kış boyunca yeni şiirler yazılacak.

O yıl neredeyse sınıfta kalmama yol açan, nükleer bir çalışma içine dalıyorum. Sınıfta, yatakhane, koridorlarda, öğle ve akşam teneffüslerinde şiir okuyup yazarak geçiyor onuncu sınıf. Mallarmé'den Enis Batur'a, Hilmi Yavuz'dan Yevtuşenko'ya, Ungaretti'den Oktay Rifat'a modern şiiri yalayıp yutuyorum. Grand Cour'da maç izlerken şiir soluyup ön bahçede şiir duyuyorum. Deve Tuğrul'un müzik kolunda elektrogitarla çaldığı Metallica şarkıları kulağıma şiir gibi geliyor. Yan sınıftaki beğendiğim kız gayet şiirsel görünüyor. Sekiz metre yüksekliğindeki tavanları, havuzlu arka bahçesi, bayat barbunya yemeği kokan yemekhanesiyle mektep koca bir şiire dönüşüyor. Kaloriferlerin prensip olarak yanmadığı soğuk kış gecelerinde yorganın altına girip Melih Cevdet Anday kitaplarıyla ısınmaya çalışıyorum. Hayat çaktırmadan beni şaire dönüştürüyor.

Buz gibi bir şubat günü okuldan sonra biniyorum Taksim'den kalkan Eminönü otobüsüne, Varlık dergisinin Çağaloğlu'ndaki ofisinin kapısını çalıyorum. Sonra kendimi sobayla ısınan, rutubet ve kâğıt kokulu bir yerde buluyorum. Henüz otuzlarında olmasına rağmen o gün mitolojik bir kar yaratığı sandığım Enver Ercan masasının önündeki iki misafir sandalyesinden birini gösteriyor.

"Oturalım Kiremitçi..." diyor meşhur davudi sesiyle. "Üşümüşsün. Çay içer misin? Sizin okuldan ne çok şair çıkmış. Belki sen de onlardan biri olursun."

Onlardan biri olmak mı? Üstat resmen Galatasaray Liseli bir şaire, yatakhane merdiveninden ine çıkıp basamakları eritmiş o ölümsüzlere birine dönüşmekten bahsediyor. Enver Ercan'a bunları söyleyemiyorum. Heyecandan ne söylediğimi de bilmiyorum. Kalbim büyüdükçe büyüyor. Emin olduğum tek şey, o an hissettiğim düzyazıyla anlatılabilecek bir şey olmadığı. Haliyle, yeni şiirler yazmak gerekiyor.

Tuna Kiremitçi'nin Varlık'ta yayımlanan ilk şiirlerinden...

KIŞ

Sormadı kimse; neden mevsimlerden en çok kışı, ve gençken bir nakkaşı sevdiğini henüz. Kimse sormak için rastlamadı. Eğer, rastgele bir yabancı, barış, dostluk, belki de kopkoyu bir dürüstlük adına eksilttiğini toplarken zeytin ağacından, bir kış sabahı üşüyen ellerini ısıtıp tanışsaydı, kar, Dostoyevski ve önümüzdeki yaz üzerine konuşabilir, hatta sevişebilirdi, ayrıcalıklı.

İLK YARDIM

Adı kötüye çıkmış sokaklar gibi Ovalayıp duruyorum, temiz yanlarını kalbimin. Ne senden vazgeçmek sayılır ama bu, Ne de bir yangını bölüşmek seninle.

Aşk bir eksiklik gibi geliyor hep Her an itiraf edecek sanki Ağlayarak bir şeyleri.

Ve dışarıda insanlar; Toprağa bakan yüzleri, Kırık birer anıyı hatırlatan elleriyle Anlamaya çalışan birbirlerini

Adı kötüye çıkmış sokaklar gibi Onaramadığı yanları vardır çünkü insanın. Bir de bakmışsın kulağın siren seslerinde, Ve yüzün gözün telefon kesikleri.

benim adım
aşk

sabrinas haus

HOTEL

Rezervasyon: +90 549 310 66 77

Şair mi? Kaçınız!

Geçmişini iyi hatırlayan biri olmadım hiçbir zaman, o nedenle kendimi başkalarından dinlemek hep ilgimi çeker. İnsan bu yöntemle öyle çok şey öğreniyor ki. Mesela kırk yıllık bir dostum bana ortaokuldayken, sınavlarda bile kitap okuduğumu anlatmıştı. Başkaları sınavda en azından kopya çekerken buna bile tenezzül etmemek nasıl bir aymazlıktır, hâlen buna verecek cevabım yok ama şuna eminim; insan gerçekten de yedisinde neyse yetmişinde o.

Aslında bunu duyduğumda ilk tepkim samimiyetle şaşırarak olmuştu, sonra da içimden bir ses muzipçe şöyle dedi: “Ne var ki bunda şaşacak; okuldayken iştahla hiç durmadan kitap okuyup kafana göre yazmaktan başka ne yaptın ki...” Elbette ileride başıma gelecekleri hiç dert edinmeden hayata sere serpe yayıldığım o geniş, ferah, çılgın, gamsız ve aynı zamanda da tuhaf biçimde dertli, melankolik ve ağır günlerde başka şeyler de yaptım; arkadaşlarımla festivaller düzenledim, fanzinler çıkardım, entelektüel tartışmaların kalbinde bilmiş bilmiş rol aldım, ukalalıklar ettim, okulu kırdım, sınıfta kaldım -gerçi malum bu kadayfılık bana okulda itibar kazandırdı ama annemi epey kızdırdı -, hayranlıklar duydum, âşık oldum -genelde platonik, ah benim aptal kafam, şimdiki aklım olsaydı -, meyhanelere gidip kafayı buldum, aşâğılık komplekslerine gark oldum, kendimi beğenmezlikte derece yaptım, duygusallıkta ve alınganlıkta dozu kaçırdım, açılışlara, konserlere, sergilere, her türden festivale gittim, bütün filmleri görmek, bütün kitapları okumak için uğraşıp didindim, hiçbir arkadaşımı satmadım, ispiyoncu olmadım, şairleri sevdim mi tam sevdim, tiyatroya tapındım, oyuncu olmak istedim, yönetmen olmak istedim, oyun yazmak istedim, sahnede yıldızım parlasın, herkes beni alkışlasın istedim, arkadaşlıkların büyüyle kendimden geçtim, erkeklerin dışlandığım sohbetine de dâhil olmak istedim, sızabildiklerime sızdım, itiraf dolu muhabbetlerde güneşi doğurdum, güneşi batırdım, başıma dertler açtım, beden hocasından kaçtım, basketboldan kaçtım, bilhassa oyun-

cu-müzişyen abilere ablalara kendimi kanıtlamaya çabaladım, kendimden küçükleri hiç de kendimden küçük görmediğimden nasıl abla olunacağını bilemedim, köpüren öfkeden kaçtım, zorba dilini-yaklaşımını-edasını yok saydım, görmezden gelmenin etkili bir politika olduğunu öğrendim, adanmalara adadım kendimi, doğru bildiğin yolda inatla yürümenin erdemine şapka çıkardım, paylaşmanın din olduğunu tecrübeyle sabitledim, inandım, kendime büyümüş süsü vermek için makyaj yaptım, saçlarımı hiç toplamadım, bilakis hep kabartıp dağıttım, tuhaf şeyler giyip çıkardım, geleceğe pek kafayı takmadım, kendime meslek seçmedim...

Bu başka şeyler listesi uzar gider ve cazip bir öz yaşam öyküsü taslağı gibi görünmeye bile başlayabilir maazallah ama biz şimdi odağımızı kaybetmemek için bizden istendiği üzere şiirli ve şiirle geçen yarım porsiyon bir hayata yakın plandan bakalım. Şunu netlikle söyleyebilirim: Gözlerimi kısıp da geçmişe uzandığımda bulanık olmayan tek şey şiir. O benden evvel de varmış gibi. Fotoğraflarımdan çok daha net ifade ediyor beni. Dünya diliyle anlatamadığım çok şey olduğu için şiir yazıyorum ben. Özünde bu kadar basit aslında. Ve “O benim parçam ama benden evvel de varmış gibi” dediğim anda yeni bir şiir başlıyor.

Yazmayı yeni öğrendiğimde çalışkan ilkokul öğrencisinin sorumluluk bilinciyle bayramlarda okunmak üzere kaleme alınmış şiirleri saymazsak, sekiz yaşındayken çok sevgili kuzenimin doğum coşkusuyla yazdığım şiirle başlamıştı serüven. Aslında hâlen pek de değişen bir şey yok. Her şiiri ilk şiirimmiş gibi bir kalp çarpıntısıyla yazıyorum. Beni kamaştıran bir söz önce kalbimin eğlenden geçer, parmak ucumdan kâğıda aktığında onun sesini elimden geldiğince doğru aktarmaya gayret ederim. Şair, doğada tüm sesleri susturup o tek kuşun sesine odaklanan kuş gözlemcisi gibi. Şiir, sesiyle kulağıma dolduğunda tüm kâinat bir anlığına susar. Kim istemez böyle bir sarhoşluğa yerleşmeyi. Ama kulağınıza çalınan sese karşı bir sorumluluğu da olduğundan o esrikliğinin içinde aynı zamanda ağır içşidir şair.

Şairin bir çeşit kâtip olduğunu düşünüp hissediyorum, yazıcı da diyebilirsiniz ya da alıcı. En azından şiir bana kendini yazdırırken hissettiğim tam da bu. O söylüyor, ben yazıyorum. Gecenin kör vaktinde uyandırdığı da oluyor, çılgın kalabalıkta elimden tutup beni bir köşeye çektiği de. Sağı solu belli olmaz, biliyorum. Yıllar içinde onu olduğu gibi kabullenmeyi öğrendim. Şiir öylesine başına buyruktur ki kovalamaya da kısırtmaya da gelmez. Belki bu nedenle bir biçimde zorlayıp zorlanarak şiir yazmanın, kendisine kapısını belli ki açmamış bir şiirde ısrar etmenin şairine -ve tabii okuruna da- zararı dokunacağını his-

sederim. Üstelik böyle şeyler, derinden duyumsayan ruhlardan asla gizlenmez. Ne de olsa şiir şeffaftır, her zaman yazan kişiden daha çok şey bilir ve sırf bu nedenle de kâtibinin tevazu sahibi olmasını bekler. Bu nedenle olsa gerek, günün birinde ya hiç şiir yazamazsam diye düşünmedim hiç. Şiir bana uğradığı, içime dolduğu sürece hayata karışacağı damarı da bularak kendini var edecektir. Buna güvenmeseydim tek dize düşmezdi dalımdan.

Ortaköy'de yatılı, Beyoğlu'nda gündüzlü okumuş bir Galatasaraylı olarak hiç tereddütsüz söyleyebileceğim şeylerden biri gençliğimde ders kitabından ziyade bildiğimi okuduğum. Ama ne okumak; hazırlık itibarıyla, bazı rafları bellerdim kütüphanede ve sıradan giderdim! Tabii bu daha bilinçsiz olduğum günlere dair. Hemingway'ler bitti, gelsin Dostoyevski'ler... Orhan Kemal'leri tükettik, sırada Sait Faik... Ne şenlik ama. Sonradan kendi yazarlarımla, saplantılarımla karşılaşp bunlarda derinleşmeyi görev bildim elbette, kendi çapımda kendime ait bir şiir kütüphanesi kurmaya bile başladım hatta. Haiku ile örneğin lisenin ilk yılında Beyoğlu'ndaki kütüphanede keşfettiğim L. Sami Akalın'ın Varlık Yayınları'ndan çıkmış 1962 tarihli Japon Şiiri-Tarih ve Antoloji adlı kitabıyla tanıştım. Haiku ölçüsüyle olmasa da ona öyküne-rek yazdığım küçük şiirlerden ellerimle yaptığım minik kitaba verdiğim "Kelebek Düşleri" adının yıllar sonra ustalarımın olacak Oruç Aruoba'nın Basho ve Haiku üzerine yazdığı benzersiz kitabıyla aynı başlığı taşıyacağını henüz bilmiyordum o günlerde. Aynı iplikle mi dokunuyor acaba bazı kaderler...

Evet, sınavlarda kitap okurdum ama hayrettir kendi kendime hatırladığım bir şey var ki o da felsefe hocamız Monsieur Calderon'un beni çuvalalayacağını bildiği bir sınava sokmak yerine bir şiirimi Fransızcaya çevirmemi istemesidir. Elbette kötü çevirdiğim hâlde geçtim o dersten ama yaratıcı doğaya verdiği önemi böylesine zarif biçimde dile getiren bir hocanın değerini de hep bildim. Her ne kadar o zamanlar felsefe derslerinden pek nasibimi alamamış olsam da hayat boyu felsefeye derin bir sevgi ve merak duymamda o muhteşem desteğin payı olmalı.

Okul yıllarımın ve adeta kendimiz olmayı başarmamız için bize el veren, sadece görünür ve temas edebildiğimiz canlılardan ve yaşadığımız günlerden değil geçmişin de el vermesiyle oluştuğundan hiç kuşku duymadığım o benzersiz aura'nın beni şair yaptığını duyurarak böbürlenmeye kalkışmadım hiç. Bilakis yıllar boyunca soranlara şair olduğumu söyleyemedim ve olabildiğince de gizlendim. Şairliğin ifşa edilecek bir meziyet, bir ayrıcalık gibi değil de gizlenecek bir yaratılış, bir nevi yazgı olduğunu, bundan kaçılmayacağını sezsem de mümkünse kaçmak gerektiğini düşündüm. Kimseye de şair olmasını, hele bir de bu kimlikle gururlanmasını önermem. Bir nevi deliliktir çünkü uyumsuzluktur, insanın içine ona boyundan büyük laflar ettiren bir cin kaçmış da her an ayağına dolanıyor gibidir. Bunlarla halleşmek kolay olmadığından sanıyorum ve normal kabul edilen hayata da kurumlara da, işlere, mesleklere ve topluluklara da ayak uyduramadığımdan bir noktada havlu atıp "Tamam o hâlde kabul, şairim." demiş olmalıyım. Ama ah, bilseniz ne de zordur, adına edebiyat ortamı denen bir cangıl var ve siz orada titrek ama ısrarcı, hayat bulmak için elinden geleni ardına koymayıp iyice direndiğinden sağlam da duran sözünüzle çıkıp sahne alacaksınız.

Sona doğru çemberi tamamlamaya çalışırken dönüp gelirim o hâlde bana güçlü biçimde "İnsan yedisinde neyse, yetmişinde odur." dediğin bilinç çakması anına. Lise koridorlarını da içerdiğinden gündemimize uygun bir itiraf aslında. Tabii o gözle de okumak isteyene... Otuzlu yaşlarımda başındaydım. Gençlikte çok şiir yazmış olsam da okulda çıkardığımız "Parantez" fanzini dışında hiçbirini yayımlamadım bunların. Şiirlerimi yayımlamaya ancak otuz iki yaşında karar verdim. Arada on yılı aşkın bir suskunluk dönemi var -bu suskunluk ayrı bir yazı konusu ama dileyen, beni bulsun, her zaman anlatırım-. Şiirlerimi ilk kez yayımladığım günlerde kütüphanenin alt raflarında özenle saklanmış bir deftere gitti elim. O defterde lise yıllarında yazdığım ve ciddiye aldığım şiirler yer alıyordu. Defteri açıp şiirlerin hepsini tek tek okumaya başladım. "Patetik Senfoni" adlı şiiri yıllar sonra yeniden okuduğumda insanın içinden şiire doğru yürüyen o sesin, çağlının, doğal akışın, ritmin, oluşun, tılsımın hiç değişmediğini sarsılarak fark ettim. Sanki uzayıp giden tek bir şiir akıyordu içimden ve benim o genç yaşımı olgunluğa, yaşlılığa ve bilinmez sonralara bağlayarak ilerliyordu, ilerleyecekti. O esnada geçmiş-gelecek-öncesi-sonrası tüm anlamlarından sıyrılıp bir başka zaman kavramına emanet ediyordu kendini. Bizi aşan bir hâldir bu, dünya diliyle açıklanamaz dediğim gibi.

Neydi "Patetik Senfoni"de beni böylesine sarsarak gizlenme arzusu uyandıran? Bizzat lise olarak düzenlediğimiz ve üçüncü olma şansına eriştiğim Türkiye Liseler Arası Şiir Yarışması'na katılırken beni o şiiri dosyaya eklemekten alıkoyan? Bana yıllar sonra, yoksa uzun süren şiire dair suskunluğum da buna mı bağlıydı, dedi diye bir Evreka anı daha yaşatan da bu çarpıcı karşılaşmaydı. Bilmediğim çok şey var ama aşkın ve arzunun nesnelere değişse de hep daim kalan bir şeye, içimizdeki o aşk çekirdeğine, onun sarsılmaz niteliğine, içimizden taşanlara, gizlenemeyenlere dokunuyordu sanırım. Bu her ne kadar küskünlük, yalnızlık, hüznün barındırması da, bedeller ödetsen de aynı zamanda bizde huşu uyandıran, bizi her yaşta ölçüsüzce coşturan hâllerin özüdür. İlk şiirim diye kabul ettiğim "Patetik Senfoni" her ne kadar karşılıksız ya da öyle olduğu sanılan bir -bir mi acaba ondan da pek emin değilim doğrusu - aşk hikâyesinden doğmuş olsa da bana kalp çarpıntısının, o insana ulaşmak duygusu kadar benzersiz gelen ölçüsüz mutluluğun, esrimenin aynı zamanda ifade edilebilir bir hâl olduğunu göstermişti. Ve elbette tüm bunlar ne kadar da mahremdi; bende bir mahcubiyet, bir gizlenme arzusu uyandırdıyordu.

Tabii o günlerde, gençliğimde anlaşıldıramamıştım bunları; üzerinde düşünmeden, son derece kendiliğinden hayat bulan şeyler sözünü ettiklerim. Ki şiir de zaten böyle yerlerden doğar. Şimdi on sekiz yaşımı elliye bağlarken kahkahalarla gülüyor da bir yandan aynı şiir. Ama ben artık ona pabuç bırakmıyorum. "Sen geç bakalım dalganı ben yine bildiğimi okumaya devam edeceğim." diyerek yoluma devam ediyorum. Değil mi ki onu bile serdim gözlerinizin önüne. Artık saklayacağı hiçbir şeyi olmayanların hafifliğiyle "Liya Luuuu" dansımı ediyorum yükselerek göklerde. Ve kimse korkmasın, gençlere asla öğüt vermem gerektiğini biliyorum.

12-14 Mayıs 2022, Feneryolu

Patetik Senfoni

BİR AŞKI DAHA MÜHÜRLEDİ SÖZGEÇİRİLMESİ İMKÂNSIZ DUYGULAR
YALNIZLIK BİR KERE DAHA HÜKMÜNÜ VERDİ, ELEGEÇİRDİ YÖNETİMİ

Böylesi daha iyi dedi kadın ve kendine yeni telefon numaraları buldu. O günden sonra hiç anlamadığı şiirleri okumaya başladı. Kentin çıkmaz sokaklarını keşfetti. Her gittiği yere şarkısını da götürdü. Aradı. Fakat bilemedi ne aradığını. Ve yaz ortasında neden üşüdüğünü. Yaprakları yolunmuş kaktüslerini suladı günboyu. Birgün herşeyi bırakarak ardında, yüzünde sokakta unutulmuş bebeklerin hüznü, kayan yıldızları toplamaya gitti.

BİR AŞKI DAHA MÜHÜRLEDİ SÖZGEÇİRİLMESİ İMKÂNSIZ DUYGULAR
YALNIZLIK BİR KERE DAHA HÜKMÜNÜ VERDİ, ELEGEÇİRDİ YÖNETİMİ

Böylesi daha iyi dedi adam. Toplayıp bütün kimliklerini denize attı ve kendini adını bilmediği bir adaya sürdü. Haftalarca gökyüzüne baktı. Sonra sıkıldı ve kuşlarla konuştu. Kendi sesini unuttuğunda bir şarkı mırıldandı. Yalnızlığı sevemedi fakat. Kendini tutamadı adam. Ağladı. Hayatında hiç bu kadar sulu ağlamamıştı. Kadını düşündü adam. Gece bastırınca bırakıp herşeyi ardında, kayan yıldızları toplamaya gitti.

KADIN ADAMI HİÇ ARAMADI
ADINI DA UNUTMADI FAKAT

ADAM HEP ARADI KADINI
ADINI UNUTTU FAKAT

HERŞEY DÜZ BİR ÇİZGİDE EĞRİLER ÇİZEREK TAMAMLİYOR YOLUNU
VE SIK SIK HİÇBİRŞEYİN FARKINA VARMADAN
YAŞIYOR İNSANLAR

Pelin Özer, Parantez, Aralık 1991, 3. sayı

Kuzey-Güney

Mamadu'ya,

I. Kuzey

Kuzeyin ucundaydım, haritanın alnında
Buz damlayan ağaçların erken karanlığında
Yavru kuşları saklayan yaprakların isli çitirtisinde
Alçak damlarda biriken viski buğusunda

*Sokak lambasına yağmurluk giydiren sarhoşların şarkısıyla
Ağır ağır döndüm yatakta soldan sağa*

Kuzeyin ucundaydım, kuşların dönüş yolunda
Islığın trompete dönüştüğü kırmızı dar odada
Sözcüğüne yandaş arayan homeless kıtalarda
Ocakta usulca közlenen bahar hasadında

*Sokak lambasına yağmurluk giydiren sarhoşların şarkısıyla
Ağır ağır döndüm yatakta sağdan sola*

Kuzeyin ucundaydım, haritanın alnında
Senden haber alamadığım bir çağın tavanarasında
—Soran olsa anlattırdım, kimse sormadı—
Yıldızları söndürüp sessizce yazdım sana

II. Güney

Çöldeydin o zamanlar, atlasın açıklarında
Mendilden çadır, mırıltıdan orkestra, tek damlalık matara
Casbah'ların yurdunda kurusunu bölüştürerek yoksullara
Gitmeyeceğin ülkelerin adresini soruyordun satıcılara

*Uçan keçilerle dans etmek için tırmanırken ağaca
Gözün seğirdi uzaklığın fotoğrafında*

Çöldeydin o zamanlar, samanyolunun çıplak terasında
Gözlerin kıvırcık, yürüyüşün kıvırcık, kıvırcık kahkaha!
Anlamını yalnız Afrika'da bulan şarkılarınla
Yürüyordun tek başına, boşluğun hacısı olmaya

*Uçan keçilerle dans etmek için tırmanırken ağaca
Gözün seğirdi uzaklığın fotoğrafında*

Çöldeydin o zamanlar, atlasın açıklarında
Geceyi temize çekiyordun, yol tarif ediyordun şafağa
—Soran olsa anlattırdın, kimse sormadı—
Dumanını savurarak sessizce yazdın bana

Pelin Özer, 2010
Liya Lu, Ayrıntı Yayınları, 2021

Boutique Collection
SLEEPTECH

idas®

İDAŞ olarak Galatasaraylılarla birlikte Pilav günündeyiz.

Tarih: 12 Haziran 2022 | Yer: Galatasaray Lisesi

idas®

www.idas.com.tr

1965'ten beri **iyi uykular**

0850 800 43 27

[t](#) [f](#) [i](#) [i](#) idascomtr

Yolunu Değiştiren Şairler

Bir gün biri çıkıp da tüm şiir yazmış Galatasaraylıları bir araya toplarsa ortaya çıkacak sonuç şimdiden bellidir: Bu bina insana şiir yazdırıyor.

Galatasaray'dan yetişmiş edebiyatçıları saymaya kalkan çok oldu. Eksiksiz bir liste ya da antoloji oluşturmak ise henüz mümkün olmadı. Bu yazı ise önkileri tekrarlamak yerine mekteple şiir ilişkisi üzerine yeni bir kapı aralama niyetiyle kaleme alındı. Amaç eski yıllıklar, dergiler, bültenler arasında dolaştıkça rastladığımız, şairliğine aşına olmasak da adını ve kimliğini bambaşka alanlardan bildiğimiz abilerin eserlerini anmak ve gölgede kalmış bir Galatasaray geleneğinin altını çizmek. Onlar öğrencilik yıllarında içinde beslediklerini şiirle dışa vurmuş ama yaşam yolculuğunda yolunu değiştirerek başka hedeflere yönelmiş, belki de şairliklerini unutmuş olanlar.

Burhan Arif Ongun (55), 1928'de Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun olup devlet bursuyla Paris'e gitmiş, Institut d'Urbanisme'de mimarlık öğrenimi yaparken Le Corbusier ve Auguste Perret atölyelerinde çalışmış, 1931'de dönüp ilk kent planlama uzmanlarından olmuştu. Yazdığı makaleleri de "ürbanist mimar" olarak imzalardı. Babası Mehmet Arif de Galatasaraylı, üstelik Tevfik Fikret'in sınıf arkadaşuydı. 1918 yılında Mektebi Sultani'nin ellinci yılını Salih Arif ve Abdurrahman Şeref'le kutlama şansı bulmuştu. Aslında mezun olduktan sonra şiiri bıraktığı söylenebilir. Yazdığı otuz aşkın şiiri bir kitapçıkta toplayarak 1968 yılında ardında bıraktı ama hiçbir zaman şair olarak anılmadı. Şiiri şiir için olmasından çok ana dili zenginleştiren bir gerçek ve öz kişiliğin anlatılması olarak gördü. Onu Tevfik Fikret'e yazdığı dörtlükle analım.

TEVFİK FİKRET İÇİN

Dünyada en sevdiğim şairdir Fikret,
Ey Burhan onu her şiirinde yâd et.
Olamam, ben onun tek mısraı olamam
Olamam, ben onun tek yaprağı olamam.
Hür yaşamak sevgisini ben ondan aldım.
Fazilet namına nem varsa hep ondan aldım.

(Burhan Arif Ongun, Şiirle Mimari, Müzik ve Portreler, 1968)

Nihat Keklik (80) babamın devresindendi. Kime sorsanız felsefeci olduğunu söyler. Doktora tezi "Mukayeseli Olarak Farabi ve Aristo Mantığında Kategoriler" olsa da asıl ünü Türk-

İslâm Felsefesi kürsüsü açılmasını sağlayan kişi olmasına dayanır. Türkiye'deki İslamcılarının birçok âlimi tanımalarının yolunu da o açmıştır. Galatasaray tarihine dair oynadığı rol ise belki de bütün felsefe kariyerinden daha etkili olan bir şiirdir. Çoğu Galatasaraylı bilmez ama aslında Gül Baba efsanesinin bu kadar kalıcı ve ayrıntılı yaşıyor olmasının sebebi bizzat odur ve bunu son sınıftayken muhtemelen yazdığı tek şiirle yapmıştır. Parça parça, orada burada rastlasak da bu kez tamamını aktaralım; ruhuna ayıp olmasın.

GÜL BABA

Sultan bu ya, pek fazla sıkılmış yine bir gün
Durmuş bakıyorken sarayından göğe üzgün
Sadrazamı hürmetle eğilmiş te önünde:

– Sultanımızın neş'esi pek yoksa, bugün de
Sis örtüler altında o haşmetle uyurken
Seyreylesek İstanbul'u yüksek tepelerden
Eğlenceli olmaz mı demiş, kırdı gezinsek?

Vaktiyle o Türk aslanı sultanımızın, pek
Oynak kara bir kısırağı varmış, ona binmiş
Geç vakte kadar kırdı, veziriyle gezinmiş.
Lakin yarı sarhoşluğa düşmüş yine birden
Sultan tepelerden dolu-dizgin geçiyorken,
Dizginleri kısmış ve durup şöylece bir dem
Sadrazama sormuş:

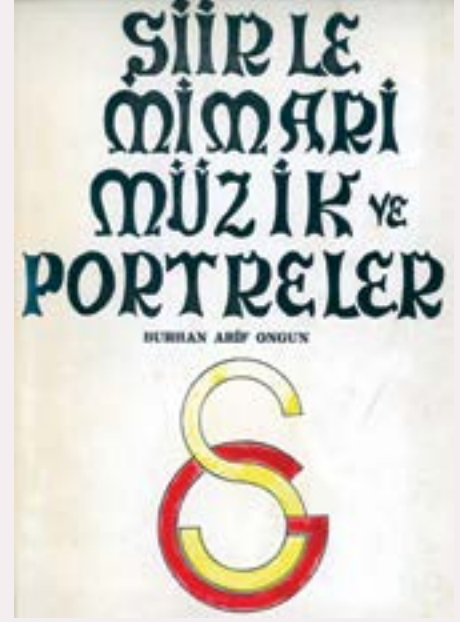
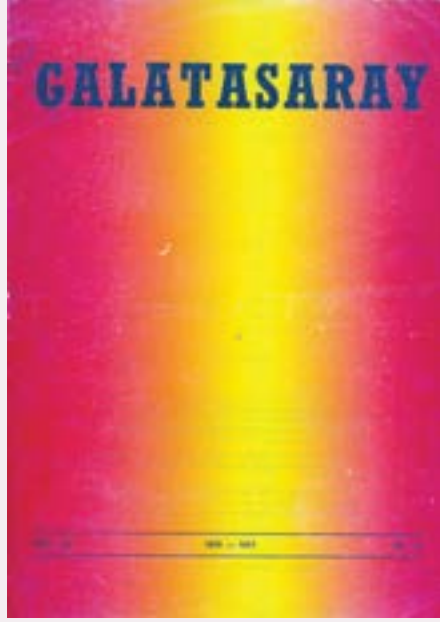
– Nereden geçti bu meltem?
Mest olmuş eserken ediyor insanı sarhoş.
Bir dinle geçen rayihalar bak ne kadar hoş!

Sadrazam gülmüş ve:

– Yakınlarda demiş, bir
Gül bahçesi vardır, hele gayetle güzeldir,
Şayet yüce sultanımız arzu buyurursa?
– Elbet, gidelim hem bakalım sahibi varsa
Hoş-beş ederiz şöyle biraz.

Sonra da bir an;

Atlar yine birden mahmuzlanarak
Yaydan kopan oklar gibi rüzgârları yarmış
Çok geçmeden atlar o güzel bahçeye varmış
Bir bahçe ki: örtmüş yeri her renkte çiçekler
Bir bahçe ki: baştanbaşa renk olmuş emekler
Bir bahçe ki: güller bile sarmaş dolaş olmuş
Her yer sarı, mor, pembe çiçekler ile dolmuş...
Güller ki, alevden daha al renkle yanarmış
Hem her birinin bir adı, tarihçesi varmış.
Sultan bu güzellikleri görmüş ve şaşırılmış.

– Gül bahçesi lakin ne zamandan, diye sormuş?
Bir noktaya dalgın bakıyormuş gibi sanki
Sadrazamı hülya dolu gözlerle demiş ki:

- Vaktiyle bu gül bahçesi bir çöl gibi yermiş
Yaz, kış, gece çılgın gibi rüzgârlar esermiş.
Kuşlar üşüşüp dallara bir mesken ararken
Sağanak gibi şimşekler inermiş kara gökten,
Bir gün Hızır inmiş gibi iklimine yer yer
Bir yemyeşil atlasla döşenmiş yine her yer,
Narin o fidanlardaki dallarla örülmüş
Bahçeyle bu topların artık yüzü gülmüş.
Lakin bu güzel bahçede bir Gül Baba varmış.
Mecnun gibi yapılmış o güllerle yaşarmış.
– Gelsin bakalım söylediğin Gül Baba kimmiş?
– Hayhay! Diyerek ünlü vezir bahçeye girmiş.

Güller arasında daracık yoldan yürürken
Munis ve muhabbetli bakışlarla ilerden
Örtülmüşe benzer gibi sakın başı karla
Bakmış geliyor Gül Baba bir nurlu vakarla.
Sadrazamı koşmuş ve demiş:

- Gül Baba, Sultan
Kalkıp seni bir görmek için geldi uzaktan.
Bak kendisi üstünde atın, gel, seni bekler.

Sultan da o haşmetle gelirken gülerken der:

- Güller ne güzel, onları hep sen mi büyüttün?
– Elbet, diyerek Gül Baba, dallardaki süzgün

Munis sarı güllerle, tutup kırmızılardan
Kesmiş iki gül, sonra demiş:

- Ey yüce Sultan,
İstersen anılmak yine rahmetle eğer hep
Yaptır bu büyük bahçeye bir koskoca mektep.
Millet ve vatan uğruna binlerce de evlad
Elbet seni her an, çalışırken edecek yâd!
Güllerdeki renkler de onun arması olsun,
İsmim de benim böylece rahmetle anılsın.

Ey Gül Baba her şeyde sesinden var akisler
Her şey bize hâlâ bu güzel kıssayı söyler
Yıllarca senin bahsini etsek yine pek az;
Zira bu güzel kıssa, şu mısralara sığmaz
Bizler yine rahmetle anarken seni artık
Mermerden olan kabrini güllerle donattık.
(Nihat Keklik, Yıllık 1947-1948, 1948)

1955 yılında Neşriyat Kolu tarafından hazırlanmış Gül Baba başlıklı kitap, sonradan şair olmayacak şairlerin eserlerini bir araya getiren çok özel bir yayı. Kapağını sonraları tiyatro dekoru tasarımcısı olacak olan Duygu Sağıroğlu (87) çizmiş. İçeriğinde tam bu yazının amacına uygun örnekler bulunuyor. İlkin henüz reklamcı olup Manajans'ta mesleğin duayenlerinden olacağından habersizken yazdığı derin şiirle Ege Ernart (90) geliyor.

ANADOLU KADINI

Ağlamadı,
Sızlamadı,
Allah verdi, Allah aldı

Dedi
Ve gene öksüzleri
Sabana koşup
Tarlayı sürüverdi.

(Ege Ernart, Gül Baba, Galatasaray Yayınları, 1955)

Ardından sekiz kitabı, iki yüzü aşkın makalesi olmasına karşın edebi eseri olmayan bir hukukçu geliyor. Vural Günel (87), gerek Merkez Bankası hukukçuluğu gerekse akademisyenliğindeki parlak kariyeri sonucunda Sermaye Piyasası Kurulu'nun kurucuları arasında yer aldı ve İMKB ile sermaye piyasasının hukukunu oluşturan hocalardan biri oldu. Tüm bunlardan öncesindeyse o da şair olma ümidiyle mektebin koridorlarında mısra diziyordu.

BEKLEYİŞ

Gurup kızarıırken dallarda hülya
Titreyen yalvaran eller gibidir
Ve
Dillerde dua.

Engin karanlıkta billur yıldızlar
Efsanelerin aşk tanrıçası
Ve
Toprakta sevda.

Mısra mısra
Renk renk
Saflığından kızarmış güller gibi
Şafak
Ve
Gözlerde rüya.

Elveda diycek gülümsiyerek
Hülya dalları terk edecek
Sevda toprağı
İnsan yarını beklিয়েcek
Şafak şafak
Ümit ümit.

Ya altın yapraklar güzün düşerse
Yakamozlar gibi aldatıcı ümitler
Daha güzel görünecekler.

Buğulu gözlerde eski bir rüya
Acı bir gülümseyiş dudaklarında
Ümitler solacak gözyaşlarında
Ve
Ümitler... akşam kızzılığında.
(Vural Günel, Gül Baba, Galatasaray Yayınları, 1955)

Sırada belki de şiire en uzak olduğu düşünülecek bir isim var. Malum, sporçudan pek şair çıkmaz sanılır. Oysa o Türk voleybolunda “yer çekimini yenen adam” olarak pekâlâ fizik âlimi de sayılabilecek, yüz bir kez milli forma giymiş, kariyeri boyunca da Galatasaray formasını üzerinden çıkarmamış olan bir şair: Değer Eraybar (89).

GARİP

Gönlüm kırık,
Kalbim boş;
Hayal, sevgili bana...
Her akşam kapanırım odama,
Onu yanımda hissedirim.
O, belki çok uzaklarda,
Belki çok mes'ut ama...
Ben,
Ben garibim.
(Değer Eraybar, Gül Baba, Galatasaray Yayınları, 1955)

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin Meslekte İz Bırakanlar Toplantıları'nın birini, adına düzenlediği Oktay Kurtböke (88), Cumhuriyet ve Hürriyet'te çalışırken genel yayın yönetmeni olmanın tüm zorluklarını yaşadı ama makamın sunduğu rahatlığa pek tanık olamadı. Gazeteciliğe bakışını en iyi özetleyen anekdot, Erdoğan Teziç'in (87) şu anısı olsa gerek: “Hürriyet'e geçtikten sonra bir gün telefon etti, gazetede genç arkadaşların anayasa terimleri konularında eksiklerinin, tereddütlerinin olduğunu, hukuk fakültesinden gelen sayısının çok az olduğunu söyledi. Haftada iki kez aşağı yukarı üç ay Hürriyet'e gittim. O çocuklar sormak istedikleri soruları sordular. Hukuk fakültesinde yapamadığım basitleştirmeyi o orada yaptı. Ben de kendimi hukuk fakültesi için hoca olarak tekrar eğitmiş oldum.” Öğrenciliğinde 87 kiloda güreşiyor ve Galatasaray'da “Pehlivan” olarak anılıyorsa da o da şiire bulaşmıştı.

TANIMAZKEN SENİ

Tanımazken seni
Zevk vermezdi hayat bana
Renkli değildi kuşlar ağaçlar
Ve
İdeallerim yoktu
Tanımazken seni
Şimdi olduğu kadar
(Oktay Kurtböke, Gül Baba, Galatasaray Yayınları, 1955)

Sultanili ve Mülkiyeli ekselansların da şiir yazdığının kanıtlarından biri Rabat, Tunus ve Vilnius büyükelçilikleri yapan Akın Algan.

GENE MUTSUZLUK ÜZERİNE SÖYLENMIŞTİR

Gözlerimi açtığında
Kuş gitmişti pencereden
Karşı sokak -ki hiç gidemedim oraya
Bunca isteğime rağmen-
Geceki canlılığını kaybetmişti
Yıldızı sökmüşler, ağacı kesmişler
Demek yeni bir gün daha başlıyor...
(Akın Algan, Galatasaray, Sayı 52, 1971)

Örnekleri artırmak mümkün ama sanırım bu yazı işlevini yerine getirecek kadar kanıt ortaya koydu. Tefik Fikret'i, Cahit Sıtkı Tarancı'yı, Ahmet Haşim'i yetiştiren, Nazım Hikmet'i, Orhan Veli'yi ise az süreyle olsa da tedrisinden geçiren bir okuldan daha ne beklenir? Her dönemde şair öğrenciler arasında o denli büyük bir rekabet yaşanmış olmalı ki, sadece en büyükler şair olarak kalmış, diğerleri elenmiş olmalı. Bugün de mektebin bir köşesinde içinden geçenleri mısralara haykıran birileri olsa gerek. Onları erkenden keşfetmek isteyenlere bu eski yayınlara bakış tarzını yenilerine de uyarlamayı öneririm.

iyi hissetmek elinde
AXAFit cebinde!

Hayatınızı kolaylaştıracak özellikler
ücretsiz AXAFit uygulamasıyla elinizin altında.

Evde spor yapmak istediğinizde size en uygun **egzersiz programı**, iyi bir beslenme düzeni için **sağlıklı beslenme modülü**, sorularınızı anında danışabileceğiniz uzman doktorlarla **AXA Doktor Danışma Hattı**, alışverişlerinize indirim almak istediğinizde **AXAClub indirimleri ve çok daha fazlası...**

axasigorta.com.tr · 0850 250 99 99 · #DertVarsaDermanAXA

Kare kodu
okutarak AXAFit'i
ücretsiz indirin.

Galatasaray'daki Şiir İzi: Güngör Tekçe

Ölümünü duyunca sarsıldım,
1950-1960'lı yıllarda her
önemli kutlama gününde
Tevfik Fikret Konferans Salonu'nda
şiiirlerini çok etkileyici, duygu dolu
vurguları ile okuyan sevgili kardeşimiz
demek artık sessizliğe kaymıştı... Hele
cumartesi günleri düzenlenen edebiyat
matinelerinin aranan, sevilen, şiiirleri hep
ısrarla istenen, geleceğin sesi kardeşimiz
artık sonsuzluğa göçmüştü... O Güngör
Tekçe ki, İstanbul Radyosu'nda Orhan
Hançerlioğlu, onun felsefe ve gizem
dolu şiiirlerinden söz etmiş; bir edebiyat
söyleşisinde Tahsin Yücel'e sorduğu
hayatla, insanın varlığı ve hiçliği ile ilgili
soruları için Zeki Ömer Defne'nin övgü
dolu sözleri ile karşılaşmıştı...

Şiiirleri, hep yaşamak, ölüm, anılar, insanın küçük dünyası üzerine idi... Hepsini olağanüstü bir duygu dünyası içinde, hayatın hüznü, rengi ve ezgileri ile yazılmıştı. Bu şiiirler edebiyat matinelerinde söylendiği gibi dönemimizin Galatasaray

Dergisi'nde de yayımlanırdı, sanki müsvedde defterine, ders aralarında yazılmış şiiirlerdi. Ama hepsi çok güzeldi... Güngör de bizim için çok başkaydı... Duygu dünyasındaki erişilmez kişiydi.

Ölümünü duyup Galatasaray dergilerini karıştırdığımda, eski günlere hep eskimeyen duygularla gitmekten kendimi alamadım.

Bildiğiniz Gibi -başlıklı şiiirde ölüm dile getiriliyor:-
Kara kaplı bir kitaptır yaşamak
İçinde uzun bir zaman
Sabahtan akşamlara dek
Ömür boyu okursunuz

Sonra bitiverir bir gün
Siz de perdelerinizi çeker
Ve öylece
Uyursunuz.

Yön -ise sanki hayatın çeşitli olayları ve güçlüklerinin başındaki genç insana bir çağrı...-

Herkes kendi çizgisine
Vakit varsa
Göz göze gelecek kadar
Bir kesişme noktasında

Herkes kendi çizgisine
Büyüsün su - dursun ağaç
Gökyüzünde dönen yaprak
Neyler denizin dibinde

Herkes kendi çizgisine
Biz bedelsiz mutlulukta kıvançlıyız bilirsin
Saklıyorsak kimin için
Ne geçerse elimize

Henüz açıkken önümüz
Uyumuşken içimizde kıpırdanıp duran çocuk
Yürümekmiş en iyisi
Alışmadan kulağımız çağrılarının türküsüne

Herkes kendi çizgisine

Sen -başlıklı uzun şiiirinin bir bölümünde insanın tek başına birey olma mücadelesini anlatır:-

Uyuma
İhtiyarlar
Kör bir dilenci gibi gelip geçen uykunun
Girerken kollarına
Sen bırak
Sen uyuma

Mademki doğmuş bulundun bir kez
Ve süregeldin bugüne

Geçmişleri unut artık
Bırak hatta geleceği
En iyisi
Bir nefes çek ciğerine
Bir nefes ver
Yaşıyorum demen için o da yeter
Bırak uyusun anılar
Uyusun düşünceler
Sen uyuma

Şu sokaklar var ya hani
Eğer köşe başlarında iterlerse arkandan
Yürü derlerse
Yürü
Senin için gökteki mavi bulut parçası
Saat beşte açılan ilk köprü senin için
Şu silkinen geceye doğan güneşe karşı
Yürü derlerse
Yürü
Bırak uyusun şehir
Uyusun hep çocuklar
Sen uyuma...

Galatasaray Lisesi dergilerinin 1958, 1959 ve 1961 yılları sayılarında yayımlanmış bu şiirlerin yanı sıra aynı yılların diğer dergilerinde de Güngör'ün birbirinden güzel şiirlerini bulmak mümkün... Yirmili yaşlarda yazılmış bu şiirler öylesine güzel ki...

Güngör Tekçe liseden sonra hep edebiyatın, şiirin içinde yaşadığı. İstanbul ve İzmir Radyolarında oyunlar yayımladı, programlar yaptı, söyleşilerde bulundu... Otuz yıl boyunca hep şiir ve sanat içinde hayatını sürdürdü.

"Seğiren, Büyüklere Kuşlu Mektuplar, Geçerken, Dokunuşlar, Sabah mısın" kitapları çok güzel şiirleri ile dolu...

İşte tıpkı Yunus Emre'nin "Bir ben vardır bende benden içeri..."ye benzer şiiri:

Bir göz vardır
Bütün bakışlardan uzak
Ve yakın sadece size

Bir göz vardır
Bütün tutkularından uzak
Döner durur çevrenizde

Bir göz vardır
Bütün yalanlardan uzak
İşinizde gücünüzde

Silkip atamadığınız
Koyup kaçamadığınız
Bir göz vardır

Dikilmiş gözlerinize

"Dokunuşlar" kitabında kısa şiirleri vardır, karamsar ve yok oluşla ilgili:

Şaka
Elma çöpü altı ayda yok olur
Cam şişe dört bin yılda
İnsan bir anda, bir anda...

O Yüzden
Her çocuk özler
Bir gün ana kucağına dönmeyi
Ama burda
Ama orda
O yüzden yaşlanmıyor ölümler

Birisi
Öylesi yalnız bir adam
Kendi evine girmeden önce
Hep zilini çalardı

Kar Taneleri
Ne kadar da uzaklardan geliyorlar
Değer miydi onca yol
Bu kadar hızla kirlenmek için

Yorumsuz -başlıklı dörtlükte insan oluşumu, çok çarpıcı bir şekilde anlatılır:-

Umudun yüzü acemi
Ama temizdi
Ustalaştırdılar
Ve kirllettiler...

Ve özlemine dile getiriyor Görüntüde:
Gök masmavi
Sular sessiz akıyor
İnsanlar rahat
Yaprak kıpırdamıyor
Tanrının usanç günü

Sevgili arkadaşımız Batu İşmen'in anısına yazdığı şiirin bazı bölümü duyarlılıkla kardeşliğin paylaşımıdır adeta...

"... Müzik bitti büyük kapı vaktidir
Ağırlığımı attın üstünden
Hafifliği de

Seni uğurlarken konuşuyoruz
Sözcüklerimiz dörtnele koşuyor
Sessizliğin surlarından dönüyoruz

Bu kadar mı kolaydı
Bizken o olmak
Geçmek di'li geçmişe

...Aklıma gelirse yine söylerim
Ya kekelersem konuşamazsam
Akıl mı bıraktın insanda sanki"

Sevgili eşine yazdığı şiirinin son satırları da özlemine dile getiriyor:

"... Eskiden uzun güneşler vardı
İndikleri kuyulardan kimse çıkartamazdı
Dünya güzeli Züleyha
Şahmeran
Ve Mısırlı kediler
Yeraltı sularından tırmanarak taşlara
Dem tutarlardı o güneşlere
Eskiden uzun güneşler vardı
Yalnızca çok yağmurlu ve puslu havalarda
Çocuklarla oynamaya çıkarlardı..."

Son olarak "Zafir Konağında Bir Tuhaf Zaman"ı yayımladı. Şiir dolu nesirdi bu kitap. Beşiktaş'tan, Barbaros Bulvarı'nda yürümeye başladığınızda sağ tarafta çok eski, her şeye rağmen zamana direnen iki konak... Güngör'ün

çocukluğu ve gençliğinin geçtiği bu iki konak bizi büyüdü bir dünyaya götürür. Kitapta yüzyıllara dayalı bir geniş ailenin yaşayışı, iç olayları anlatılır. Kitap sonunda ailenin farklı kuşakları arasındaki karşıtlıklar insanı sarsan bir üslupla ortaya konmaktadır. Ve nihayet son sahifedeki şiir, bir çeşit vedalaşma gibi:

"... Yoldan geçenler, tekrar geçenler, tekrar geçenler... Ne kalacak?

Sevişler, kopuşlar, hele o kopuşlar... Ne kalacak?

Danteller, ipekler, çeyizler... Ne kalacak?

Konaklar, köşkler, yalılar... Ne kalacak?

Tozkoparan Fırtınası, Kocakarı Fırtınası, Kırlangıç Fırtınası... Ne kalacak?

Yüzün yüzlerin içinde
Diktinse çiçek olacak
Yazdınsa kitap
Yüzün yüzlerin içinde
Sularda... o sularda

Ne kalacak
Sularda... o sularda

Önce akışın kendisi. ..."

Galatasaray'la birlikte yaşama örneğini Galatasaraylılar Derneği tarafından yayımlanan "Galatasaray'dan Şairler Geçti" kitabı ile vermişti. Tıpkı 1950'li yılların sonunda Lisemizde yayımlanan Gül Baba kitabında olduğu gibi Galatasaray Liseli şairlerin, edebiyatçıların yarınlara bıraktıkları olağanüstü nitelikteki şiirlerin bir araya getirilmesi idi bu kitap. Güngör'ün yoğun çalışmaları ile oluşmuş bu kitap onun bize son armağanı idi...

Yemeksepeti

Aklındaysa kapında!

Yenilenen Yemeksepeti'nde
çeşit çeşit yemek, binlerce market ürünü ve
mahallendeki esnaflar bir arada,
tüm ihtiyaçların dakikalar içinde kapında.

**Hemen
Yemeksepeti'ni indir,
siparişini ver!**

Hayallerden Gerçeğe Yelken Açmak

“Bundan 10-20 yıl sonra, yaptıklarınızdan çok yapmadıklarınızın ve yaşamadıklarınızın sizde yaratacağı hayal kırıklığı büyük olacaktır.”

En güzel deniz hangisi?

Muhteşem Göcek Koyları, Kaş, Kalkan, Marmaris, Bozburun, Söğüt, Knidos, Gökova, Ege Koyları ve Adaları, hatta Yunan Adaları ve denizleri artık bana “dar” gelmeye başlamıştı.

Göcek Koyları'nın hem denizini hem karasını ezberlemiş, köylüleriyle ailecek arkadaş olmuş, birlikte keçiler büyütme başlamış, hatta toprağından topladığım taşlar evimi doldurmuştu. Fakat zamanla şunun farkına varmaya başladım: bu denizlerin ötesini görmek, yaşamak istiyordum. Beni “kaşındıran” dürtülerin “güzel bir teknem olsun” isteğiyle pek ilgisi yoktu. Hayalim, doğayla bir olup gitmediğim denizleri keşfetmek, bilmediğim yerleri, oraların insanların tanımak ve bunu da ailemle birlikte yapmaktı.

“En güzel deniz, henüz gidilmemiş olandır” diye yazmış şair Nazım Hikmet.

İçimdeki alevin kaynağı

Çok uzun yıllar emek verdiğim şirketimi 2019 yılında devrettiğim günlerdeki bir toplantıda bana sordular: “Eh... Şimdi en çok yapmak istediğin nedir?” Cevap ağzımdan bir anda, düşünmeye ve ölçüp biçmeye vakit olmadan fırladı çıktı: “Atlantik Okyanusu'nu geçeceğim.” Bunu duyan insanların hem şaşkın hem de hafiften de olsa alaycı bakışları bu fikrimden beni caydırıcı olmanın tersine onun daha da güçlenmesine neden olduğunu hatırlıyorum.

Öyle ya... Hayallerinizi tetikleyen şeyler eğer sizin kendi “derinliklerinizden” geliyorsa, ne başkalarını dinlersiniz ne de onlar sizin içinizdeki alevi söndürebilir.

Deniz kokusu ve su üzerinde seyir zevki çocukluğumda girmiş benliğime. Ağabeyimin Kurbağalıdere'deki kayıkçı Ali'den kiraladığı o ağır kürekli kayık ile Moda Koyu'nun açıklarına gider, oltalarımızı suya atar ve eve bir sürü istavritle dönerdik. Bir torbaya koyduğumuz balıkların kokusu deniz kokusuyla karıştığında bende Proust'un “À la Recherche du Temps Perdu” yazısında anlatmaya çalıştığı “Les Madeleines” kokusunun tetiklediği duygular gibi anılar tetikler.

Bir de buna gençliğimdeki Kadıköy-Karaköy git gelleri eklenmiş. Vapurun dış kenarındaki tahta sıralarda oturup Kızkulesi'nin önünden her geçişte içime derin çektiğim deniz kokusunun, vapurun içindeki ilk aşkımla birleşerek yarattığı “sihirli alev” denize olan aşkımla kaynağı olsa gerek.

Karar günü

Bir bilinmeyenle karşılaştığınızda hem korku hem de inatılmaz bir merak sarar benliğinizi. Buna, kişiliğinize ve reflekslerinize dayalı bilinçli veya bilinçsiz bir tepki verirsiniz ya, işte ben de “Acaba okyanus geçişine nasıl karar verdim?” diye çok düşündüm sonraları.

Kendime güveniyordum. Korkulara ve olabildiği kadar hesaplanmış risklere- meydan okuyabilmek için gerekli olan cesaret ve motivasyonumu “girişimlerimin anlam taşımamasından alan” bir kişiliğim vardır. Bu kişiliğimin temeli, içinde büyüdüğüm iki ayrı ortamda gelişmiş. İlki, annemin sonsuz sevgisi ve babamın bana güveni. İkincisi de, evde geçirdiğim süreden daha uzun süre yaşadığım 12 yıllık Galatasaray Lisesi. Kurduğum hayallere, teknoloji tutkuma ve yaratıcılığıma, değil köstek olmak tersine destekleyerek, bilinmeyenden korkmak yerine merak etmek alışkanlığı burada gelişmiş meğer. Bilinmeyi ve henüz yapılmamış hayal edip cesaretle gerçekleştirmeye hatta bazen biraz fazla hızlı girişme alışkanlığım bu sıralarda kişiliğimi oluşturmuş sanıyorum.

Bir akşam eve girdiğimde eşim ve oğlumu sofrada beni beklerlerken buldum: “Atlantik okyanusunu geçip Karayip Adaları'nı keşfetmeye ne dersiniz?” Tepkilerinin pek olumsuz olmaması ve sordukları sorular bana cesaret verdi.

Kararımı verdim “Göcek'ten çıkıp Karayipler'e bu yıl (2021) çıkacağız.”

Yalnız başarmaya mecbur değiliz

“No man is an island” şairi John Donne, 17. asır.

Oğlum Ozan (18) ve eşimden oluşan küçük aileme bir de Ekber'in büyük tecrübesini katınca dört kişilik Atlantik ekibim ortaya çıkmıştı. Aramızda bir IYT (International Yacht Training) eğitmeni olması, amaçlarımdan birini daha gerçekleştirme olanağı sunuyordu. Bu da, küçük ailemin eğitimlerinin ve deneyimlerinin tamamlanmasını, oğlumun kendine bir tutku daha geliştirmesini, bir de daha sonraları eşimle birlikte güvenli yelken seyirleri yapmamızı sağlayacaktı.

Uzun ama zevkli bir hazırlık süreci

Farkında bile olmadan içimdeki alevin uzun süren bir “hazırlık” projesini tetiklediğini çok sonraları anladım. Kısaca anlatayım:

İlk teknem Yoyom'u (Beneteau Oceanis 50) Fransadan 2006 yılında getirirken oldukça acemi sayılabilirdim. Yoğun iş hayatımdan zaman buldukça önce RYA'nın (Royal Yacht Association) eğitmenlerinden David Jackson ile “Day Skipper” sonra da “Costal Skipper” lisansları almak bahanesi ile navigasyon bilgimi geliştirdim. İkinci teknem Yozi'yi (Dufour 38) 2015 yılında Fransadan ailem ile getirirken çok daha tecrübeliydim. Üçüncü teknem Oysa (Swan 48) Eylül 2020'de Finlandiyadan bir gemi ile getirilip Fethiyede suya indiği gün “henüz gitmediğim denizlere yelken açmak” hayaliyle içim kıpır kıpır kaynıyordu.

Geçiş

Önce Akdeniz'i geçip Cebelitarık'a ulaşmamız gerekiyordu.

Ailecek oturduk ve yedi büyük etaplık bir plan yaptık.

Birinci etap: Göcek-Sicilya. İkinci etap: Sicilya-Barselona. Barselonadaki imkânlardan faydalanıp teknemizin okyanus geçişi amaçlı kontrollerinin yapılmasını planladık. Üçüncü etap: Barselona-Cebelitarık. Dördüncü etap: Cebelitarık-Las Palmas (Kanarya Adaları). Beşinci etap: Las Palmas-Antigua Adası (Karayipler). Altıncı etap: Karayip Adaları. Yedinci etap: Karayipler-Göcek!

Beşinci etap en uzun ve doğal olarak da en riskli olanıydı. Geri dönüş olanağı olmayan bir yola çıktığımız olduysa bunun sizde doğurduğu heyecanları “tatmış” olduğunuzdan kuşkuğum olamaz.

Bu arada, geçiş sürecinden önce hazırlık bahanesiyle üç haftalık unutamayacağımız bir Ege yolculuğu düzenledik. Amaç hem gezmek, hem yeni teknemizi tanımak, hem de ekibi kaynaştırmak idi. Bu amaçlarımıza ulaştığımız gibi ayrıca Ege sahillerinin inanılmaz bir hazine olduğunu keşfetmiş olduk. Koyları, adaları, insanları ve temizliği ile tanışınca kendimizi “Yahu, neden Yunan Adaları'na daha fazla ilgi gösterir bizim Türkler?” diye sormaktan alamıyorduk. Bir arkadaş “Simi'ye gidip o kalabalıkta zincirlerin birbirine dolanması, Tarkan'ın müziğiyle (!) dans edip tabak kırmak ve bunların yükselttiği adrenalin olsa gerek!” cevabını vermişti.

7 Eylül 2021 sabah saat 5.00'te D-Marin Göcek'ten halatları çözüp Rodos'a doğru açıldık ve iki aylık nefis bir Akdeniz seyahati yapmış olduk. Planladığımız gibi 15 Kasım'da Cebelitarık Boğazı'nı geçerek kendimizi Atlantik'te bulduk. Kanarya Adaları'na ulaştıktan sonra, bir yandan hava raporlarını izlerken bir yandan da üç haftalık geçiş için erzak ve diğer olası ihtiyaçlarımızı satın alıp tekneyi yüklemeye başladık. Bu arada, Las Palmas Marinada bir kayanın üzerine Türk Bayrağı ve bir

de “Oysa” yazısı boyadıktan sonra 1 Aralık öğlen saatlerinde marinadan ayrıldık. Zorlu anların “süslediği” ilk okyanus geçişimiz 19 Aralık’ta Karayipler’de Antigua Adası’nda Nelson’s Dock Yard Marina’ya bağlanarak sona erdi.

Okyanus geçişinin üç boyutu

Doğa patron. Tekne kul yapısı. Ekip ise değişik becerileri, deneyimleri ve psikolojik yapılarının oluşturduğu insanlar guru-bu. Bu üç boyutun uyumlu olması her zaman beklenemezse de böylesine karmaşık bir projeyi başarmak için önemli.

Gece kapkaranlık. Teknenin arkasında 4-5 metrelik ve iki ayrı açıdan gelen dalgalar kış seyir lambasının ışığında yer yer devrilip beyaz köpükler çıkarıyordu. Birden sancak dümen tarafından bir patlama duyduk. Oto pilotun bozulup devre dışı kaldığını fark edene kadar sürüklenmeye başlamıştık bile.

Bu anı yaşadığımızda, okyanus seyrinin daha sadece dörtte birindeydik.

Birbirimize sessizce bakarken akıllarımızdan “Acaba daha da kötüye gidebilecek bu durumun içinden bizi hangimiz çıkarabilecek?” sorusu geçiyordu. Cevabı beklerken yaşadığımız endişeli fakat güven dolu o anlar bir süre sonra sona erdi. İçimizden biri aşağıya inip işe koyulmuştu bile. Tamir edebileceğimizi ettik. Gerisini de, bazı riskleri kabul edip gece gündüz dümen kullanarak tamamladık.

Farkına vardıklarımız

Atlantik geçişi Akdeniz seyirlerinden çok farklı. Tekne içinde yer çekimi kanunlarına meydan okuyan bir ortamda iki buçuk hafta yaşam... Dönüşü olmayan bir yolculukta kendine yeterlilik zorunluluğu... Huzurlu rakı sofrası keyifleri yerine büyük enerji isteyen odaklanma, uykusuzluk ve değişik beslenme koşullarına uyum sağlama çabaları... Değerler, öncelikler, motivasyonlar, riskler... İki ayrı dünya.

Sekiz ay televizyon yok, gazete yok, internet yok

Duymuşsunuzdur, yıl sonu sofralarının olmazsa olmazı diye alıp yediğimiz kaz “foie gras”ı üretim verimi hayvanın karaciğerinin yağlanması ve büyümesiyle orantılıdır. Bu da, hayvanın ağzından uzun boğazı boyunca sokulan borunun üst ucundaki bir huniye ceviz doldurmakla sağlanır. Bu seyahatimizde, benzer yöntemlerle beyinlerimizin medyalar tarafından nasıl doldurulduğunun farkına vardık. Ayrıca, “sosyal medya” adı verilen araçların hiç bir süzgeci olmayan- bir “beyin hunisi” olduğunu da anladık. Bu satırları yazarken de “bir kaz nasıl kendisine insanlar tarafından yapılanların farkında değilse, medyaların bizleri kaz yerine koyup nasıl manipüle ettiğinin” bilincinde pek olmadığımızın farkına ailecek vardık.

Bir de, olumsuz düşüncelerini etraflarına yaymaktan zevk duyanlardan uzak kalmış olmamızın olumlu düşüncelerimize daha çok yer verdiğini gözlemledik. Kontrol edemeyeceğimiz ve iyileştiremeyeceğimiz bir sorun üzerinde saatlerce yapılan konuşmalar ve yazışmaların bir takım sohbetlerden ileri gitmediğinin farkında olan insanlar “korku tellalları”ndan uzak kalmayı bilirler. Hatta liseli günlerimizden beri bu “korku satıcıları”nın “battık, batıyoruz, batacağız” haykırılarıyla ma-

nipüle etmek istendiğinin kaçımız farkındayızdır? Okyanus geçmek gibi bir çabanın içinde olduğumuzda olumlu düşüncelere özellikle ihtiyacımız vardır. Bunun küçük büyük her yenilikçi proje için de geçerli olduğuna inanıyorum.

Kardeşlerime, yıllar sonra farkına vardığım bir başka özelliği daha iletmek isterim. Yaşınz kaç olursa olsun, bilin ki şu andaki durumunuz, bilginiz, eğitim seviyeniz ve bugün yaşamakta olduğunuz sizin gelecekteki hayatınızın sadece bir bölümünü belirleyebilir. Sizin geleceğinizi yapılandırarak olan aslında “potansiyeliniz”dir. Yeter ki bu potansiyeli işleyip, geliştirip, kullanmasını bilelim. İşte Galatasaray Lisesi kültürünün bizlere verdiği en büyük armağan bu potansiyeli geliştirip ileride kullanabilmek için gerekli olan “alet çantası”dır. Üstelik de çantadaki bilgiler bir yana, bunlardan daha da değerli olan Galatasaraylı olmanın verdiği gurur ve öz güven ile birlikte oluşan sevgi temelli kardeşlik potansiyelidir.

Hadi gelin hayaller kuralım, bunları vizyonlara çevirelim, riskli engelleri içeren yenilikçi projeler yaratalım, cesaretle kolları sıvayalım, “ilk”ler gerçekleştirelim.

Hem “yolculuk” sürecinde yaşayacaklarınız, hem de hayal ettiğiniz hedefe ulaştığınızda duyacağınız heyecanlar, benim ilk okyanus geçişimde yaşadığım inanılmaz keyifli duyguların benzerleri olacaktır. Eminim.

BES kuşuğu için Gelecek Net!

**BES'e Atacağınız İmzayla
Çocuđunuzun Geleceğini
Netleřtirin!**

18 yaş altı çocuğunuzu* Gelecek Net Bireysel Emeklilik Planı'na dahil edin,
geleceğini kazanmaya şimdiden bařlasın!

Fibaemeklilik, 18 yaş altı Gelecek Net Bireysel Emeklilik Planı ile
AÇEV'in Okuyan Bir Gelecek Projesi'ne destek oluyor. Çocuđunuzun
geleceği netleřirken, ihtiyaç sahibi okuryazarlar yetişiyor.

Detaylı bilgi ve bařvuru için geleceknet.com.tr adresini ziyaret edebilirsiniz.

444 82 88 | www.fibaemeklilik.com.tr

 Fibaemeklilik

*Her bir çocuğunuz için ayrı ayrı devlet katkısı imkanından yararlanabilirsiniz!

Taş pano

Mektepten Sonra Daimi Yuva
Yazar: Doç. Dr. Seza Sinanlar Uslu (124)

Fincan

Kitap, rozet,
pul, pano, kadeh,
t-shirt, fincan,
aksesuar...

Rakı kadehi

Magnet

150. yıl sweatshirt

Mekteb-i Sultani Denizcileri Flaması

Altın Rozet

CEMİYETTENAL.COM

Galatasaraylılar Derneği resmi satış sitesi

Mineli rozet

Seyfettin Asal Hoca, Kuyruklu Siyah Piyano, Müzik Hayatına Giriş

1 951'de Ortaköy'deki hazırlık sınıfından Beyoğlu'na, 6. sınıfa geçtik. Müzik Hocamız Rahmetli Seyfettin Asal idi. Hocamız örnek alınası asil, zarif, bilgili, derin kültürü olan bir İstanbul Beyefendisi idi. Annesi Avusturyalı bir hanımdı. Zaten Hocamız, eğitiminin bir bölümünü Avusturya'da almıştı. Birkaç müzik dersinden sonra, bizlere klasik müziği tanıtmak ve okulun büyüleyici konferans salonunu, piyanosunu göstermek amacıyla, bir gün sınıfı Tevfik Fikret Konferans Salonu'na götürdü.

İçeri bir girdik... Belki de hepimiz ilk kez böylesine muhteşem bir salona giriyorduk: Yüksek tavanlar, kırmızı kadife perdeler, tamamı ahşap yer döşemesi, buram buram temizlik ve cila kokusu, büyük bir sahne. Sahnenin ortasında siyah bir kuyruklu piyano duruyor. Hepimiz mihlandık kaldık. Ön sıralara oturduk. Kim-seden çıt çıkmıyor. Rahmetli hocamız, kısa açıklamalardan sonra, hiç unutmuyorum, Chopin'in polonezlerinden birkaç tanesini ve Mozart'ın Türk Marşı'nı çaldı. Piyanodan ne güzel sesler geliyordu, o ne tını idi. Öyle etkilenmişim ki, bu sahne, bu ortam, bu güzel müzikler ileriki yıllarda hayatımın akışında meydana gelecek önemli olayların tetikçisi oldu. Biz 7. sınıfa geçtiğimizde, Seyfettin Hocamız emekli oldu ve okuldan ayrıldı. Birkaç sene sonra da vefat etti.

Aslında, Konferans Salonu koridorundan ağabeylerimizin yaptığı müziğin latif nağmeleri beni derinden etkilemekte ve ilgimi çekmekteydi. Yedinci sınıfta müzikle daha yakından ilgilenmeye karar vererek babama bir akordeon aldırıldım ve Levanten bir hocadan ders almaya başladım. Bir iki yılda mükemmelen çalmaya başladım ve bir yandan da repertuarımı genişlettim. Sonraki yıllarda müzik çalışmalarına devam ettim. 9. sınıfta kalınca yatılıdan gündüzlüye döndüm. Bundan böyle harçlığımı müzisyenlik yaparak kazanacaktım. Bu şekilde profesyonel müzik hayatına atılmış oldum. Okuldan iki arkadaş, okul dışından da gene iki arkadaş olmak üzere, hemen 5 kişilik orkestra kurduk. Orkestranın solisti sınıf arkadaşım, canım kardeşim rahmetli Okyay Öke idi. Okuldan diğer arkadaş ise, Saint Joseph'ten bize 9. sınıfa gelen bateristimiz Ergun Otmar idi. Bu takım hiç bozulmadan 6 yıl birlikte çalıştı.

1953-54 yıllarında, San Remo müzik festivallerinin etkisi ile repertuarımızın çoğunluğu İtalyanca parçalardan oluşuyordu. Hepsi çok güzel, keyifle dinlenen müziklerdi. Bu nedenle İtalyanca ilgimi çekmişti. Rahmetli Okyay şarkıları söylerken kaptığım kelimelerin anlamlarını kendisine sık sık sormaya başlamıştım. Sonuçta, Okyay da sıklıkla olacak ki, "Yahu, madem bu kadar ilgileniyorsun, A. Chere'ın Methode Assimil'ini al; kitabın adı L'Italian Sans Peine; böylece hem Fransızca'yı revize etmiş olursun, hem de mukayeseli olarak incellersin. Kitabı iki kez oku, konuşmaya başlarsın." dedi. Onun yol göstermesi ve kitap tavsiyesi üzerine, 1956-57 yıllarından itibaren İtalyanca öğrenmeye başladım. Sonuç mükemmeldi. İtalyancamı geliştirmeyi ve Avrupa'yı görmeyi kafama koymuştum. 1962'de bir fırsat yakalayıp Karadeniz gemisinin orkestrasına girdim. O devirde bizim gemilerimiz Akdeniz limanlarında kruvaziyer yaparlar ve gemilerde orkestra bulunurdu. Böylece, Avrupa'da ilk kez Napoli ve Genova'yı,

sonra da Marsilya ve Barcelona'yı görmüş oldum. Seyfettin Hoca'nın etkisi ve okulun olanakları ile kazandığım müzik bilgisi, bunun yanında, rahmetli Okyay'ın tavsiyesi üzerine öğrendiğim İtalyanca, bana neler kazandırmıştı. Nitekim İtalyanca bilgim sayesinde, 1970 yılında Tofaş Türk Otomobil Fabrikası'na girdim. 1998 yılında emekli oluncaya kadar şirketin Genel Müdürlüğünde önce memur sonra şef, son 20 yıl da İdari İşler Müdürü olmak üzere, toplam 28 yıl çalışma olanağına kavuştum.

1981 yılında, isabetli bir kararla kurulmuş olan Galatasaray Eğitim Vakfı'nın okulumuzda gerçekleştirdiği büyük onarımlar ve yatırımlara, Vakfın ilk Genel Sekreteri olarak, mütevazı katkılarım oldu. 21 yıl süreyle yaptığım hizmetlerin bence en anlamlısı ve beni son derece mutlu edeni, Rahmetli Seyfettin Asal Hoca'nın 1951 yılında bizi konferans salonuna götürüp piyano dinletisi sunduğu, nice Galatasaraylı gençlerin heyecanla çaldığı veya dinlediği, etkilendiği bu emektar piyanoyu hurdalıkta, perişan bir vaziyette, enkaz halinde bulup ortaya çıkartmak ve Vakfın kaynakları ile restore ettirip okulumuza ve öğrencilerimize kazandırmak olmuştur.

Ritter marka bu nefis piyano, İstanbul'da yaşayan ancak 1926 yılında Avusturya'ya geri dönen Avusturyalı bir aileden alınmış ve okulumuza getirilmişti. Bu piyano ile okulumuzdan nice isimler çalışmış, konserler vermiş, kabiliyetlerini kanıtlamış, güzel heyecanlar yaşamıştı. Bu güzel aleti canlandırmak, yeniden hayata döndürmek, Galatasaraylı genç kuşaklara yeniden hizmet vermesini sağlamak ne büyük mutluluktu. Söz konusu piyano, restore edildikten sonra uzun yıllar Galatasaray Eğitim Vakfı'nın toplantı salonunda durdu. Piyanist öğrencilere,

öğle tatillerinde veya akşam etüt öncesinde hizmet verdi. Bu yıl, Galatasaray Eğitim Vakfı'nın okul dışına taşınmasından sonra, Tevfik Fikret Salonu'nun lobisi olan Abdurrahman Şeref Salonu'nda yer aldı.

Sonuç olarak belirtmek istediğim şey, bir zincirin halkaları gibi birbirini tetikleyen ve bağlayan olayların meydana getirdiği yararlı gelişmeleri anlatmak. Büyük bir hocanın, örnek insanın her açıdan bizlere olan olumlu etkisi sonucu müzik ile tanışmak, rahmetli Okyay ile olan müzik hayatımızda onun uyarısı üzerine İtalyanca öğrenmek, İtalyanca bildiğim için Tofaş Türk Otomobil Fabrikası'na girişim, orada sevgili İnan Kıraç ile karşılaşmak, böylece Galatasaray Eğitim Vakfı'nın kuruluşunda yer almak, sonrasında Genel Sekreter olarak 21 yıl güzel hizmetler vermek, Seyfettin Asal Hocamızın piyanosunu hayata döndürerek belki de ona olan borcumuzu ödemek. İnanılır gibi değil!

Rahmetli Seyfettin Asal Hocamızın ve Okyay kardeşimizin ruhları şad olsun.

İLERİ DÜZEY PROSTAT KLİNİĞİNDE BÜTÜNCÜL TEDAVİLERİMİZLE YANINIZDAYIZ

İyi Huylu Prostat Büyümesi

- Thulium Fiber Lazer
(ThuFLEP)
- Holmium Lazer
(HOLEP)
- REZUM
Su Buharı Terapisi
- BİPOLAR TUR
Prostat
- Monopolar TUR
Prostat

Prostat Kanseri

TEŞHİSTE BÜTÜNCÜL YAKLAŞIM

- PSMA PET
- Multiparametrik MR

TEDAVİDE BÜTÜNCÜL YAKLAŞIM

- Prostat Kanserinde
Fokal Tedavi
(Ameliyatsız Tedaviler)
HIFU
NanoKnife (IRE)
- Cerrahi Tedavi
Robotik Cerrahi

Tiyatro Arası

1 970’li yıllarda Yargıtay 4. Ceza Dairesi başkanlığı yapmış, 64 devresi mezunu Demir Dai’nin Galatasaray Lisesi’nde yedinci sınıftayken, 1928 yılında yazdığı bu piyesin birçok Galatasaraylıya okul yıllarındaki sınıf içi atmosferini anımsatacağına eminim. Mektebin zamansızlığına örnek olması bakımından bir belge niteliğinde olduğunu düşünüyorum.

Demir Dai yıllar sonra Kalamış tesislerinde sınıf arkadaşları Ziyad Ebuzziya, Necdet Cici ve Kostı Necati’yle yemek yerken, Kostı Necati bu piyesin yazıldığı yıllarda atlıkarıncaya Salıncakçıdan “Amca ne olur biraz daha” diyerek rica ettiklerini, onun da bir kere daha çevirip, “Hadi bu da nafileden” dediğini de aktarınca, ilerlemiş yaşlarına işaret ederek “İşte bizim bundan sonraki yaşayışımız da nafileden.” demiş. Bu sözlerden ilham alan Demir Dai 16 Kasım 1982 günü bir de şiir yazmış. Onu da aynı yazarın isimsiz piyesinin ardından okuyabilirsiniz.

Yazıya eşlik eden iki eskiz ise aynı sıralarda yazardan on yıl sonra okumuş ve modern Türk resminin en değerli sanatçılarından olan Nejat Devrim’in Galatasaray’daki öğrencilik yılları eseri.

Birinci perde

(Sınıfta derin bir sükut vardır. Perde açıldığı zaman kürsüde Halim Bey vardır. Talebe mutalaaaya dalmıştır. Biraz sonra Halim Bey sınıftan çıkar. Gürültü başlar. Sıra kapaklarıyla trampetler çalınır...)

ÖMER — E susun yahu, sizi mi dinleyeceğiz? Yarın Histoire var.

ULVİ — Ukalalık etmesene... senden başka çalışkan çıkmadı mı?

(Her kafadan bir ses çıkar)

– Susun yahu, çok oldunuz!

– Ders çalışacağız.

– Şikayet ederim İlh...

(Halim Bey bir kâğıtla sınıfa girer)

HALİM BEY — Dinleyin efendiler.

NECDET — Taksit.

ADİL — Tatil.

SEFDER — Tamim:

MELİH — Üç geçiyor.

HALİM BEY — Susunuz diyorum size. Dinleyiniz. (Okur) Mektebimiz talebesinden sınıfta numaralı, efendi, muallimine karşı itaatsizlik ettiğinden bir hafta ihracı-muvakkat cezası verilmiştir. Tamimden tebliğ olunur.

FERDİ — Bize ne?

HALİM BEY — Susunuz efendiler. Konuşmayın. Siz orada; Demir efendi, müteaddit defalar ihtar ettiğim halde konuşuyorsunuz.

DEMİR — Efendim ders hakkında.

ADİL — Ders sormak yasak mı?

HALİM BEY — Önünüze bakınız, fazla laf istemez.

(Adil söylenerek önüne bakar)

BURHAN — (Sınıfın öteki ucundan Safder’e bağırarak) Botanik defterini versene.

HALİM BEY — Burhan efendi kendinize geliniz. Canım şimdi bunlara ihtar ettim. Siz laf anlamıyor musunuz? Bir tesciliniz var. (Cebinden küçük siyah bir karne çıkararak kaydeder)

BURHAN — Vallahi efendim botanik defterini istedim. (Halim Bey aldırılmaz) Yazarsanız yazın.

(Bu esnada cama vurulur. Reşit Bey, Halim Bey’i çağırır. Halim Bey çıkar.)

HASAN: (AYAKTA) — Haydi piyango. Bugün var, yarın yok. Çekiliyor. Alan yok mu? (Kimse aldırılmaz. Bu esnada sınıfa bir garson girer)

GARSON — Beşinci sınıf burası mı?

BİRKAÇ SES — Burası burası.

– Karşısı.

– Sağa sap sola dön.

– Yok baba yok.

(Garson çıkar. Demir ayağa kalkar. Acayip hareketler yaparak Adile...)

DEMİR — Hayat denen siyah boşlukta

Yıldızlar daima sönen bir nokta

Her yanda ümidin aşkın ölümü

Her yanda koyu bir duman büklü.

FERDİ — Sus be. Enayi. Seni mi dinliyeceğiz?

DEMİR — (ağzını açarak) Maa... Şüüüü.

FERDİ — Sus diyorum.

DEMİR — Asla.

FERDİ: – Sıçarım keyfine.

(Lebid'in sınıfa girmesi bunların mukalemelerini keser)

BÜTÜN SINIF — Yir misin Libit?.. Libit yir misin? Gro Libit.

NECDET — Şineysi pilev yir misin?

ADİL — Yirim emme...

LEBİD — Batıyor mu?

(Arka sıralardan Sonya Sonya diye sesler gelmeye başlar. Gürültü kıyamet kopar. Halim Bey koşarak sınıfa girer)

HALİM BEY — Ne oluyor efendiler?

(Sınıfta evvel bir sükut sonra hafif kakhahalar. Ziya Bey sınıfa girer)

ZİYA BEY — Mukaddes Türk vatanının sevgili yavruları... Senerlerden beri döktüğümüz göz nuru...

(Sadık Ziya Bey'in sözünü keserek)

SADIK — Mecaz.

ZİYA BEY — (farkında oImadan devamlı) Evet sevgili yavrular (Şehadet parmağını kaldırarak gözlerini havaya diker) kahraman Türk evlatları!

(Dışarıda camdan Muvaffak bakar. Muhtar Muvaffak'a işaretle)

MUHTAR: -Buyurun Perükâr salonuna.

(Perde iner)

İkinci Perde

Perde açılırken Raşit Bey sınıfa girer. Talebe ayağa kalkar ve resmi selamı ifa eder.

TALAT — Efendim lütfen notlarımızı okur musunuz?

RAŞİT BEY — (alay ederek) Emredersiniz beyim.

(sesler)

– Estağfurullah.

(Muhtar elinde Asya haritası, sırtarak sallana sallana sınıfa girer. Birkaç kişi koşarak haritayı asmaya gelirler)

RAŞİT BEY — Şimdi yeni dersi beraber okuyacağız. Pardon, okuyacağım.

BURHAN — Ne demek efendim, okuyacağız.

RAŞİT BEY — Ben okurum, isteyen dinler isteyen dinlemez bana ne.

(Okumaya başlar, arkadan bir fısıltı gelir)

RAŞİT BEY — (Durarak) Ne o bir şey mi emrettiniz?

FARUK: - Hayır, estağfurullah, hayır.

RAŞİT BEY — Ya, sohbet ediyorsunuz. Fakat düşünmüyorsunuz ki dersten bizim vaktimizi alıyorsunuz. Ha, sahi bana ne. Hakkın var, konuşun devam edin, devam edin.

(Necdet Galip elini kaldırır)

NECDET GALİP — Efendim Türkiye'nin iktisadi hayatı hakkında mütalaanız nedir?

RAŞİT BEY — Şayanı hayret! Erzurum diye Moskova'yı gösteren adamlar bana Türkiye'nin iktisadi hayatını soruyor. (tebessüm ederek) Fakat maalesef söyleyemeyeceğim.

NECDET — Herhalde onu söyleyen başka sınıftan olacak.

RAŞİT BEY — (Derse devamlı) Japonya'nın nüfusu Dersiniz bu kadar. Serbest meşgul olunuz. (Kağıtları dağıtır, herkes meşgul olur)

RAŞİT BEY — İmtihan notlarınız...

ÇOCUKLAR — Suust, şut şut, suust.

RAŞİT BEY — 701 Muhtar Sait efendi: 4. Fakat görüyorum ki çalışıyorsunuz. Evvela 1, sonra 2, sonra 4. Çalıştığınız için bunu 5 yapıyorum.

MUHTAR — (sırtarak) Teşekkür ederim.

RAŞİT BEY — 686 Ömer efendi. 4 dördtür. İlk evvela bir, iki imtihanda dörd.

ÇOCUKLAR — Çalışıyor, çalışmış. Çalışacak efendim, terakki var maşallah, beş... beş... beş... beş.

RAŞİT BEY — Yağma yok, dörd. 692 Ulvi. Dörd. Fakat görüyorsunuz ki, siz ağırbaşlı bir çocuksunuz ve çalışkansınız, beş yapıyorum.

RAŞİT BEY — 680 Hayrullah, dörd.

ÇOCUKLAR — Ağırbaşlıdır efendim, çok ağırbaşlıdır.

FERDİ — (yavaşça Sadi'ye) Kavun gibi, kafanın da ağırlığının makbul olduğunu bilmiyordum. Raşit Bey: – (sırtarak) Rica ederim. Avukata ihtiyacım yok. Ne vakit sorarsam o zaman söylersiniz.

(Tanbur çalar. Perde kapanır)

Üçüncü Perde (Türkçe)

(Perde açıldığı vakit çocuklar hep ellerini kaldırmıştır)

BAHA BEY — Söz... söz... Sen söyle.

SADIK — Balığın ağzından giren su bronşlarından müvellidil hamuzaya kalbolarak çıkar.

BAHA BEY — Kafi. Hiç biriniz bilemediniz. Ben söyleyeyim: Balığın ağzından giren su balığın galsemelerinden geçenken balık müvellidil hamuzasını alır.

MUKADDER — (yavaş) Amma da bildi ha.

MÜKERREM — Efendim geçen ders Arşimed kanununu anlatıyordunuz, yarıda kaldınız. Lütfen devam eder misiniz?

BAHA BEY — Peki şimdi dinleyin. Dik dur... Dik dur.

MUHTAR — Evet evet anlatacağınızı vaat ettiniz.

BAHA BEY — Söz almadan söylediği için yaz Muhtar'a Ahlak'tan iki ceza. (devamla) Evvela biliyorsunuz ki bir metre mik'abı su bir gramdır.

(Talebe arasında fısıltılar başlar)

NİHAT — Nasıl olur efendim? Bir metre mik'abı su bir ton ağırlığındadır.

BAHA BEY: - (Bahsi açtığına nadim bir vaziyette) Nasıl olur? Şey... Evet tamam ben doğru söyledim.

(Çocuklar şiddetle isyan ederler)

BAHA BEY — Peki ben aşağıda arkadaşlara sorarım. Gelelim derse. Hâlâ içinizde teşbih nedir bilmeyenler var. Mesela "Arslan gibi adam" teşbihtir. İstiareye misal: Adam havlıyor.

BURHAN — Fok havlıyor.

BAHA BEY — (Aldırmaz) Adam köpek gibi havlıyor demek (bağırarak) yani adamın sesini köpeğe benzetmiş.

ZİYAD — Ne güzel havlıyor.

BAHA BEY — Sen söyle bakalım Kemal, teşbihe bir misal.

KEMAL — Köpek gibi adam.

BAHA BEY — (Sabahattin'e) Aferin. Yaz Kemal'e bir mükafat. (Ara sıra camlara, elektriğe atılan kağıtların çıkardığı sesler duyulur.)

ÇOCUKLAR — Efendim Marmara mı çıkacak? Çankaya mı?

BAHA BEY — Doğrusu bu mesele. Fakat ben aşağıda arkadaşlara sorar size söylerim. Şimdi söyle Ferdi, istiare neye derler?

FERDİ — Biraz müsade ediniz muallim bey, ben şimdi arkadaşlara sorar, size söylerim. (Perde iner)

Dördüncü Perde. (Türkün Dersi)

(Ziya Bey sınıfa girer)

ZİYA BEY — Günaydın efendiler.

ÇOCUKLAR — Günaydın efendim.

ZİYA BEY — 846 Bülent efendi.

ÇOCUKLAR — Namevcut.

ZİYA BEY — Vatandaş Türkçe konuş. (Kahkahalar). Yavrum lütfen elektriği söndür. İsraf haramdır. Bakınız mukaddes dinimiz ne güzel söylemiş.

(Arka sırada bir çocuk burnunu karıştırmaktadır)

ZİYA BEY — Yavrum eczahaneyi kapattım. (Kahkahalar).

Evet efendiler neden baahsediyordum? Ha... Vatandaş Türkçe konuş. Evet yavrularım bu çok fecidir. Bakın Türkçe konuş falan dediniz de aklıma ne geldi. Vaktiyle ıstılahperdaz bir doktor varmış. Bu herif oldukça ulemadan imiş. Türkçe konuşmayı cehalet sayarmış. Bir gün birisi bunu hastaya çağırmış. doktor da saat üçte geleceğini söylemiş. Çağırın adamın mühim bir işi çıkmış. Yerine komşularından birini bırakarak gitmiş. Saat üçte doktor bey damlamış. Eldivenlerini bir tarafa, bastonunu şapkasını bir tarafa fırlatmış. Hastayı muayene ettikten sonra bir de reçete yazmış.

HALUK — (yavaşca Ferdi'ye) Yahu dersin yarısı kaynadı yavaşın tıraş.

ZİYA BEY — Evet efendim gelelim derse. Geçen ders hürriyetten bahsediyorduk değil mi? Ha bakınız efendiler, evden çıktığım vakit hiç mektebe gelmek istemiyordum. Biraz rahatsızdım. Fakat bakın şimdi (yüksek sesle) genç, dinç bir adam oldum. Bu nedir biliyormusunuz efendiler? (bağırarak) Meslek aşkı meslek! Muallimlik oh... Bu benim yegane aşkımdır. Mesleğim.

NİHAT RAİF — Birisini unuttu.

ZİYAD — Nedir o?

NİHAT RAİF — Berberlik.

ZİYA BEY — (devamla) Evet efendim eminim ki, ölürken bile bu aziz, bu mukaddes meslek bana hayat verecektir.

ADİL — (Ferdî'ye) Tanbura kaç dakika var?

FERDİ — Beş dakika. Dön önüne be sana bakıyor.

BİR ÇOCUK — Ders bitti, hâlâ kesiyor.

ZİYA BEY — Hürriyetten bahsediyorduk değil mi?

SEZAI — Daha bahsedeceğiz.

ZİYA BEY — Evet yavrularım. Türkiye Cumhuriyeti'nin aziz yavruları... Bugün sizleri...

(Tanbur çalar)

ZİYA BEY — (devamla) Memleketin feyizli gençleri...

(Çocuklar kıpırdar. Ziya Bey devam ederken perde kapanır.)

Son

Nafileden

Kimler gelip geçmedi bu fani kafileden
Yaşımız yetmiş oldu yaşarız nafileden
Biz sultanları gördük, şehzadeyle okuduk
Yaşımız yetmiş oldu yaşarız nafileden

Dünya eziyet dünyası kurtuluş yok çileden
İnsanlar neler çeker desiseden hileden
Şu vurgun dünyasında elbet namuslular var
Bilsin ki o gafiller yaşıyor nafileden

Yıl 921 germiştik Sultani'ye
Tanbur saati gelir haydi yemekhaneye
Önce zıp zıp oynardık ve bir gün Grand Cour'a
Demek ki büyümüşüz, geldi dediler sıra

Piza ve Marko ile başlamıştı commençant
J'ai, tu as, il a derken ilerliyordu lisan
Çok sert bir maître vardı adı galiba İhsan
Suat Bey Natpinkonton, ondan korkardı insan

Ulumu diniyeyle başlardı préparatoire
Hoca canlı cenaze insanı fena haşlar
Dış kapıdan kaçayım diye yeltenme sakın
Orda Şefik Hoca var hemen çatılır kaşlar

Müdürler Salih Arif, Hasan Tahsin, Faik Bey
Bedri, Behçet, Fethi Bey çekildiler peyderpey
Nöbeti devrederek. Bir gün tanbur da kalkmış
Zil koduran müdüre millet bir isim takmış

Hamama camiye der bir Yusuf hatırlarım
Bir başka Yusuf'u da vestiyerle anarım
Hademe Kör Hasan'ı unutmak kabil midir?
50-60 yıl geçmiş, ah... çocukluk yıllarım.

Hıyar Ali demişti birine Karaköse
Pigeon der corbeau diye takılırız herkese
İmam der, Cici derdik, iltifat keçi, ayı
Bağlı geleneklere, güler kızmazdı kimse

Bıyıklı Ahmet Ağa ritmik tanbur çalardı.
Avancez doucement diyen bir tatlı muit vardı
Mettez vous en rang ile girerdik hep sıraya
Gönlümüzü vermişiz biz Galatasaray'a

İzzet Hamit bir yandan, bir yandan Soutangerant
Matematik dersinden sıkılır bazen insan
Arasına güldürüp bize nefes aldırın
Bir Bülent Nuri vardı, sahnede Reşit Saran

Arka bahçede havuz, içinde mermer bir kız
Fotoğraf çektirirdik sene sonlarında biz
Sıra kapaklarında: Elveda ey Sultani
Senden öğrendik derdik, ilim ile irfani

Al yanaktı Sait Bey, nerde Ethem Şinasi?
Bir gün şapka giydiler atarak şılık fesi
Gittikçe azalıyor dostlar Pilav gününde
Yalnız bir tek şey baki: Galatasaray'ın sesi

Şakaklar ağarıyor hızla geçiyor hayat
Nerede Bekir Hoca nerede Mösyö Louat?
Goudmand, Durant hep hayal Cemal Hoca yok
Bir dönüşü olmayan yol sonundayız, heyhat

Basri Dedeoğlu yok rahmetli oldu Erim
Kalan arkadaşlara uzun ömür dilerim
Günlerin kıymetini bilmeli dostlar zira
Bundan sonraki yıllar hep nafileden derim

Yazıyı ilham etti bana Kosti Necati
Galatasaray için her zaman parlar âti
Biz gelip geçiciyiz bu fani kafileden
Artık yaşamaktayız cabadan, nafileden

Doğa
sigorta

Bu yaz doğal olarak
İÇİMİZ RAHAT

**Konut
Paket
Sigortası**

**Seyahat
Sağlık
Sigortası**

**Kasko
Sigortası**

**Ferdi Kaza
Sigortası**

www.dogasigorta.com 0 850 811 51 00

Sınav Bitti, Ya Sonra?

Haziran ayı, Türkiye'deki pek çok evde sınav stresiyle dolu bir ay. Aramızdan pek çoğumuzun sıcak gündeminde çocuklarımız, kardeşlerimiz ya da yakınlarımız için kalbimizin delice çarptığı YKS, LGS kod adlı sınavlar olduğunu biliyoruz. Cem Kaya (125) ve Onur Meynioğlu (134), kurdukları Atölye Eğitim ile Türkiye'nin köklü okullarında okuyan iddialı öğrencileri sınavlara hazırlamakla kalmıyor, sınav sonrası verdikleri rehberlik hizmetleriyle de gençlere eşlik ediyorlar. Sınav danışmanlığından dijital öğrenim tekniklerine kadar sınav hazırlığında eski köye yeni adet getiren Mektepli iki ortak, sınav maratonunun tam ortasında, Sultani okuru veli ve kardeşlerimiz için sorularımızı yanıtladı.

SULTANI DERGI — Bize kendinizden bahseder misiniz?

CEM KAYA (C.K.) — 1993 yılında Galatasaray Lisesi'nden mezun olduktan sonra Galatasaray Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü'nü kazandım. Üniversitede öğretim hayatım boyunca özel ders veren bir matematik öğretmeni olarak 2000 yılında kendime ait Nişantaşı'nda bir dersane açarak eğitim sektörüne giriş yapmış oldum.

ONUR MEYNOĞLU (O.M.) — Ben de Cem Abi gibi Galatasaray Lisesi'nden (134) mezun olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde öğrenimimi tamamladım. Aslında hikâyem, Cem Abi'ninki gibi... Ben de bir dersane açtım, sonra yollarımız keşişti ve 2009 yılında Atölye Eğitim'in temellerini attık. Başarı ve hedef odaklı öğrencilerden oluşan "Atölye Eğitim" markamızı yaratmış olduk. Şu an İstanbul'da yüzdelik dilimi tıpkı lisemiz gibi olan okulların kendine hedef koymuş, başarılı öğrencileriyle eğitim serüvenimiz 8 ilçede 13 yerleşkeyle devam ediyor.

S.D. — Sınav sistemimiz ve eğitimi hakkında görüşleriniz nelerdir?

C.K. — Sınav sistemimizde son 30 yıldan bu yana çok köklü değişiklikler olmadığını biliyoruz. Yapılan sınavlar, öğrencilerin yetkinlik ve yönelimlerini ön plana çıkartmaktan öte, sınavı kısa zamanda bitirmesi üzerine kurulu. Ölçümleme de buna göre yapılıyor. İki eğitimci olarak bunun doğru olmadığını bilmekle beraber maaşesef gerçeğimizin bu olduğunu görüyoruz. Eğitimin gerek dünyada gerekse Türkiye'de evrim geçireceğine, daha fazla dijitalleşeceğine, 20 sene öncesinde konuşulan meslek gruplarının artık adının bile geçmeyeceğine, yeni bir düzenin yaklaşmakta olduğuna dair sinyaller pandemiyle beraber daha da belirgin hâle geldi. Yönetim ve altyapı reformları yapılmadığı sürece eğitim sistemimizin bu şekilde devam etmesinin, gençlerimizin rekabet gücünü azalttığına inanmaktayız.

S.D. — Çocuklar ve veliler pandemiden nasıl etkilendi?

O.M. — Pandemi hepimizi yordu ancak bunun yanında bizlere yeni kapılar da açtı. En başta eğitimde fırsat eşitliğine inanan bizler için dijital platformlar çok etkin, aktif bir model oluşturdu. Atölye Eğitim olarak henüz pandeminin başladığı zamanlarda kurduğumuz ekibimiz, stüdyolarımız ve yapay zekâ altyapılı yeni yazılımımız atölyem-online ile eğitimimize kesinti vermeden devam edebildik. Öğrencilerimiz ile içerisinde çözdüğü tüm ödev ve sınav sorularını sistemimizde datalayarak Türkiye'de ilk defa tüm süreci analitik bir veriye taşıdık ve gerçek anlamda eksiklerini gidermeye başladık. Kişiyi özel somut programlarla yıllardan beri vaatler üzerine kurgulanmış dershanecilik sistemine yeni bir soluk getirdiğimizi düşünüyoruz. Çocuklarımız fazlasıyla yıprandı pandemiye ama yeni dünya modelinin daha da ötesi yeni öğrenme modellerini de gelecek nesiller için deneyimlemiş oldular.

C.K. — Psikolojik olarak zor bir süreçti. Ekran yorgunluğu, fiziksel tükenmişlik sendromu öğrencilerimizde fazlasıyla görüldü. Atölye Eğitim olarak öğrencilerimizi motive etmek için canlı yayınlarımızda kariyer günleri, psikoloji içerikli stres ve kaygı yönetimi, farkındalık, hazırlık sürecindeki planlamalarla ilgili geniş bir yelpazede onlara destek olmaya çalıştık. Sosyal ve kültürel yönden eksik kalan öğrencilerimize, bu ihtiyaçlarını karşılamak için fiziksel

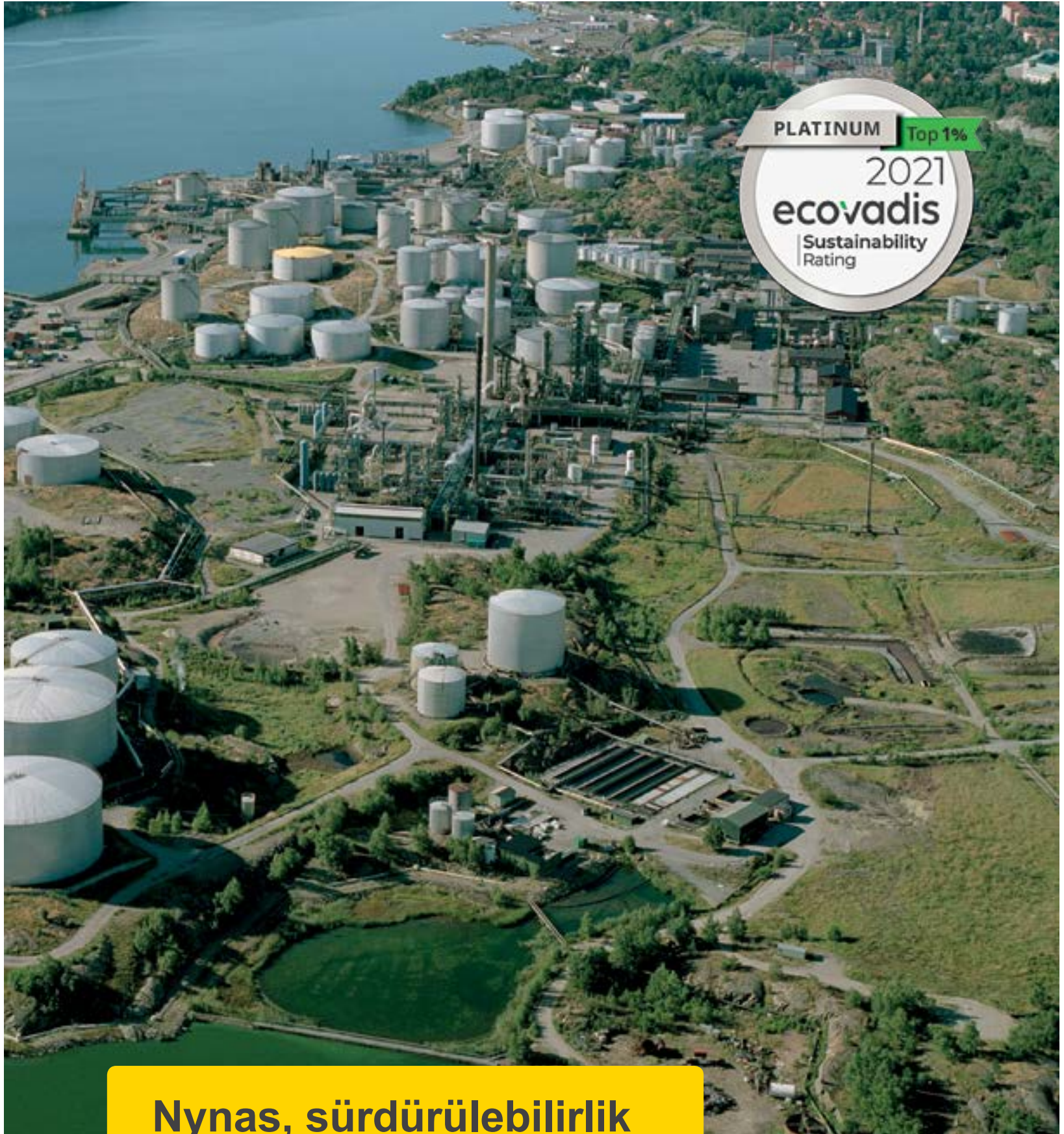
ortamlarda rehberlik öğretmenleriyle buluşmalar sağladık. Sınav hazırlık sürecinde yönlendirmeler yapmaya çalıştık. Evet, sınav sonuç odaklıdır ama biz süreçle ilgilenmeye özen gösterdik diyebiliriz.

S.D. — Sınava ideal hazırlık süreci nasıl olmalı, siz öğrencilerinizi nasıl yönlendiriyorsunuz?

O.M. — Sınavlar Türkiye'mizin ve dünyanın gerçeği. Ülkemizde YKS, LGS, yurt dışında da SAT, TOEFL ve benzeri sınavlara her sene milyonlarca öğrenci giriyor. Hazırlık süreçleri, farkındalıktan ve yüksek hedeften geçer. Nasıl çalışması gerektiğini ve ne okumak istediğini bilen öğrencilerimizle planlamalarımız aslında çok net ancak kararsızlar için uluslararası ölçeklendirme testleri uygulayarak yolculuklarına ışık tutmaya çalışırız. Son iki senedir öğrencilerimize yoğun bir program uyguladığımızı söyleyebilirim. Haftanın ortalama 4-5 gününü kurumlarımızda geçirmelerini gerektiren yoğun bir program... Artan rekabet, üniversite sınav adaylarının her sene 3 milyonlu rakamlara ulaşması nedeniyle öğrencilerin çalışma tempolarını artırmalarını gerektiriyor. Asıl önemlisi hayal ettikleri meslek için ilgili bölümü kazanmaları da yeterli değil, bunun ötesinde de kendilerine yatırım yapmaları gerekiyor. Genç kardeşlerimizin bunu anlamaları çok önemli. Yükseköğrenimlerini alacakları üniversitede akademik anlamda ne kadar aktif olacakları, çok yönlü gelişimleri için olacakları da ilerideki başarılarında belirleyici olacak.

S.D. — Galatasaray camiasında sınav maratonunu yeni atlatan ebeveynler de var şüphesiz... Velilerin sınav sonucundan bağımsız bu süreci nasıl yönetmelerini önerirsiniz?

C.K. — Sınav bittikten sonraki süreç emin olun 15-20 sene evveline göre çok daha az yıpratıcı. Kimilerimiz hatırlar tercihlerimizi sınava girmeden önce yapar sınavlara girerdik ve tıp hayalimiz varken birden karşımıza mühendislik çıkardı. Yeni düzenlemeyle artık gelen sonuç belgemizde yazan sıralamaya göre öğrencilerimiz sınav sonrasında tercih yapabiliyor. Burada elbette hem aile hem de gençlerin sınava hazırlanmasına destek veren bizim gibi kurumlara önemli roller düşüyor. En önemlisi şu; öğrenciyi en doğru bilgileri ve seçenekleri sunarak rehberlik etmek, ancak baskıcı davranmadan bunu yapmak... Nihayetinde önemli olan öğrencinin kendi öz becerilerine, kimliğine, kişiliğine uygun bir yer tercih etmesi ve bu süreçte yönlendiriminin baskıya dönüşmemesi. Öğrencinin yıl boyu devam ettiği kurs, dersane ve benzeri kurumlardan bu rehberliği talep etmesi gerekiyor. Biz sınav sonrasında bu alanda tercih danışmanlığı sertifikası almış rehberlerimiz sayesinde, öğrencilerimizin üniversite ve bölüm seçimi yapma süreçlerine eşlik ediyoruz. Öğrencilerimizin sınava hazırlanmalarında olduğu gibi tercih dönemleri ve ilerleyen aşamalarda kariyer planlamalarında da Atölye Eğitim olarak ilk günkü motivasyonumuzla yanlarında duruyoruz.

Nynas, sürdürülebilirlik alanında ilk %1'e girdi

Galatasaray Pilavı Bükreş'te de Yenebilir

Galatasaraylılar olarak birbirimizi en çok görmek istediğimiz yerler herhalde pilav günlerinde okulun ön bahçesi veya arka bahçesidir. Oralarda o kadar çok yaşanmışlık vardır ki hepimizin içinde bir hatıra canlanır. Ama en güzeli o hatıraları devre arkadaşlarımızla paylaşabilmektedir. Ben uzun yıllardır yurt dışında yaşadığım için maalesef Okul'da pilava katılabilmek imkanını çok sıklıkla bulamadım. Bu sebeple devremden de sınıfımdan da uzakta anıları yaşamak durumunda kaldım. Fazla arabesk bir tavır içine düşmeden gurbette Galatasaraylı olarak yaşamının zor olduğunu sizlere söyleyebilirim.

Profesyonel yönetici hayatım sebebiyle bir çok ülkede çalıştım ve her seferinde gittiğim şehirlerde önce Türk, Kürt, Ermeni, Rum, Çerkez velhasılı ülke coğrafyasından birileri var mı diye arandım. Bazen bu kolay oldu, misal Fransa'da Türkiyeden gelenlerin oluşturduğu mahallelerde her türlü ihtiyacı Türk veya Ermeni bakkallardan sağlamak konforu vardı. Bazen çok zordu, başka misal Hindistan'da Chennai'de toplamda 6-7 Türk vardı 7 milyonluk kentte ve orada Türkiyeden gelen ürün yoktu veya çok istisnai bulunurdu.

Romanya bu anlamda çok farklı bir ülke. Bu ülkede yaklaşık 35000 Türk asıllı Romen vatandaşı yaşıyor. Buna ek olarak 15000 kadar Türk vatandaşı oturma izniyle Romanya'da hayatını sürdürüyor. Ancak Romanya ile Türkiye arasındaki ticaret hacmi bu

rakkamların çok üstünde. Romanya için Türkiye 7. En büyük ticaret partneri ve iki ülke arasındaki ticaret hacmi 6,5 milyar ABD Doları seviyesinde. Ama daha da önemlisi Romanya'da Türk vatandaşları tarafından kurulmuş 13000'den fazla irili ufaklı şirket karşılıklı ticareti geliştiriyorlar. Böyle bir ülkede Galatasaraylıları bulmak için biraz çaba gerekti. Aslında sultanı.com'daki bilgiler güncel olsa kolay olurdu ama maalesef hepimiz buna vakit ayırmıyoruz. Çeşitli mecralar üzerinden yaptığımız iletişimlerle bugün itibarıyla 14 Galatasaray Lisesi mezunu olarak Romanya'da yoklama alabiliyoruz.

Daha da güzeli 2021'de Romanya'da ilk Galatasaray Pilavını da yapabildik. Fotoğraflarda görüleceği gibi mevcut tüm Galatasaraylıların katılımıyla 13 Haziran 2021'de Bükreş'te Imperial Restaurant'ta tamamen orijinal pilava uygun tarif ve usulle pilavımızı yedik. Pilavın usulüne uygunluğundan emin olmak için 10 gün öncesinden restorandaki şefimiz Oktay Güllü ile birlikte denemeler yaptık ve tadını tutturana kadar tadım yapmak zorunda kaldık. Ama çabamıza değdi çünkü en küçüğünden en büyüğüne tüm Galatasaraylılar okuldaki tadı bulduklarını ifade ettiler.

O gün itibarıyla masada olan Galatasaraylılar 110 ile 132 devreleri arasında yer alan 11 kişiydik.

Ailelerle yapılan katılım hem Galatasaray geleneğini yaşattı hem de karşılıklı hoş sohbetlerle güzel okul günleri anımsandı. Daha sonrasında bu toplantıların periyodik olarak her ay yapılmasına karar verildi. O gün bugün her ay toplamıyoruz Bükreş Galatasaray Liselileri olarak.

Pilavımız öyle ses getirdi ki yerel Türkçe basın kapağında yer alınca Galatasaray Taraftar Derneği sitem etti bize haber vermeden yemek organize ettiniz diye ama kendilerine yemek değil de pilav geleneğini açıklayınca her şey tatlıya bağlandı.

2022 senesinde de aynı mekanda 29 Mayıs'ta pilavımızı organize ettik. Bu kez daha kalabalık olacağız sayenizde çünkü geçen seneye göre gelemeyenler de gelmeye söz verdiler. Yaşasın Galatasaray!

**YEDİTEPE
ÜNİVERSİTESİ**

Bilim
Gelişim
Başarı
Yaratıcılık
Evrensellik
Araştırma

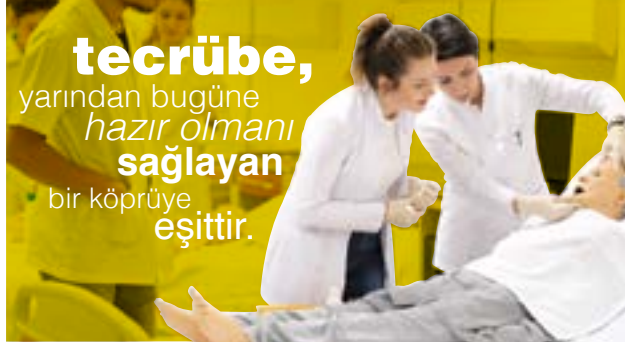
Yeditepe =

öğrenmek,
yepyeni fırsatların
kapılarını açan
bir yolculuğa
eşittir.

Bilgi,
Dünyayı
değiştirebileceğin
kadar
BÜYÜK bir güce
eşittir.

tecrübe,
yarından bugüne
hazır olmanı
sağlayan
bir köprüye
eşittir.

mutluluk,
dostlarınla paylaştığın
küçük
bir ana
eşittir.

güven,
her koşulda
sırtını dayayabileceğin
bir çınara
eşittir.

ve hayat,
o çınara
umut olan
bir yuvaya
eşittir.

**Burası
Yeditepe**

Burada
filizlenen
her umut
geleceğe
eşittir.

Ruşen Eşref: Tarihe Not Düşen Bir Galatasaraylı

1 892 yılında İstanbul'da doğan Ruşen Eşref, askeri doktor ve başhekim Eşref Ruşen Bey'in oğludur. Ruşen Eşref, 1911 yılında Galatasaray'ı, 1914 yılında Darülfünun Edebiyat Fakültesi'ni bitirmiştir. Öğretmenlik yaparken başladığı gazetecilikteki yeteneğini kanıtlamış, kaderi bu mesleğin çevresinde biçimlenmiştir. 1918 yılında ise Ruşen Eşref'i Kafkasya cephesinde Yeni Gün gazetesinin savaş muhabiri olarak izleriz. Sonrası Kurtuluş Savaşı yılları, Lozan görüşmeleri, Cumhuriyet'in kuruluşu gibi yakın tarihimizin en önemli olaylarına bir gazeteci yazar olarak yaptığı uzun tanıklıktır .

Diyorlar ki!, Çanakkale'de Savaşanlar Dediler ki, İstiklâl Yolunda, Zabit ve Kumandan ile Hasbihal... Kendisini veya egosunu değil, olayı anlatır, ortamı betimler, insanları konuşturur Ruşen Eşref. Okudukça anlarsınız ki o tam bir profesyoneldir. Profesyonellik, onu yukarıda adı geçen yazarlardan ayıran ve tarihe geçmesini sağlayan temel özelliktir. Ruşen Eşref ise bir dönemin tarihine not düşen gazetecisidir.

Ruşen Eşref, bütün yazarlık ve gazetecilik yaşantısı boyunca Galatasaray'ın tarihine not düşmeyi de hiç unutmamıştır. Onun kıvrak kaleminden çıkmış birkaç sözle, okulun Abdurrahman Şeref ve Tevfik Fikret gibi müdürleri gözümüzde canlanır. Örneğin Tevfik Fikret'e Dair Hatıralar adlı eseri Fikret'in okul müdürü ve edebiyat insanı olarak daha iyi anlamak için önemli bir çalışmasıdır Ruşen Eşref'in .

Ruşen Eşref Ünaydın'ın eserleri arasında yer alan, Galatasaray ve Futbol-Hatıralar adlı kitabı sadece anılara indirgemek doğru olmayacaktır. Galatasaray Spor Kulübü'nün, Galatasaray Lisesi'nin okul takımı olarak başlayan serüvenini birinci elden tanıklıklarla anlatırken, Reşat Nuri kulübün okulla iç içe geçmiş tarihçesini gelecek kuşaklara aktarmayı başarmıştır. Okuyunca anlaşılacaktır ki Galatasaray'ın tarihi aynı zamanda Türk futbolunun ve spor dünyasının da kuruluş tarihiyle başbaşa gitmiştir. Galatasaraylıların kültür, sanat, edebiyat ve bilim yanında çeşitli spor dallarıyla birlikte futbolun Türkiye'de kurulmasında oynadıkları öncü rolün de bir dökümüdür.

Galatasaray Lisesi içinde Galatasaray Spor Kulübü kurulurken Ruşen Eşref'in yaptığı gözlemleri, aktardığı anlık kareleri okumak bugün bize o büyük macerayı yeniden yaşatmaktadır. Yaşatırken de Abdurrahman Şeref ve Tevfik Fikret gibi iki kültür insanının bir spor kulübünün kuruluşunda oynadıkları büyük rolün daha iyi anlaşılmasını sağlıyor.

Ruşen Eşref'in Galatasaray Spor Kulübü anlatısı içinde Ali Sami Yen, Asım Tevfik Sonumut, Emin Bülent Serdaroğlu, Abidin Daver gibi kurucu isimler de öyküdeki yerlerini alırlar .

Çanakkale'de Savaşanlar Dediler ki, 1915 yılında yayımlanmış olağanüstü bir gazetecilik örneği ve Ruşen Eşref'in adına ün katan bir çalışmadır. Ruşen Eşref, erleri ve subaylarıyla Çanakkale'de savaşanları bulmuş, onlarla inanılmaz söyleşiler yapmıştır. Çanakkale kahramanları anlatırken söyleşi öyle duru ve yalındır ki sanki birer kahraman değil, Türkiye'nin üzerine fırlatılmış kavurucu cehennem ateşinin basit bir tanığıdır. Alçak gönüllü kahramanların konuşmalarını okurken Çanakkale Savaşı'nı yaşar, duyulur ve düşünürsünüz .

İstiklâl Yolunda ise bir önceki söyleşilerin devamı gibidir. Çünkü Çanakkale'nin devamını, adım adım Kurtuluş Savaşı'nı ve Cumhuriyet'in kuruluşunu anlatır. Karşımızda söyleşiler değil, Ruşen Eşref'in betimleme gücü, kıvrak kalemi, artık iyice olgunlaşmış gazetecilik yeteneği vardır. Yazılar hem Kurtuluş Savaşı'nın çetin ortamını hem de kazanmak için ortaya konulan azmi benzersiz bir dille yansıtır.

Ruşen Eşref'in daha sonra Diyorlar ki! adıyla yayımladığı röportajları ise onun bu tanıklığının önemli eserleri arasındadır. İlk kez yine edebiyat öğretmenimiz Tahir Alangu'dan adını duyduğum Diyorlar ki!, Ruşen Eşref tarafından 1916 ve 1918 yılları arasında "18" yazar, şair ve düşünürle yapılmış söyleşileri kapsayan bir derlemedir. Kitap, Ahmet Haşim'den Ali Kemal'e, Halit Ziya'dan Halide Edip Adivar'a, Abdülhak Hamit'ten Ömer Seyfettin'e, Ziya Gökalp'ten Refik Halit Karay'a kadar, İmparatorluk Türkiye'sinin çöküş yıllarındaki edebiyat ve düşünce dünyamızın bir panoraması gibidir.

Diyorlar ki!de Ruşen Eşref kendisini âdeta saklar. Ama bir kameraman bakış açısıyla konuşmak için ziyaretine gittiği muhatabının ortamını ayrıntılarıyla anlatır. Kendisi konuşmaz ama konuşulan kişinin zevk ve yaşam evreni hakkında bir izlenim edebilirsiniz. Nasıl bir ortamdır? Zevkleri nelerdir? Sonra bir bakarsınız, ev sahibi konuşmaya başlamış. Konuşma ilerledikçe her röportajın doğasında olan gerginlik durumu yumuşar. Konuşmacı açılır. Görüşlerini rahatça dile getirir .

Diyorlar ki! Türk gazeteciliğinde kendi türünün belki de ilk örneğidir. Ruşen Eşref de ilk büyük gazetecilik başarısıdır. Röportaj yaptığı isimlerden biri daha sonraları "Davulu bizler çaldık, parsayı Ruşen topladı." demekten çekinmez .

Bütün bu yazılanlar Ruşen Eşref'in sadece gazetecilikle yetindiği kanısını uyandırmamalıdır. Yukarıda da belirttiğim gibi, yazılarının bütününe bakınca görülür ki Ruşen Eşref Üneydin derin bir kültüre sahiptir. Onun çok yönlü yazarlık uğraşı, kendi yazdığı öyküleri, şiirleri, yaptığı çevirileri de kapsar.

Özellikle "Napoleon" ile Leon Cahun'den yaptığı bir çeviri epeyce dikkat çekicidir. Fransız araştırmacı Leon Cahun, Türk ve Asya tarihiyle ilgili çalışmalarıyla tanınmıştır. Ruşen Eşref ise Leon Cahun'un "Fransada Arı Dillere Takaddüm [Öncelik] Etmiş Olan Lehçenin Turani Menşei [Kökene]" adlı uzun makalesini Türkçeye çevirmiştir .

"Altay Dilleri" çalışmaları, Sümerce ile Türkçe, Türkçe ile Japonca ve Korece arasındaki dil bilimsel bağlantılar konusundaki çalışmalar öneminden bir şey yitirmeden sürmekte, güncelliğini korumaktadır. Bugün ulaşılan noktada bütün bu çalışmalar politik görüşlerle eleştirilemeyecek bilimsel boyutlara ulaşmıştır. Böylece "Altay Dilleri" üzerine yapılan çalışmalar dünya dil ve uygarlık tarihinin yeniden yorumlanmasını artık zorunlu bir

hâle getirmektedir. Bu alanda yazılmış iki çağdaş ve çok önemli yapıtın adları dip notlarında verilmiştir .

Ruşen Eşref'in Napoleon çevirisiyse Emil Ludwig'in eseridir. Kitabın bizi ilgilendirecek olan ilginç noktaları, Napolyon'un gençlik yıllarında içinde bulunduğu Korsika milliyetçisi duruşu ile Mısır seferindeki düşleridir.

Aynı Napolyon daha sonra asimile olacak ve Fransa'yı bir imparatorluk kendisini de bir imparator olarak düşlemeye başlayacaktır. Kitap Napolyon'un Türklerle ilgili hastalıklı düşlerini gayet güzel tanımlamaktadır :

"Türk İmparatorluğu'nu devirir ve şarkta benim yerime ahlâf [halef, yerine geçen] nazarında tespit edecek yeni ve büyük bir imparatorluk kurarım ve ihtimal de Avusturya hanedanını imha ettikten sonra Paris'e, Edirne ve Viyana üstünden dönerim."

Napolyon düşlerini Mısır çöllerinde bırakıp kaçacak, açtığı yoldan büyüyen Fransız sömürgeciliğiyse Batı Asya ülkelerine epey bir acı çektirecektir.

Ruşen Eşref mesleğinde bir öncü, iyi bir gözlemcidir. Ama çok sevdiği yurdu tehlikeye girince, gözlemi bırakıp, Ankarada başlayan ulusal kurtuluş hareketine katılmaktan, risk almaktan kaçınmaz.

Atatürk'ün ölümü üzerine yazdığı yazıdan kısa bir alıntı yaparak Ruşen Eşref'le ilgili son sözü yine kendisine bırakalım :

"Atatürk'ün dünyaya gözlerini yumduğu İstanbul'un önüne varmıştık. Yedikule surlarından geçerken gördük ki, Yavuz Zırhlısı Atatürk'ü almış, kara dumanlar savurarak gidiyor..."

Selanik'te doğmuş halk çocuğu o gün Dolmabahçe Sarayı önünde göklere yükselen on binlerin haklı alkışıyla yattan indi. Milletini kurtarmış muzaffer başkumandan, devletini yeni anayasaya göre millet egemenliği temeli üzerine kurmuş ilk Cumhurbaşkanı olarak son hükümdarların sarayına girdi. En haşmetli kubbesinin altında İstanbullulara İstanbul'un vafını, Türk ruhundaki sevgisinin manasını kasidelerin mısralarından coşkun sözlerle anlattı.

Kubbeyi çınlatan o ses, yeni manâ idi."

HSBC Premier ile dünyayı özgürce dolaşırken banka kartın sana yeter

İstedğin her ülkede
ATM'lerden ücretsiz
para çekebilirsin.

HSBC

Fırsatlarla dolu bir dünya sunuyoruz.

Premier

Yurt dışı ATM'lerden ücretsiz para çekme ayrıcalığı, HSBC Premier müşterileri için geçerlidir. Yurt dışı ATM'lerden yapacağınız para çekme işlemlerinde HSBC Bank A.Ş. tarafından yurtdışı nakit çekim ücreti alınmayacaktır, bununla birlikte işlem yaptığınız ATM bankası tarafından ücret tahsil edilebilir ve/veya yurt dışı ATM'lerden yapacağınız para çekme işlemleri esnasında ATM bankası tarafından DCC (Dinamik Kur Dönüşümü) seçeneği sunulabilir, bu seçenekte müşterilere EUR-USD, GBP-USD, CAD-USD, AUD-USD pariteleri kullanarak işlemi tamamlama seçeneği önerilebilir. DCC seçeneğinin kabul edilmesi durumunda Euro-USD, GBP-USD, CAD-USD, AUD-USD pariteleri nedeniyle ATM'den çekmiş olduğunuz tutar ile hesabınıza yansıyan tutar arasında fark oluşabilir. Stokün ricanız yurt dışı ATM'lerden yapacağınız işlemlerde ATM'de çıkan bu gibi uyarı / bilgilerden emin olmak için, tercihiniz doğrultusunda işleme devam etmemenizdir. Detaylı bilgi hsbc.com.tr

Galatasaray Kitaplığı

Simeon Traychev Radev
(1898 Mezunu)

GALATASARAY MEKTEB-İ SULTANİSİ

Resneli Bulgar Bir Talebenin Hatıraları,
1879-1898. Açıklama, çeviri ve notlar: Georgi
P. Kostandov
Kronik Yayınları, Haziran 2018
Gezi, Seyahat, Tarih / Hatırat, Seyahatname

Simeon Traychev Radev (1879-Resen, Makedonya / 1967-Sofya, Bulgaristan), ilköğrenimini Makedonya'da tamaladıktan sonra 1893-1898 İstanbul'da Galatasaray Sultanisi'nde eğitim aldı. 1905 yılında Cenevre'de yazıldığı hukuk fakültesini başarıyla bitirdi. Bulgaristan'da bir süre basın yayın sektöründe, gazete ve dergi redaktörlüğü ve genel yayın yönetmenliği yaptı. Yazarlık kariyerinin yanında diplomasiye olan ilgisi sayesinde genç yaşta Bulgaristan Dışişleri Bakanlığı'na atandı ardından "Tam Yetkili Bakan" olarak Bulgaristan'da kaldı. Birinci Dünya Savaşı yıllarında hem bir siyaset adamı olarak çeşitli görevleri yerine getirdi, bu süreçler yazar ve tarihçi kimliğini ortaya koyduğu kitapları yayımlandı. Haga (1920), Ankara (1923), Washington (1925), Londra (1935), Brüksel'de (1938) "Tam Yetkili Bakan" sıfatıyla Bulgaristan'ı temsil etti. Radev aynı zamanda Milletler Cemiyeti'nde Bulgaristan'ı temsil eden ilk delegedir. Makaleleri, Bulgaristan Bilimler Enstitüsü çatısı altında, tarih, sanat, edebiyat ve hitabet gibi geniş bir alanda yazdığı makale ve kitapları yayımlandı.

Georgi P. Kostandov, Makedonya kökenli, Bulgar asıllı ailede, 1944 yılında İstanbul'da doğar. İtalyan Lisesi'nde okuduktan sonra kimya mühendisliği bölümünü bitirmiştir. 1964 yılından itibaren İtalyan Lisesi'nde, fen dersleri öğretmeni, laborant, memur hizmetlerinin yanı sıra 1984'te müdür

yardımcılığı görevine getirilmiştir. İtalyan Dışişleri'ne bağlı Devlet Okulu statüsündeki bu okulda eğitimin dışında, uluslararası hukuk, yabancılar ve oluşturdukları vakıflar, vatandaşlık konularında çalışmıştır. 1994 yılında kültür alanındaki çalışmaları neticesinde İtalya ile Türkiye arasındaki dostluk ilişkilerine katkılarından dolayı, İtalya Cumhuriyeti'nin Şövalye unvanı ve Devlet Liyakat Nişanı ile onurlandırıldı.

Bulgar Ekzarhlığı Vakfı'nda Yönetim Kurulu Başkanlığı, İstanbul ve Edirne'de Vakıf'a bağlı Bulgar kiliselerinin restorasyonlarının sağlanması çalışmaları neticesinde, Türkiye ile Bulgaristan arasında dostluk ilişkilerine katkıları olan kişisel gayretleri 2002 yılında Bulgaristan Dışişleri Bakanlığı'nın "Altın Defne Dalı Madalyası" ile onurlandırılmıştır. Osmanlı ve Bulgarları eski İstanbul konularında çalışmaları ve kitapları yayımlandı.

2018 yılında yayımlanan Galatasaray Mekteb-i Sultanisi kitabını Kostandov, "Galatasaray Lisesi'nden mezun olmuş tüm rahmetlilerin anısına" ithaf etmiştir. Kitapta, 19. yüzyıl süresince, İstanbul ve çevresinde cemaat oluşturan Osmanlı tebaası Bulgarlar'ın tarihine yer verilirken, Bağımsız Bulgar Kilisesi'nin kuruluşu, İstanbul'a gönderilmiş Bulgar gençlerin eğitimleri için yapılan çalışmalar, Mekteb-i Tibbiye-i Şahane ve Simeon Radev'in Mekteb'i Sultani anıları yer almakta. Galatasaray Lise'sinin anılar içerisindeki yerini ortaya koyduğu kadar kurumun içerisindeki işleyişle ilgili pek çok soruya da yanıt veriyor: okulun hocaları, öğrencileri, eğitim öğretim içeriği, çıkarttığı devlet adamları kimlerdi, nelerdi nasıldı? Tüm bu kapsamlı anlatımın yanı sıra kitapta önemli bir tarihi süreç; İmparatorluk'tan Cumhuriyet'e geçiş de yer alıyor; üstelik dönemin İstanbul'u, o İstanbul'u gören gözlerden yazılan hatıralar ve manzaralarla...

Güngör Tekçe (1963 Mezunu)
**GALATASARAY'DAN
ŞAİRLER GEÇTİ**

Galatasaraylılar Derneği, 2009
Şiir / Derleme / Araştırma

1937 İstanbul doğumlu Güngör Tekçe (1963 Mezunu) Galatasaray Lisesi'nde aldığı eğitimin ardından İstanbul Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. 1965'te İstanbul Radyosu'nda metin yazarı olarak görev yaptıktan sonra 1973'te Tiyatro Yayınları Müdürü olarak İzmir'e atandı. 1998'de program yapımcısı olarak İstanbul Radyosu'na döndü. 2002 yılında emekli oldu.

Şiir ve çevirileri Varlık, İnsancıl, Papirüs, Öküz, E, Kitap-lık gibi dergilerde yayımlandı. Kitap eleştirileri Cumhuriyet Kitap'ta yer aldı. TRT'de yayımlanan radyo oyunları yanı sıra, şiir ve anı kitapları kaleme aldı.

Tekçe, Galatasaray'dan Şairler Geçti kitabını şu cümlelerle anlatıyor:
"Biz Galatasaraylılar, kestirmeden gitmeyi pek sevmeyiz. Şairlerimizin kısaca öz yaşamlarını verir, birer şiirleriyle toparlayabiliriz. Sanırım zor olanı seçtik, değişik temalarda, hayatın değişik alanlarında, farklı duruşlarla Türk şiirine ne kattıklarını imledik.

Biz Galatasaraylılar olarak, mezun olanlarla üç-beş yıl okuyanların arasında ayırım yapmadık. Aslanan süre değil, aynı havayı solumuş olmaktı. Bu anlamda, bir yıl okumuş olan Nazım Hikmet, Orhan Veli ilk akla gelenler olabilir. Tüm şairlerimizde olduğu gibi, onlara verdiklerimiz değil, onların bize verdikleri ile kıvanç duyuyoruz. İyi okumalar."

Aklın kalbi.

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

ŠKODA'nızla çıktığınız her yolculuk,
aklınıza kazınır, kalbinizi kazanır.

Daha iyi bir fikri olan?

www.skoda.com.tr

Modeller için ortalama yakıt tüketimi;
KODIAQ 5,4-7,4 l, FABIA 4,6 l, OCTAVIA 4,3-4,9 l/100 km olup
CO₂ salımı 135-170 g, 98-112g, 104-105/km arasındadır.

/SkodaTurkiye

Doğan Hasol (1956 Mezunu) GALATASARAY'DA DÜŞLER / GERÇEKLER

Yapı Endüstri Merkezi Yayınları, 2004
Araştırma-İnceleme / Spor

Doğan Hasol 1937'de Sivas'ta doğdu. 1956'da Galatasaray Lisesi'ni bitirdi. Ardından 1961'de İ.T.Ü. Mimarlık Fakültesi'nden mezun oldu burada asistanlık yaptı. Mimar, yazar, gazeteci Hasol, 1965-66'da Mimarlar Odası İstanbul Şubesi'nin Sekreter Üyeliği'ni, 1966-69 arasında da Mimarlar Odası'nın dergisi MİMARLIK'ın Yazı İşleri Müdürlüğü'nü yaptı. 1968'de Yapı-Endüstri Merkezi'nin (YEM) kuruluşunu gerçekleştirdi. 1978'de, YEM'in üyesi olduğu Uluslararası Yapı Merkezleri Birliği (UICB)'nin Yönetim Kurulu Üyesi, ayrıca başkanı oldu. UICB Genel Kurulu'nca onursal üyelik payesi verildi. YAPI Dergisi'nin yanı sıra başta Yapı Kataloğu olmak üzere, mesleki kataloglar ve mimarlık kitaplarının yayımlanmasına, mesleki kurslar, konferanslar, seminerler düzenlenmesine öncülük etmektedir. Türk Serbest Mimarlar Derneği'nin 94/95 dönemi Basın-Yayın Ödülü'nü kazandı. Serbest mimarlık çalışmalarını eşi ve kızıyla birlikte kurdukları Has Mimarlık grubu içinde sürdüren Doğan Hasol, bu kapsamda eşi Hayzuran Hasol ile birlikte, yapı dalında, Mimarlar Odası'nın 1990 Ulusal Mimarlık Ödülü'nü kazandı. Dönem dönem Galatasaray Spor Kulübü yönetim kurullarında üye ve İkinci Başkan olarak görev yapan Hasol'a 1998'de İstanbul Teknik Üniversitesi'nce, 1999'da Yıldız Teknik Üniversitesi'nce "önursal doktor" unvanı, 2000'de de Mimarlar Odası'nca "Mesleğe Katkı Başarı Ödülü" verildi. Çok yönlü çalışmaları olan Doğan Hasol'un basılı kitaplarının yanında çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlanmış 300'den fazla mesleki makalesi vardır. Cumhuriyet gazetesinde de haftalık spor yazıları yazmaktadır. Hasol, bu kitabında Galatasaray Spor Kulübü'nün son yıllarının izini sürerken, belgesel niteliği alan tarihi olayları ele alırken yaşananlara ışık tutuyor.

FOTOĞRAFLARLA GALATASARAY

Galatasaraylılar Derneği, 1998 - Fotoğraf

Galatasaraylılar Derneği'nin kuruluşunun 90. yılı vesilesi ile kolektif olarak hazırlanan kitap, hem fotoğrafın hem Galatasaray'ın tarihsel önem ve yolculuğuna dikkat çekmeyi hedefliyor.

EGE YAT RALLİSİ

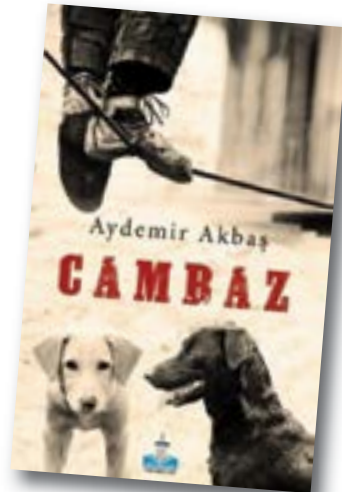
Galatasaraylılar Derneği, 2008 - Anı

Galatasaraylılar Derneği'nin kuruluşunun 100. yılı kutlamaları çerçevesinde 2008'de düzenlenen Ege Yat Rallisi anı kitabı, 22 Galatasaray Liseli ve aileleri için yaşanan unutulmaz 5 günün anısı...

Aydemir Akbaş (1960 Mezunu) CAMBAZ

Büyükada Yayıncılık, 2019
Edebiyat / Öykü

Aydemir Akbaş, 1936 yılı yılbaşı gecesi Feriköy'de doğmuştur. Galatasaray Lisesi'nde eğitim almıştır. 1964 yılında Atif Yılmaz'ın Keşanlı Ali Destanı adlı filmiyle sinemaya adım atmıştır. Yılmaz Güney ile birlikte pek çok yapımda birlikte çalışmış olan Akbaş, Öztürk Serengil ve Sadri Alışık ile birlikte pek çok yapımda rol almış, birbirinden önemli isimlerle pek çok yapımda yer almıştır: 150 film, 20 dizi, 30 tiyatro oyunu, 10 yönetmenlik deneyimi, 20 senaryo yazarlığı 83 yıllık ömrüne sığmıştır. Cambaz adlı kitabıyla yazar olarak okurların karşısına çıkan Akbaş, öyküsünün hemen başında Galatasaraylılığa bir not düşer: "Kitabımı, lisede beni yazmaya teşvik eden hocalarım Ahmet Kutsi Tecer ve Esat Mahmut Karakurt'a ithaf ediyorum..." ifadelerine yer veren kitabın sonuna "Kitabın geliri Galatasaray Lisesi'nde okuyan dar gelirli öğrencilere destek olması amacıyla Galatasaraylılar Derneği'ne bağışlanacaktır." demektedir. Cambaz kitabında, "Ölmeye yüz tutmuş mesleğini yaşatmaya çalışırken, ailesinin çektiği sefaletle duyarsız kalan tel cambazı Hamdi'nin öyküsü"nü anlatıyor. "İki köpeğin yaşadığı, insanoglunun çoktan unuttuğu bir aşkın, sadakatin öyküsü. Açlığın, yokluğun bir kadını yalnızla sürüklenmesinin öyküsü. Simitçi Hamdi'yle çiçekçi Sümbül'ün öyküsü. Sefaletle mücadele eden biçare insanların öyküsü..."

Orhan Karaveli (1949 Mezunu) TEVFİK FİKRET VE HALUK GERÇEĞİ

Galatasaraylılar Derneği, 2005
(Doğan Kitap, 2007) Araştırma-İnceleme

Orhan Karaveli, 1930'da Ankara'da doğdu. İstiklal Mektebi'ne devam ettikten sonra 1937'de birinci sınıftan girdiği Galatasaray Lisesi'ni 1949'da bitirdi. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi (1949-1954) ve Londra Politeknik Okulu'nda (1956-1957) okudu. Galatasaray Lisesi ile olan ilişkisini ve hayatını, Oktay Aras şöyle anlatmaktadır: "Mezuniyetinin 50. yılına rastlayan 1999'da okuluna borcunu ön bahçeye dikilen bronz 'Atatürk Anıtını' yaptırıp armağan ederek ödemeye çalıştı." İlk yazısı 'Afacan' dergisinin bir yarışmasında yayınlandı (1938) ve birinciliği kazandı. Ödülü olan bir kutu şekerlemeyi Ortaköy'e getirip okul arkadaşlarıyla paylaştı. Atatürk o tarihte henüz sağdı ve yazısında, Onun sınıf arkadaşı Altan'a (Sandıkçıoğlu/Gediz) armağan ettiği altın cep saati ile kaleminin veriliş öyküsünü anlatmıştı. Abdi İpekçi başkan seçildiği 'Neşriyat Kolu' tarafından hazırlanıp yayınlanan Galatasaray Dergisi'nde okuldan yetişen ünlülerle yaptığı karikatürlü dizi röportajları yayımlandı. Dönemin, kelliği ile ünlü 'mebus'u ve 'Patron' Behçet Güçer'in arkadaşı 'Hoca' Rasih Kaplan'ı hicvettiği karikatürü yüzünden başı az daha derde giriyordu. Neyse ki, Hikmet Feridun Es'in Hürriyet'teki yazısı ve sevgili müdürümüz Behçet Bey'in mizah anlayışı imdada yetişti. Son sınıfta iken bilimsel 'Seksoloji Mecmuası'nın kurucuları arasında yer aldı (1949-1955); 'İstanbul Haftası' dergisinin yazı işleri müdürlüğünü üstlendi (1953). Yeni İstanbul, Milliyet, Son Saat, Cumhuriyet ve günlük dış politika sütununu hazırladığı Vatan'da yazdı. Milliyet'in Berlin ve Londra temsilciliğine getirildi (1955-1957). Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin çeşitli ödülleri kazandı. Türk Basını'na 50 yılı aşkın hizmeti nedeniyle '2004 Burhan Felek Basın Hizmet Ödülü'ne layık görüldü. 1977'den beri Basın Şeref Kartı taşıyor. Evli, üç çocuk sahibi. İstanbul'da yaşıyor. Kitapları 'en çok satanlar' arasında yer alan Karaveli'nin hemen bütün eserlerinde Galatasaray'dan çizgiler ve Galatasaraylılar var: Sakallı Celal, Tefvik Fikret ve Nazım Hikmet kitaplarında olduğu gibi..." Orhan Karaveli'nin Tefvik Fikret ve Haluk Gerçeği kitabı 1923 tarihine odaklanmaklar birlikte, uzun araştırmalar ve Tefvik Fikret'in oğlu ile zorlukla yapılabilen bir görüşmeler neticesinde bir araya getirilen bilgilerle ortaya konan nadide bir eser.

3 HAZİRAN 18.30

ANKARA
TÜRKİYE İŞ BANKASI
TEKNOLOJİ VE OPERASYON MERKEZİ

YENİ TÜRKÜ

17 HAZİRAN 18.30

İZMİR KÜLTÜR PARK

HEY! DOUGLAS

10 HAZİRAN 18.30

İŞ KULELERİ KİBELE HEYKELİ ÖNÜ

CEYLAN ERTEM

24 HAZİRAN 18.30

İŞ KULELERİ KİBELE HEYKELİ ÖNÜ

MELİKE ŞAHİN

ÜCRETSİZ

1 TEMMUZ 18.30

İŞ KULELERİ KİBELE HEYKELİ ÖNÜ

GÖKSEL

Oktay Aras (1955 Mezunu) GALATASARAY LİSELİ YAZARLAR VE KİTAPLAR

3 Cilt (A-G / H-P / R-Z) + 1 Cilt (A-Z)
İlke Basın Yayın, 2010

Oktay Aras'ın binlerce kaynak tarayarak beş yılda hazırladığı Galatasaray Lisesi Yazarlar ve Kitaplar, sayıları binlere varan yüzlerce ismi bir araya getiriyor. Okurlar bu kitapta, sanat, edebiyat, bilim, siyaset, spor ve daha birçok alanda ülkemizde önde gelen insanların hayat hikâyelerini, kitaplarının özetlerini okuyup bir Lisenin, bir ülkenin yaşamındaki önemine şahitlik ediyor. Ayrıca edebiyat tarihimizde tanınmış isimlerin bugüne kadar biyografilerinde yer almamış, Galatasaray Lisesi ile ilişkileri de kitapta yer alıyor. Üretken yazarların, ülkenin edebiyat kültürüne sayısız katkıları olmuş edebiyatçıların toplandığı bu büyük çalışma ilk önce üç cilt olarak yayımlanır. Ancak bu kültür edebiyat pınarından çıkan isimler kitaplar yayımlandıktan sonra da çoğalmaya, hatırlanmaya, tekrar keşfedilmeye devam eder. Bu sebeple Oktay Aras bu üç ciltlik çalışmaya bir ek cilt ekleyerek ulaşabildiği tüm isimleri okurla buluşturmuştur.

Necip Yanmaz (Niko Guido) (117) MEKTEP'TE BİR GÜN

Galatasaraylılar Derneği, 2018
Fotoğraf / Anı / Hatıra

Necip Yanmaz ya da uluslararası adı ile Niko Guido, 1966 İstanbul doğumlu. Galatasaray Lisesi'nde aldığı eğitimin ardından, Boğaziçi Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'ni bitirmiştir. Turizm sektöründe bir süre çalışan Guido, yaşamını fotoğrafçı olarak sürdürme kararı almıştır. Eserleri pek çok dergi ve yayında yer almakla birlikte aralarında Venedik, Paris, İstanbul, İzmir'in de olduğu dünyanın farklı kentlerinde sergileri açılmıştır. Galatasaray Lisesi Niko Guido'nun projesi olan Mektep'te Bir Gün kitabında, proje koordinatörlüğünü Hakan Çağlav, düzenlemeyi ise Levent Dönmez üstleniyor. Prof. Dr. Oğuz İmregün anısına ithaf edilen, Dursun Özbek'in katkılarıyla hazırlanan kitap adı üzerinde mektepte geçen bir günü konu ediniyor ve bunu fotoğraf kareleriyle anlatıyor. Galatasaray Lisesi Fotoğrafçılık Kulübü üyeleri, Galatasaraylılar Derneği'nin hediye ettiği fotoğraf makineleri ile Aralık 2017'de Guido ve Çağlav'dan fotoğraf dersleri aldılar. 17 Nisan 2018 gününün akşam 20.00'ye kadar olan okul hayatını fotoğraflarına yansıtarak bu

benzersiz hatırayı ortaya çıkarttılar. Böylece Galatasaraylıların gönlünde yatan bir proje, Galatasaraylı genç fotoğrafçılar, profesyonelleri bir araya getirerek Galatasaray anıları ve kitaplığındaki yerini alarak gelecek kuşaklara özgün bir anı bıraktı.

Seza Sinanlar Uslu (124) MEKTEPTEN SONRA DAİMİ YUVA

Galatasaraylılar Derneği, 2019
Araştırma-İnceleme / Tarih

Sinanlar Uslu 1973 doğumlu. Orta öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde gördü. İstanbul Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü'nde başlayan yükseköğrenimini Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü'ndeki Yüksek Lisans Programıyla sürdürdü. 2005-2006 yıllarında Paris'te EHESS'te (Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales) araştırmacı olarak bulundu. 2008 yılında İTÜ Sanat Tarihi Anabilim Dalı'nda tamamladığı "Pera'da Resim Üretim Ortamı 1844-1916" başlıklı tezi ile doktora derecesi alan Sinanlar, 2009 yılı Şubat ayından bu yana Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi Sanat Yönetimi Anabilim Dalı'nda çalışmaktadır. 2015'te Doçentlik, ardından profesörlük unvanını almıştır. 2009 yılından bu yana Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi Sanat Yönetimi Anabilim Dalı'nda eğitim vermektedir. Ağırlıklı olarak 19. yüzyıl Osmanlı dünyasında kültür ve sanat yaşamı, İstanbul kent tarihi, endüstriyel tasarım tarihi, kültür politikaları ve sanat eleştirisi konularında çalışmalar yapmaktadır. Seza Sinanlar Uslu, Mektepten Sonra Daimi Yuva kitabında, 1908'de Mekteb-i Sultani mezunlar tarafından kurulan Galatasaraylılar Derneği'nin Osmanlı İmparatorluğu'ndan günümüze varlığını sürdüren en eski mezunlar derneği olmasını ortaya çıkartması yanında, kuruluşundan bugüne Dernek'in gelişimi, değişimi şimdiki konumu üzerine de arşivler, basın, kayıtlar, belgeler üzerinden yapılan bir incelemedir.

Sadun Boro (1948 Mezunu) PUPA YELKEN

Epona Yayınları, 2021 (İlk baskı: 1969,
Hürriyet) - Anı / Seyahat / Denizcilik

Sadun Boro, (1928, İstanbul-2015, Marmaris) Galatasaray Lisesi'ni bitirdikten sonra 1948'de İngiltere'ye gitti. Manchester Üniversitesi'nde Tekstil Mühendisliği okudu ve buradan mezun oldu. 1980'den itibaren Bodrum'da yaşamış olan Boro, kıyılarımızın korunması için büyük çaba sarfetmiş, denizcilik, seyahat, deniz yaşamı, doğa gibi konularda kitaplar yazmış, çalışmalarında bulunmuş kültürümüze önemli katkılarda bulunmuştur. Pupa Yelken Kısım'ın Dünya Seyahati kitabı Boro'nun denizlerdeki hatıralarını konu alır:1965 yılında Alman asıllı eşi Oda ile birlikte "Kısmet" adlı yelkenlisiyle dünya seyahatine çıkar. Yaklaşık üç yıl süren bu seyahatin anıları Hürriyet gazetesinde yayımlanır. Ardından 1969 yılında "Pupa Yelken" adıyla kitap olarak ilk kez basılır. Yayımlandığı günden bu yana farklı yayınevleri tarafından tekrar basılan kitabı, denizcilere, maceraperestlere, gezginlere, hayalperestlere... Kısacası yaşamın içerisinde sevgi ve keşif duygularıyla var olan tüm okurlara ilham vermektedir.

Bülent Demirdurak (106) Ahter Kutadgu BURASI ANADOLU KIYMETİNİ BİLELİM!

Gita Yayınevi, 2018 - Gezi / İnceleme / Doğa

Bülent Demirdurak, 1956 İstanbul doğumlu. İlk orta ve lise eğitimini Galatasaray'da aldıktan sonra yüksek eğitimini İstanbul İktisadi Ticari İlimler Akademisi'nde tamamlamıştır. 70'li yıllardan itibaren, turizm sektöründe yurt dışında Türkleri, yurt içinde yabancı turistlere eşlik etti. Gezilerini, izlenimlerini, öğrendiklerini, meraklarını okuruyla paylaştığı 35 kitaba imza attı. Ahter Kutadgu, 1963 İstanbul doğumlu yazar. Orta ve lise eğitimini Saint Joseph'te tamaladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okudu. Halen avukatlık mesleğini sürdürmektedir. Bu kitapta birlikte çalışan Demirdurak ve Kutadgu Anadolu'ya dair sevgilerini, ortak heyecanlarını, umutlarını okurlarıyla paylaşıyorlar. Anadolu'nun okuyucular tarafından duyulması arzusuyla kaleme alınan kitap, insanı, efsaneleri, aşkları, doğası, tarihi, eserleriyle yurdumuzun bir güzellemesi. Kendi ifadeleri ile bu kitap "dünyalar güzel ülkemize bir teşekkür, bir vefa, bir kadirbilirlik" niteliği taşıyor. Yazarlar, "Burası Anadolu, kıymetini bilelim!" diyorlar.

STH
travel & mice

HEP BİRLİKTE OLMAYI

Çooooook
ÖZLEDİK

PİLAV2022'DE BULUŞTUĞUMUZ İÇİN ÇOK MUTLUYUZ.

Bir Kız Kardeşin Ardından

Helvacı ailesi ile ilk tanışıklığım tıp fakültesini birlikte okuduğum, değerli arkadaşım Ayşen ile başlar. Ayşen'in iki erkek kardeşi de, Mehmet ve İlhan, Galatasaray Lisesi'nden mezuniyetleri sonrası hukuk tahsili yaptılar, İstanbul Üniversitesi'nin önemli öğretim üyeleri oldular. Sevgili küçük kız kardeşim Serap da hem liseden, hem fakülteden Mehmet'le sınıf arkadaşıydı, evlendiler hayat arkadaşı oldular. Serap akademik hayatını daha sonraları Marmara Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak devam ettirdi ve Hukuk Fakültesi'nin ilk kadın dekanı olarak taçlandırdı. İş hayatlarının yanı sıra Serap'la Mehmet iki erkek evlat büyüttüler, Sinan ve Selim. Ben Serap'la ilk olarak babasının ameliyat gerektiren bir rahatsızlığı vesilesiyle karşılaştım çok uzun yıllar öncesinde. Serap'la vedalaşmam da yine bir hastalık nedeniyle oldu, bu kez kendisi hastalanmıştı.

Liseden küçük kız kardeşim Serap'la çeşitli vesilelerle hep haberleşiyorduk, ailece maçlara gidip bolca seviniyor ve seyrek de olsa makûs talihimize kahr mektubu yazıyorduk. İçindeki çocuksu heyecanı, samimiyeti, paylaşımcı karakterini buralarda daha iyi hissediyordum. Çevresindekileri kucaklama özelliğini, hak ederek ulaştığı akademik mevkiine rağmen alçak gönüllü davranışlarını bir ağabey olarak hep mutlulukla izliyordum. Mehmet'le uyumlu yaşantıları etraflarına güzel bir örnek oluşturuyordu. Sinan ve Selim büyüdüler, kendi ayaklarının üzerinde hayatlarını kuruyorlardı.

Bu ahenkli yaşam günün birinde kötü sürprizle sarsıldı, Serap'ın tedavi gerektiren ciddi bir hastalığı vardı. Yaklaşık üç buçuk yıl devam eden bu tedavi süresince ameliyatlar, ilaç ve ışın uygulamaları gibi sık sık hastaneye yatıp çıkma-

yı gerektiren dönemler yaşandı. Yüzünün asıldığını, umutsuzluğa kapıldığını pek hissetmedim. Başına geleni metanet ve sükûnetle yönetti. Ailesinin desteği Serap'ı dik tutuyordu. Mehmet, Sinan, Selim, Dr. Ayşen, İlhan ve eşi Dr. Füsün, kız kardeşi Serpil, yeğenleri maddi, manevi olarak hep Serap'ın yanı başındaydılar. Bugünkü modern tıp bilgilerimiz dâhilinde yapılması gereken bütün girişimler ve tedaviler yapıldı, ancak hastalık ne yazık ki kontrol altında tutulamadı, iyileşme sağlanamadı.

Kırk üç yıllık hekimlik hayatımda hastalıkla ve hastalarla ilgili olumlu olumsuz pek çok durumla karşılaştım. İyileşip gidenler hep mutluluk verdi. Yıllar sonrasında gelip kendilerini tanıttıklarında içimi sevinç kapladı. Şifaya kavuşturamadıklarımızı veya kaybettiklerimizi ise hep üzüntü ile hatırladım. Hele kaybettiklerimiz genç yaş grubundansa, bizden küçüklerse, zamansız gidişin kederi daha da fazla oluyordu. Bunca yıllık hekimliğe rağmen her türlü ölüme, hele zamansız olanlara alışamadım. Serap'ın kaybı da bu son örneklerden; alışmak mümkün değil.

Yıllar önce ebediyete uğurladığımız yine liseli bir doktor büyüğümüzün, hastalığının son haftalarında kaleme aldığı veda yazısının çok sevdiğim bir cümlesini sizlerle paylaşmak istiyorum:

“Benim ebedi dünyam geride kalan ailemin, dostlarımın, arkadaşlarımın, kardeşlerimin hatıralarında yaşayan benden ibaret olacaktır.”

Hiçbir şey ölmüyor, anılar hep canlı kalıyor, dolayısıyla bizler Serap'ı yâd ettikçe ebedi dünyasında hiç yalnız kalmayacak küçük kız kardeşim.

KAYBETTİKLERİMİZ

17.02.2022-27.05.2022

Turgut Kaptanođlu : 94. Dönem

Umur Akyel : 146/147. Dönem Mezunu

Doğan Ramazanoğulları : 1957 Yılı Mezunu

Mehmet Cüneyt ngn : 110. Dönem Mezunu

Engin Kandemir : 108. Dönem Mezunu

Müfit Okyay : 1960 Yılı Mezunu

Tuğrul Demir : 1958 Yılı Mezunu

Őeyda Arpalı : 106/107. Dönem Mezunu

Sevgen Büyükarman : 1956 Yılı Mezunu

Serap Helvacı : 110. Dönem Mezunu

Ahmet Melih Kanburođlu : 116. Dönem Mezunu

Yalçın Demiralay : 1952 Yılı Mezunu

İlhan Evliyaođlu : 1950 Yılı Mezunu

Didem Okutman Taş : 127. Dönem Mezunu

Ahmet Vaner : 110. Dönem Mezunu

Aliye Dörtler AltınıŐık : 113. Dönem Mezunu

Doğan Yaşar Sarıbeyođlu : 1958 Dönem Mezunu

Mektepli Bulmaca

İstiklal Caddesinde Galatasaray'dan Tünel'e doğru yol alırken tam Odakule'nin karşısına düşen adı zamanla Polonya Sokağı veya Peralılar'ın deyimiyle "Rue de Pologne" olan sokağın ismi nedir?

Nur-u Ziya Sokağı

İstiklal Caddesi üzerinde bulunan İsveç Konsoloslğunun yanında yer alan Türkiye'nin ilk modaevi olan ve bizzat Terzi Jean Botter'in isteği doğrultusunda ünlü mimar Raimondo D'Aronco tarafından yapılan apartmanın adı nedir?

Botter Apartmanı

Fransızcada "çörek" anlamına gelen profiterol Türk asıllı bir tatlıdır peki yaratıcısının ismi nedir?

Luka Zigori

12 Mart 1944 tarihinde açılan ve bir dönem İspanya kralının oğlunun da ikametgahı olan tarihi bir binanın giriş katında uzun yıllar bulunan pastanenin ismi nedir? Genelde profiterolü ile tanınır ama farklı tatları da mevcuttur örneğin "Uludağ adı verilen meyveli pasta, buraya özgü milföy hamurundan yapılan palmye, vişne likörlü çikolata, piramit pasta, monte carlo, ayva ezmesi ve daha fazlası". Şimdilerde Mis Sokak'ta yer almaktadır.

İnci Pastanesi

Kısa bir dönem de olsa İnci Pastanesinin ikinci şubesi nerede açılmıştır? Binayı postane satın alınca tekrar açılmamak üzere kapatılmıştır.

Büyükada

Hangi yıl itibariyle İstiklal Caddesi tamamen trafiğe kapanmış ve yeniden düzenlenip Nostaljik Tramvay sefere konulmuştur?

1991

Resmi adı Sahne Sokağı olan (1870'de yanan ilk opera binasının anısını taşıyor bu ad) kokoreççilerin, balıkçıların, manavların, şarküterilerin ve sahaflar çarşısı ile Beyoğlu'na renk katan yerin adı nedir?

Balık Pazarı

Modern dönemin ünlü İstanbul gezgini olan ve "Bir İstanbul seyahati Çiçek Pasajı'nda birkaç saat geçirmeden tamamlanmış sayılmaz" diyen kişi kimdir?

John Freely

Galatasaray ağası Hüseyin Ağa tarafından 1597'de yaptırılmış, 1934'te tümüyle yenilenmiş, çinileri değiştirilmiş olan tek kubbeli, kesme taştan bu yapının iç duvarları Kütahya çinileriyle kaplamasıyla meşhur Sakızağacı Sokağıyla caddenin birleştiği köşede bulunan ibadethanenin adı nedir?

Ağa Cami

Galatasaray-Tünel arasında bir Fransisken kilise olan ve ilk kez 1678'de yapılan ama bugünkü binası 1789 tarihinden kalan yerin adı nedir?

St. Mary Draperis

Çiçek Pasajı'nın bulunduğu yerde göz kamaştıran süslemeleri, altın varaklı locaları ile İstanbul sosyetesinin gözde eğlence yerlerinden biri idi. Gerek Abdülmecid gerekse kardeşi Abdülaziz defalarca buraya gelmiş ve sahnelenen oyunları izlemişlerdir. İngiltere kralı 7. Edward İstanbul'a yaptığı ziyaret esnasında(1863) 2 kez padişah Abdülaziz ile birlikte burada opera izlemiştir. Yine 1863 yılında Guisppe Garibaldi'nin yaş günü kutlamaları da burada yapılmıştır. Bu mekanın adı nedir?

Naum Tiyatrosu

İlk 30 yılı içinde faaliyete geçen ya da el değiştiren dükkanlar arasında cadde üzerindeki Maison Parret (daha sonra ünlü Degüstasyon Lokantası) ve Vallaury'nin pastanesi, Nakumara'nın Japon mağazası, Dulas'ın natürel çiçekçisi ya da daha sonradan Pandelis'in çiçekçi dükkânı, Schumacher'in Rus börekleriyle ve küçük Viyana ekmekleriyle ünlü fırını, Narlıyan kardeşlerin bonmarşe türü mağazaları, Panayot Yorgiadis'in mobilya ve antika dükkânı, Tiberius'un sonradan meyhaneye genişlettiği domuz eti ürünleri dükkânı, Keserdyan'ın terzihanesi, Papadopulos'un mücellithanesi, Sideris'in kürkçü, Bonvenial'ın tuhafiyeci, Köleyan'ın kuaför, Boyacıyan'ın kunduracı, Karakatulislerin züccaciyedi, Temapulos'un saatçi, Levy'nin gözlükçü, Acemyan'ın tütüncü dükkanları, Teodoridis'in eczanesi, Yorgo'nun meyhanesi, Hristo'nun kafesi olan pasajın adı nedir?

Çiçek Pasajı

Kırk yıl Çiçek Pasajı'nda elinde akordeonuyla insanların masasına konuk olmuş Beyoğlu'nun bir dönem renkli simalarından biri olan kişi kimdir?

Madam Anahid

Bir zamanlar Çiçek Pasajının renkli simalarından biri olan ve 1943 yılında komi olarak çalışmaya başladığı pasajda sonraları restoran sahibi olan kişinin adı nedir? Entelektüel lakabıyla bilinir.

Entelektüel Cavit

Bir zamanlar Çiçek Pasajında yirmiyelik yakın meyhane masa olarak neleri sıklıkla kullanırdı?

Boş bira fiçileri

kariyer.net

İŞİMİZ GÜCÜMÜZ İŞ BULMAK

Türkiye'nin en büyük istihdam platformu olarak geçtiğimiz yıl,
447 bin iş ilanı ve **359 milyon** ziyarete ev sahipliği yaptık.

Siz de ekibinizi büyütmek istiyorsanız
bize ulaşın; aradığınız yeteneği milyonlarca aday
arasından birlikte bulalım.

kariyer.net360°

we
Brand
Trade & Digital Center

PAS pratik
aday
servisi

techcareer.net

»İŞİNOLSUN

0 (216) 468 76 00

musterihizmetleri@kariyer.net

f @ in v /kariyer.net

MAPTRIKS

Maptriks Pro uygulamasıyla gerçek dünyanın dijital ikizini bilgisayar ekranınızdan analiz edin, lokasyona dayalı kararlarınızı bilerek alın!

Maptriks Pro sayesinde **350**'den fazla veri setine, **7 milyondan** fazla mekâna ve **3.500**'den fazla markanın konum verisine harita üzerinden erişebilir, harita araçlarını kullanarak konuma dayalı sorgular yapabilirsiniz.

Türkiye'nin herhangi bir yerinde yeni şube lokasyon açılışı değerlendirmelerinizde Maptriks Pro uygulamasından ve veri setinden yararlanabilir, böylece doğru ürünü doğru hedef kitle ile doğru lokasyonda buluşturabilirsiniz.

%32 AB Oranı

12.000 TL Ortalama Hane Geliri

%54 Beyaz Yakalı Çalışan

%94 Sektörel Rekabet Oranı

%56 AB Oranı

15.954 TL Ortalama Hane Geliri

%81 Beyaz Yakalı Çalışan

%79 Sektörel Rekabet Oranı

%10 AB Oranı

7.537 TL Ortalama Hane Geliri

%39 Beyaz Yakalı Çalışan

%75 Sektörel Rekabet Oranı

%35.8 AB Oranı

8.200 TL Ortalama Hane Geliri

%71 Beyaz Yakalı Çalışan

%45 Sektörel Rekabet Oranı

**Aday lokasyonlarınızı Maptriks Pro modelleriyle değerlendirerek,
kararlarınızı güçlü analitik temellere dayandırabilirsiniz.**